

НОРА РОБЪРТС

СЪДРУЖНИК ПО НЕВОЛЯ

Част 3 от „Семейство Станисласки“

Превод от английски: Здравка Славянова, 1996

chitanka.info

ПРОЛОГ

Ник така и не успяваше да проумее как е могъл да постъпи толкова глупаво. Навярно за него просто най-важното нещо бе да се чувства част от бандата. А навярно го беше яд на целия свят и смяташе, че му се полага да вземе своето, стига да получи подходяща възможност. Пък и без съмнение гордостта му попречи да се оттегли, като видя колко настървени са Рийс, Ти Джей и Кеш.

А всъщност до този ден не беше вършил нищо незаконно.

Не е точно така, напомни си той, като се измъкна през счупения прозорец и тупна пред задния вход на магазина за електроника. И все пак това си бяха дребни провинения. На Мадисън организираха „сварка“ (комар с три карти) за лековерни минувачи и туристи, на Пето Авеню продаваха крадени часовници и фалшификати на „Гучи“, случваше се и да подправят някоя и друга шофьорска книжка, за да си купят бира. Ник прекара известно време и в работилница за разглобяване на крадени коли, но пък нали нямаше нищо общо със самите грабежи. От време на време се случваше и да пострада при сблъсъка с мексиканците, но то беше въпрос на чест и лоялност към собствената банда.

Разбиването на магазин, кражбата на калкулатори и портативни уредби — това вече бе голямата крачка от детинщините към сериозната опасност да загазиш. Приятно бе да обсъждаш подобно нещо на чаша бира съвсем друго — да се мъчиш да прогониш болезнената буца в стомаха си.

За Ник това бе поредният капан, който му устройваше животът, и то с минимален шанс за измъкване.

— Ей, тоя улов май е по-добър от шепа захарни пръчки — С тъмни навъсени очи Рийс огледа рафтовете. Този нисък, грубоват младеж бе прекарал няколко от своите двайсет години в затвора за малолетни престъпници. — Ще бъдем богати — мрачно заяви той.

Ти Джей се изкиска. Това бе неговият начин да одобри всяко мнение на Рийс. Кеш, който обикновено не изразяваше гласно мислите

си, вече пълнеше раницата си с видеоигри.

— Хайде, Ник — подкани го Рийс, като му хвърли някаква торба.
— Напълни я.

Ник действително се залови да събира транзистори и миникасетофони, ала усещаше как по гърба му се стичат хладни струйки. По дяволите, какво правя тук? — питаше се за пореден път. Нима ограбваше някой нещастник, който просто се опитваше да си изкарва хляба? Това не бе като да смъкваш дребни от непознати туристи, или да разпродаваш стока, която все пак някой друг е откраднал. Това си беше чиста кражба, за Бога.

— Виж Рийс, аз... — спря насред думата, когато Рийс насочи фенерчето в очите му.

— Проблем ли имаш?

Хванат отново в капан, Ник размисли. Измъкне ли се сега, щеше да попречи на останалите да вземат онова, заради което бяха дошли. А и щеше да се почувства гадно.

— Не, бе, няма проблем. — Забърза да свърши час по-скоро и взе да хвърля кутиите, без дори да ги поглежда.

— Да не ставаме прекалено лакоми, а? Тъй де, нали ще трябва и да пласираме всичко това. Да вземем само толкова, колкото ще можем да продадем.

Насмешлива разтеглил устни, Рийс тупна Ник по гърба.

— Нали затова гледам да не се делиш. Щото има разум в главата ти. А за пласирането не се коси. Казах ти вече, имам връзки.

— Дадено. — Ник облиза сухите си устни и си напомни, че е кобра. И никога нямаше да бъде нещо повече.

— Кеш, Ти Джей, отнесете първия улов в колата. — Рийс подхвърли ключовете. — И не забравяйте да заключите. Няма да е приятно, ако някой злодей ни ограби, нали тъй?

Ти Джей гръмко се изкикоти и пропълзя в отвора.

— Съвсем не, сър. — И той прибута надолу плътно прилепващите слънчеви очила. — Крадците дебнат на всяка крачка. Нали тъй, Кеш?

Кеш измуча нещо в отговор и го последва.

— Тоя Ти Джей е голям идиот. — Рийс повдигна запечатан видеокасетофон. — Ела ми помогни, Ник.

— Нали каза, че ще натоварим само дреболии.

— Е, сега пък реших друго. — Рийс тикна кашона в ръцете на Ник. — Старата откога ми опява за такава машинка. — Преди да се пъхне в отвора, Рийс многозначително отметна перчема си назад. — Знаеш ли какъв е твоят проблем, Ник? Твърде много се косиш. И докъде ще те докара това? Та ние кобрите сме като семейство. И не си струва човек да се коси за друго освен за семейството си. — След което протегна ръце. Ник му прехвърли кашона с видеото и той изчезна в мрака.

Семейството, помисли си Ник. Рийс имаше право. Кобрите бяха едно семейство. На което можеше да се разчита. По-точно, на което той щеше да разчита. Ник се постара да пропъди съмненията и праметна раницата. Трябваше да се грижи за себе си, нали тъй? Неговият дял от днешната плячка щеше да му осигури покрив над главата поне месец-два. Можеше и с честно изкарани пари да си плати наема за стаята, ако не бяха го уволнили от оная фирма за разносна търговия.

Скапана икономика, гласеше окончателната му присъда. Щом трябваше да краде, за да свързва двата края, за това бе виновно правителството. С тази мисъл прекрачи рамката. Рийс имаше право. Човек трябваше да степенува важните неща в живота си.

— Да ти помогна ли?

Непознатият глас накара Ник да се омръзне на място. На слабата светлина мярна очертанятията пистолет, блясъка на значка. Мина му през ума да запрати раницата по очерталия се силует и да побегне. Поклащайки глава ченгето пристъпи по-близо. Беше млад, чернокож и в погледа му се четеше морно отегчение, което подсказа на Ник, че човекът не е вчерашен.

— Не си го слагай на сърцето — предложи полицаят. — Просто днес нямаш късмет.

Ник примирено се измъкна от прозореца, пусна раницата и се обърна с лице към стената.

— А някога ще имам ли? — попита вяло и когато чу да изреждат правата му, просто изключи.

ПЪРВА ГЛАВА

С кюфарче в едната ръка и наядена поничка в другата, Рейчъл забърза нагоре по стълбите пред съдебната палата. Мразеше се, когато усетеше да закъснява. А като разбра, че е накарала съдията Снайдръ, по прякор Томахавката, да води тазсутрешните дела, реши на всяка цена да бъде пред масата на защитата в 8,59. Разполагаше с резерв от три минути, който би бил двойно по-голям, ако не се бе отбила в кантората.

Откъде можеше да знае, че шефът ѝ я причаква с папката по друго дело?

Натрупа две години като обществен защитник, напомни си тя, като блъсна вратите. Опитът би требвало да те е научил на нещо.

Погледна към асансьорите, сетне тълпата чакащи и предпочете стълбището. Забълва ругатни, задето бе обула високи токове, тръгна да прескача през стъпало и отново захапа поничката. Нямаше смисъл дори да мечтае за тъй желаното кафе.

Укроти инерцията пред съдебната зала и похаби десет ценни секунди, за да оправи синьото си вълнено сако, а и да поприбере буйната черна коса, подстригана под ушите. Мигновената проверка установи, че обещите са си по местата. Погледна си часовника в изпусна въздуха от дробовете си.

Тъкмо навреме, Станисласки, окуражи се безмълвно и тържествено прекрачи в залата. Тъкмо се настаняваше когато въведоха клиентката ѝ, двайсет и три годишна проститутка със сърце от камък, която можеше и да се отърве с дребна глоба и престой в затвора, ала обвинението, че е откраднала портфейла на похотливия нещастник, заплашваше да увеличи присъдата.

Рейчъл бе направила опит да обясни на озлобеното същество, че малко хора биха се въздържали от предявяване на обвинение пред риска винаги да се простят с двеста долара в брой и златна кредитна карта.

— Всички да станат!

Томахавката доплува в залата; зад него се ветрееха полите на черната роба, предназначена да покрие величествената маса от сто и шейсет килограма при ръст над метър и деветдесет. Тенът на лицето му напомняше цвета на добро капучино, а формата — враждебното изражение, което добиваше маската от куха тиква, която Рейчъл издълбаваше за Празника на вси светии с помощта на братята си.

Съдията Снайдър не понасяше закъсненията, липсата на почтителност, както и извиненията. Рейчъл отмести очи към помощник областния прокурор, неин противник по делото. Размениха си доброномерени погледи и се заловиха за работа.

Рейчъл не успя да намали присъдата на проститутката до срок, по-малък от деветдесет дни. Клиентката съвсем не преливаше от благодарност, когато полицаят я поведе навън. С делото за нападение повече ѝ провървя...

— В крайна сметка, ваше благородие, клиентът ми платил за топло ядене. Когато му донесли студена пица, той пожелал да илюстрира възникналия проблем, като предложил на момчето да опита. За жалост реагирал твърде импулсивно и в настъпилата суматоха въпросната пица се озовала на главата на момчето, натоварено да изпълни поръчката...

— Много забавно, госпожо защитник. Петдесет долара и клиентът ви е свободен.

Рейчъл продължи да се бори с делата, определени за сутринта. Джебчийство, буйство в нетрезво състояние, още две нападения и една дребна кражба. Приключиха на обяд с обвинението срещу някакъв нещастник, ограбил магазин и допуснал непростимата грешка да го хванат за втори път. Рейчъл използва цялото си красноречие и решителност, за да изтръгне от съдията съгласие клиентът да бъде подложен на психиатричен преглед.

— Не беше лошо. — Помощник областният прокурор можеше да се похвали с няколко години преднина пред двайсет и шест годишната Рейчъл и се смяташе за обигран юрист. — Наравно сме, струва ми се.

— Грещиш Спелдинг — усмихна се Рейчъл, като затвори куфарчето си. — С последната победа те бия в резултата.

— Може би. — Спелдинг от седмици се опитваше да изтръгне обещание за среща и сега отново се залепи за нея. — Може пък психиатърът да ни го върне с прочистено съзнание.

— Нищо чудно. Човекът е на седемдесет и две години, краде самобръсначки едnodневки и поздравителни картички, на които са нарисувани цветя. Очевидно действията му са напълно разумни.

— Вие обществените защитници сте с много меки сърца. — Каза го без всякаква злоба, защото поведението на Рейчъл в съда неизбежно будеше възхищението му. Впрочем краката ѝ също. — Хрумна ми нещо. Ще те покана на обяд, а ти ще се опиташ да ме убедиш, че обществото е длъжно всеки път да обръща и другата си страна.

— Съжалявам. — Рейчъл му се усмихна и отново се насочи към стълбите. — Имам среща с клиент.

— В затвора ли?

— Обикновено там ги откривам. А за следващия път ти желая повече шанс, Спелдинг.

В кварталния участък цареше шумотевица и миришеше на мухлясало кафе. Още на прага Рейчъл потрепери. Този ден метеорологът бе попрекалил с обещанията си за циганско лято. Зловещи гъсти облаци се носеха откъм Манхатън. Рейчъл вече съжаляваше, че сутринта не взе нито по-плътна връхна дреха, нито чадър.

Ако ѝ провърви, реши тя, до един час ще се прибере в кантората и ще избегне дъжда. Размени поздрави с някои от полицаите, които познаваше, и от бюрото в приемната взе значката, гарантираща правото ѝ на посещение.

— Никълъс ЛеБек. — рече тя на сержанта. — Опит за грабеж.

— Тъй-тъй... — Сержантът взе да се рови в книжата. — Брат ти го докара.

Рейчъл въздъхна. Да имаш брат, и то ченге, не означаваше, че ще живееш безгрижно.

— И аз така разбрах — отвърна тя. — Задържаният използва ли възможността да се обади по телефона?

— Не.

— Някой да го е потърсил?

— Не.

— Страхотно. — Рейчъл премести куфарчето в другата си ръка. — Доведи го, ако обичаш.

— Дадено. Май са ти пробутали поредния неудачник, Рей. Заповядай в зала А.

— Благодаря.

Рейчъл се обърна и без малко да се блъсне в мургавия младеж и ченгето зад него. Успя да се докопа до чаша кафе, която отнесе в малката стая с един-единствен, закован с решетка прозорец и дълга маса с подредени по дължината четири стола. Най-после седна, отвори куфарчето си и извади книгата по случая Никълъс ЛеБек.

Документите сочеха, че клиентът ѝ е деветнайсетгодишен, безработен, който живееше в стая под наем в Лоуър Ийст Сайд. Рейчъл си позволи лека въздишка, когато изчете предишните провинения на задържания. Нищо фатално, рече си, ала напълно достатъчно, за да сложи началото на куп неприятности. Опитът за грабеж представляваше стъпка нагоре по скалата на престъпността, което означаваше, че няма надежда да го отърве по параграфа за малолетни. При задържането, извършено от детектив Алекси Станисласки, в раницата му била открита електроника на стойност няколко хиляди долара.

Алекси без съмнение щеше да ѝ изнесе поредната си лекция. Нищо не му доставяше по-голямо удоволствие от възможността да натика нослето ѝ в тинята на живота.

Когато вратата се отвори, тя отпи от кафето си и вдигна очи към младежа, въведен от отегчения полицаи.

Метър и седемдесет и пет, прецени Рейчъл. Около седемдесет килограма. Доста мършав ѝ се стори. Рошавата му тъмноруса коса стигаше почти до раменете. Устните бяха извити в ъгълчетата, сякаш застинали в ухилена гримаса. А иначе биха могли да се нарекат дори привлекателни. Малка зеленикава обичка, сякаш подбирана да е в тон с очите, блещукаше в ухото му. Очите също биха били привлекателни, стига да изчезнеше озлоблението и гневът, стаени в тях.

— Благодаря ви, полицаи. — С кимване даде знак на мъжа, той свали белезниците от ръцете на клиента ѝ и излезе. — Господин ЛеБек, аз съм Рейчъл Станисласки, вашият адвокат.

— Тъй ли? — Младежът се стовари в стола и тутакси го изправи на задните крака. — Последния път общественият ми защитник беше нисък, кльощав и плешив. Този път като че ли ми е провървяло.

— Напротив. Задържали са ви на излизане през счупения прозорец на склада в един затворен магазин и у вас са намерени стоки на приблизителна стойност шест хиляди долара.

— Височко са оценили тия боклуци. — Не му беше лесно да държи устните си разтегнати в презрителна усмивка, особено след тъжната нощ, която бе прекарал в затвора, ала Ник си имаше гордост. — Ей, да ти се намира цигара?

— Не. Вижте, господин ЛеБек, ще се постарая да назначат предварителното разследване възможно най-скоро, за да получим споразумение за парична гаранция. Освен ако не предпочитате да спите в затвора, естествено.

Той присви слабите си рамене и се постара да прояви безразличие.

— Не, не предпочитам, котенце. Но разчитам ти да го уредиш.

— Добре тогава. А името ми е Станисласки — добави кротко. — Защитник Станисласки. Получих материалите по делото ти на път за съда, тъй че успех само да разговарям с областния прокурор, натоварен със случая. Заради досието ти, а и заради вида на сегашното престъпление съдът постановява да бъдеш третиран като пълнолетен. Задържането е извършено без всякакво насилие, тъй че и оттам не чакай отстъпки.

— От никого нищо не чакам.

— Просто рядко се случва — отбеляза Рейчъл и сплете пръсти над затворената папка. — Да престанем с увъртането, господин ЛеБек. Хванали са те на местопрестъплението и ако си се отказал от версията за случайно изпречил ти се счупен прозорец и желанието да изобличиш проникналия с взлом...

— Не е лошо — неволно се ухили младежът.

— Толкова е лошо, че чак вони. Вината ти е факт, офицерът, който те е арестувал, не е допуснал никаква грешка, а и като се вземат предвид другите ти провинения, ще трябва да си платиш. А колко ще платиш, зависи само от теб.

Младежът все така се полюшваше в стола, ала издайническата струйка пълзеше по гърба му. Затворническа килия. Този път щяха да го затворят — не за няколко часа, а за месеци, може би години.

— Доколкото знам, затворите са претъпкани... защото струват доста пари на данъкоплатците. Предполагам, прокурорът с радост ще

приеме да се споразумеем.

— Говорихме за подобна възможност. — У него има не само озлобление, каза си Рейчъл. Не е и само гняв. В очите му вече се прокрадваше страх. Мъжът насреща ѝ беше млад и уплашен, а тя не знаеше доколко ще успее да му помогне. — От магазина е откраднатата стока на стойност петнайсет хиляди, което далеч надвишава намереното у теб. Не си бил сам в магазина, ЛеБек. Това ти е известно, известно е на мен, а и на ченгетата. Също и на областния прокурор. Назови някои имена, насочи ни къде да търсим стоката и тогава ще успее да ти издействам споразумение.

Предните крака на стола се удариха в пода.

— Тая няма да стане. Не съм казвал, че с мен е имало и други. Никой не може да го докаже, както и не може да докаже, че съм взел нещо повече от онова, което носех, когато ченгето ме прибра.

Рейчъл се наклони напред. Хитър жест, ала ето че срещна втренчения поглед на Ник.

— Аз съм твой адвокат, ЛеБек, и единственото, което няма да допусна, е да ме лъжеш. Ако това е твоят избор, ще те оставя на произвола на съдбата, точно както са направили приятелчетата ти снощи. — Тонът ѝ бе равен, хладен, ала той долови зараждащия се гняв. С усилие възпря тялото си да не се сгърчи върху стола. — Ако не искаш споразумение, това е твой избор — продължи след миг. — Ще излежиш три до пет години наместо шест месеца в затвора и две години под надзор, което бих постигнала. Каквото и да решиш, аз ще си свърша работата. Само не ме обиждай с тъпата лъжа, че сам си надробил тая каша. Ти се отвращаваш от парите, ЛеБек. — Стана ѝ приятно, като долови гнева, отново избил на повърхността. Страхът му преди малко заплашваше да я размекне. — Заучени играчки и лепкави пръсти. Така е във всяка банда. Решението ще бъде твое, докато сам не размислиш. С мен обаче ще играеш честно, иначе ще ми видиш гърба.

— Не можеш да се откажеш. Това ти е работата.

— От която като нищо мога да се откажа. А ти ще почнеш всичко отначало с някой друг на мое място. — Рейчъл взе да прибира книжката обратно в куфарчето си. — Което за теб би било голяма загуба. Защото аз съм добра в работата си. Много добра дори.

— Щом толкова те бива, защо работиш като обществен защитник?

— Нека кажем, че имам дълг да изплащам. — И тя щракна закопчалките на куфарчето. — И тъй, какво решаваш?

Нерешителността се задържа на лицето му само миг, в който изглеждаше тъй млад и уязвим. Сетне поклати глава.

— Няма да издам приятелите си. Няма и споразумение.

Подразнена, Рейчъл изсумтя.

— Бил си облечен в яке с емблемата на кобра, когато са те спипали.

При задържането бяха му го взели заедно с портфейла, кожения колан и дребните пари.

— Е, и?

— Ще почнат да търсят приятелчетата ти, същите, дето се спотайват и те оставят съвсем сам да се пържиш. Областният прокурор може да го представи като мащабен грабеж, двайсет хиляди долара не са шега работа.

— Без имена — повтори той. — Без споразумение.

— Лоялността ти е достойна за възхищение, но е неуместна. Ще направя каквото е по силите ми, за да намаля размера на иска и да бъде определена гаранцията. Едва ли ще е по-малко от петдесет хиляди. Можеш ли да набавиш десет процента?

Никакъв шанс, Бога ми, рече си Ник, но не се издаде.

— Мога да посъбера каквото ми дължат тук-там.

— Добре тогава. Ще ти се обадя. — Рейчъл се изправи и му подаде визитната си картичка. — Ако имаш нужда от мен преди първото разглеждане в съда или пък промениш решението си за споразумението, обади ми се.

Тя почука на вратата и когато отвън отвориха, се втурна напред. Нечия ръка се уви около талията ѝ. Тя инстинктивно се стегна, сетне изпусна дъха си през стиснати зъби, като съзря ухиленото лице на брат си.

— Откога не сме се виждали, Рейчъл!

— О, не повече от ден и половина, струва ми се.

— Драка. — Усмивката на мъжа се разтегна още повече, когато я поведе по коридора към служебните помещения. — Това е добър знак. — Надникна през рамото ѝ и за миг спря поглед на ЛеБек. — На теб ли го натресоха? Лош късмет, малката.

Рейчъл го сръга в ребрата.

— Престани да злорадстваш и ми предложи чаша свястно кафе.
— Подпря бедро на бюрото му и затропа с пръсти по куфарчето. Наблизо някакъв нисък дебелак притискаше превръзка към слепоочието си и през болезнено пъшкане диктуваше показанията си. Някой говореше на испански на висок глас. Жена с рана на бузата плачеше и люлееше на ръце шишкаво бебе.

Тук по миризмата можеше всичко да се усети — и отчаянието, и гневът, и досадата. Рейчъл бе убедена, че ако човек притежава достатъчно чувствителни сетива, под тия разнородни пластове би могъл да надуши справедливостта. Почти същото бе и в нейната служба, на няколко пресечки оттук.

В един миг Рейчъл си представи сестра си, Наташа, как закусва сред голямото си семейство в онази приветлива кухня в голямата хубава къща в Западна Вирджиния. Или как сутрин отваря своя пъстър магазин за играчки. Образът я накара да се засмее, както се случваше и когато си представеше брат си Михаил да моделира някаква фигурка от парче дърво в онова обляно в слънце студио или да изпива набързо чаша кафе с прекрасната си съпруга тъкмо преди тя да се отпрати към кантората си в центъра на града.

В същото време тя седеше тук и очакваше да ѝ донесат чаша кафе, което обещавахе да е познатата помия, и оглеждаше обстановката в този участък, изпълнен с гледките и миризмите на нещастieto.

Алекси ѝ поднесе кафето, после се настани на бюрото до нея.

— Благодаря ти. — Рейчъл отпи, направи гримаса и проследи няколко проститутки да се изнизват от килиите. Висок мъж със зачервени очи и гъсто набола брада се размина с тях и последва униформения полицаи по посока към килиите. Рейчъл тихичко въздъхна.

— Какво не е наред с нас двамата, Алекси?

Брат ѝ отново се ухили и я прегърна.

— Какво ли? Питаш какво ни кара да си печелим хляба, затънали в мръсотията на живота, срещу нищожно заплащане и почти никаква признателност? Нищо. Абсолютно нищо.

Рейчъл се позасмя и отново опита да зареди тялото си с глътка машинно масло, което тук минаваше за кафе.

— Ти поне получи повишение. Детектив Станисласки.

— Какво да се прави, много съм добър. А ти по цял ден си трошиш краката да върнеш престъпниците отново на улицата, без да те е грижа, че живота си съм рискувал, додето ги обезвредя.

— Повечето от онези, които защитавам — стрелна го Рейчъл над ръба на чашата, — просто търсят начин да оцелеят.

— Естествено... и то като крадат, мамят и нападат беззащитни хорица.

— Днес в съда — разгорещи се Рейчъл — защитавах един старец, обвинен в кражбата на няколко самообръсначки едnodневки. Закоравял престъпник, дума да няма. Отдавна е трябвало да го затворят и да хвърлят ключа в морето.

— Значи няма нищо лошо в това да откраднеш, стига да не посегнеш на нещо твърде скъпо.

— Човекът имаше нужда от помощ, а не от присъда.

— Също като онзи кретен, дето го отърва миналия месец, а той беше измъчил до смърт двамата старци, беше обърнал наопаки целия магазин и за капак задигнал нищожната сума от шестстотин долара.

Добре знаеше за кого говори, тя самата с радост би му извила врата. Законът обаче бе твърде категоричен за подобни случаи, и то с пълно основание.

— Виж какво, тоя случай вие го провалихте. Полицаят нито му е изброил правата на родния му език, нито се е погрижил да повикат преводач. Клиентът ми и десет думи не знаеше на английски. — Рейчъл поклати глава, преди Алекси да се впусне в любимата си тема. — Не разполагам с време точно сега да разнищваме състоятелността на закона. Искам да ми кажеш нещо за Никълъс ЛеБек.

— Какво да ти кажа? Нали получи доклада.

— Ти си го арестувал.

— Е, и? Бях си тръгнал за вкъщи, видях счупен прозорец, а вътре светеше. Засякох нарушителя да се измъква през дупката, нарамил цяла чанта, натъпкана с електроника. Изредих му правата и го доведох.

— Ами другите?

Алекси сви рамене и допи кафето на сестра си.

— ЛеБек беше сам.

— Хайде, Алекси, от магазина е изнесено двойно повече от онова, което сте открили у моя клиент.

— Предположих, че не е бил сам, но никой друг не видях. А твоят клиент се възползва от правото си да запази мълчание. Списъкът с предишните му нарушения е твърде внушителен.

— Детинщини.

— Нали се сецаш, че не е прекарал детството си в скаутска организация.

— Той е кобра.

— Разбрах по якето — съгласи се Алекси. — По държането също.

— Той е просто едно уплашено хлапе.

С жест на отвращение полицаят захвърли празната чашка в кошчето за боклук.

— Изобщо не е дете, сестричке.

— Не ме интересува на колко години е. Видях от килията да излиза едно уплашено хлапе, което полагаше огромни усилия да не издаде какво чувства. Това би могъл да бъдеш и ти, или Михаил... дори Наташа или аз, ако не са били мама и татко.

— За Бога, Рейчъл!

— Напълно е възможно — настоя тя. — Без подкрепата на семейството, без жертвите, които са направили за нас, като нищо можехме да се озовем на улицата. И ти добре го знаеш.

Което беше самата истина. Нима сестра му не знаеше защо Алекси бе станал полицай?

— Въпросът е, че не станахме такива — настояваше мъжът. — Въпросът опира до това кое в живота ти е добро и кое — лошо.

— Понякога хората правят лош избор просто защото няма кой да им помогне да направят добрия.

Можеха с часове да спорят за различните лица на справедливостта, ала детектив Станисласки си имаше и друга работа.

— Прекалено меко сърце имаш, Рейчъл. Гледай само да не ти се размекне и мозъкът. Кобрите са една от най-опасните банди. И не си мисли, че клиентът ти е ангел небесен.

Рейчъл се поизправи, доволна, че брат ѝ не бе променил позата си. Което означаваше, че може отблизо да се взре в очите му.

— Намери ли оръжие у него?

— Не — въздъхна Алекси.

— Показа ли съпротива при ареста?

— Не. Но това не променя нито постъпката, нито него самия.

— Може и нищо да не променя — това е твое мнение, — но от друга страна, говори с какъв човек си имаш работа. Предварителното запознаване с делото е определено за два часа.

— Зная.

— Значи там ще се видим — усмихна се отново Рейчъл и го целуна.

— Ей, Рейчъл. — Младата жена спря край вратата и се извърна. — Ходи ли ти се на кино довечера?

— Да, разбира се. — Беше вече навън, когато отново чу да я викат.

— Адвокат Станисласки!

Рейчъл спря, отметна с ръка косата си и погледна през рамо. Човекът, произнесъл името ѝ, бе онзи брадясалият с уморените очи. Трудно би било да не го забележиш, помисли си, като го видя да се приближава. Беше висок малко над метър и осемдесет, а свободно падащата риза висеше от невероятно широки рамене. Изсветлели джинси, поразнищени на ръбовете, чисто бели на някои места, очертаваха дълги крака и тесни бедра.

Трудно би било да отминеш и гнева изписан на лицето. Той просто се излъчваше — от стоманеносините дълбоко разположени очи наред слабото изпито лице.

— Рейчъл Станисласки?

— Да.

Мъжът хвана ръката ѝ и както се здрависваше, я поведе надолу по стъпалата. Може да изглежда слаб, но хватката му е като на капан за мечки, помисли си Рейчъл.

— Аз съм Закари Мълдун — заяви той, като че ли това обясняваше всичко.

Рейчъл вдигна вежди. По всичко личеше, че е свикнал думата му да се чува, а и след като усети каква сила се таи в тялото му, тя си даде сметка какъв противник има на среща си. И все пак нямаше намерение да отстъпва, особено като се има предвид, че наоколо гъмжеше от полицаи.

— Мога ли да ви помогна с нещо, господин Мълдун?

— Разчитам на това. — И той прокара ръка през гъстата маса тъмна коса, която по цвят много приличаше на нейната. Мъжът изруга,

хвана я под лакътя и така стигнаха до площадката. — Какво може да се направи, за да го пуснат отгук? Защо, по дяволите, се е обадил на вас, а не на мен? Искам да зная също как тъй сте го оставили да прекара цялата нощ, затворен в килията? Що за адвокат сте вие, за Бога?

Рейчъл изтръгна ръката си — което се оказа доста трудно — и се приготви при необходимост да използва куфарчето като оръжие. Знаеше с какъв нрав се славят ирландците. Но пък и украинците не им отстъпваха.

— Аз не ви познавам, господин Мълдун, нито пък разбирам за какво говорите. Освен това в момента съм страшно заета. — Успя да се спусне няколко стъпала, но ето че мъжът я настигна и рязко я обърна към себе си. — Вижте какво...

— Пет пари не давам колко сте заета. Искам да получа отговори на въпросите си. Ако не разполагате с време, за да помогнете на Ниж, ще си намерим друг адвокат! Едни Господ знае защо изобщо си е избрал да го представлява някаква шикозно облечена напудрена кукличка. — От сините очи хвърчаха искри, устата, напомняща поет ирландец, се изкриви в презрителна гримаса.

Рейчъл усети как се изчервява, без малко да почне да заеква от възмущение. Несъзнателно заби пръст в гърдите на мъжа.

— Кукличка значи! Внимавай кого наричаш кукличка човече, иначе...

— Иначе ще накарате приятелчето си и мен да затвори в някоя килия — довърши вместо нея Закари. Да, това личице определено будеше любопитство, призна си неохотно. Копринено мека златиста кожа, очи като отлежало ирландско уиски. Беше му потребен изпечен уличен побойник, а имаше чувството, че е попаднал в изискан клуб. — Нямам представа каква защита очаква Ник от жена, която се натиска с ченгетата и си уговаря срещи, когато би трябвало да си върши работата.

— На вас пък съвсем не ви влиза в работата какво... — Внезапно се спря и пое въздух. — За Никълъс ЛеБек ли говорите?

— Разбира се, че за него говоря! Нима не чухте, по дяволите! — Тъмните вежди се свъсиха над гневно искрящи очи. — И най-добре ще е да отговорите на въпросите ми, госпожичке, защото в противен случай ще загубите клиента си и ще получите ритник по малкото стегнато задниче.

— Ей, Рейчъл! — Изневиделица до нея изникна един от колегите на брат ѝ, дегизирал се като заклет пияница. — Някакъв проблем ли има тук?

— Не. — Макар от очите ѝ да хвърчеше огън, тя се усмихна на човека. — Всичко е наред. Благодаря ти, Мат. Извърна се леко настрани и понижи глас. — Не съм длъжна да отговарям на каквито и да било въпроси, Мълдун. А с обиди едва ли ще получите съдействие.

— Плаша ви се за това съдействие. Колко смятате да изстискате от момчето?

— Моля?

— Какъв ти е хонорарът, сладурче?

Рейчъл без малко да заскърца със зъби. Ако правилно преценяваше нещата, „сладурче“ бе много близко до „кукличка“, макар и във възходяща градация.

— Аз съм обществен защитник, Мълдун, и служебно съм натоварена с делото на ЛеБек. Което означава, че той нищо не ми дължи. Също както и аз с нищо не съм ви длъжна.

— Обществен защитник? — Без малко да я блъсне така, че отново да влезе в сградата. — За какво му е на Ник обществен защитник?

— Защото няма средства и е безработен. А сега, ако обичате... — Тя го блъсна с ръка. По-голям успех щеше да постигне, ако бе опитала с гръб да отмести тухлената стена.

— Загубил е работата си? Но... — Думите заглъхнаха. Този път Рейчъл откри в очите му и нещо друго освен гняв. Умора, прецени безгласно. Сянка на отчаяние. Примирение. — Могъл е да дойде при мен.

— А вие кой сте, по дяволите?

Зак изтри лицето си с ръка.

— Аз съм негов брат.

Рейчъл сви устни, повдигна едната си вежда. Знаеше как действат бандите и макар този мъж да изглеждаше достатъчно безцеремонен, за да принадлежи към кобрите, в същото време възрастта му изключваше подобна възможност.

— Кобрите не поставят ли някакво ограничение в годините?

— Моля? — Мъжът отпусна ръка и отново я погледна, като процеди поредната ругатня. — Приличам ли ви на уличен бандит?

Рейчъл наклони глава и плъзна поглед от очуканите ботуши нагоре до тъмното лице. В него действително имаше нещо от наглостта на уличника, който не се спира пред нищо и в юмручен бой би победил всеки съперник. Изострените черти и огнен поглед я наведоха на мисълта, че с удоволствие би строшил нечий череп, в случая нейния собствен.

— Спокойно може да минете за такъв. А поведението ви напълно съответства на неписаните правила на бандите. Нагло, грубо, агресивно.

Мъжът пет пари не даваше какво мисли тя за външността или маниерите му, но беше крайно време да си изяснят някои неща.

— Ник е мой брат, доведен брат, ако държите на точността. Майка му се омъжила за баща ми. Ясен ли съм?

Очите ѝ останаха все така враждебни, но се появи и нещо друго: интерес.

— На мен каза, че нямал роднини.

За миг ѝ се стори, че открива болка в тези дълбоки стоманеносини очи. Сетне тя отмина и остана само решителността.

— Аз съм негов роднина, независимо дали това му харесва, или не. И мога да платя на истински адвокат, тъй че защо не ми кажете какво е положението, а после сам ще поема нещата.

Този път Рейчъл изскърца със стиснати зъби.

— Ако искате да знаете, аз случайно съм истински адвокат, Мълдун. И ако ЛеБек иска някой друг, може и сам да изяви това желание, дявол да го вземе.

Зак се постара да запази самообладание, което сякаш винаги му убягваше.

— Това ще обсъдим по-късно. Засега просто искам да разбера как се е стигнало дотук.

— Чудесно. — Рейчъл произнесе рязко само тази единствена дума и си погледна часовника. — Мога да ви отделя петнайсет минути от времето си, докато обядвам. До един час трябва да бъда в съда.

ВТОРА ГЛАВА

Като съдеше по вида ѝ — самата сексапилна елегантност в добре скроения костюм, — Зак предположи, че ще избере някое от модерните малки ресторанчета, в които предлагаха труднопроизносими ястия със спагети и бяло вино. Остана твърде изненадан, като видя, че спътницата му тръгна по тротоара, при това тъй бързо, та не се налагаше той самият да забавя крачка.

Рейчъл спря пред първата количка, поиска си хотдог — с всички добавки — и чаша сок, след което отстъпи встрани, за да може и Зак да направи своя избор. При самата мисъл да сложи в уста нещо, което макар и приблизително наподобява хотдог, и то в този тъй ранен според него час, той усети да му прилява. Ограничи се с чаша безалкохолно питие — което се оказа тъпкано със захар и кофеин — и цигара.

Младата жена захапа хлебчето и облиза от пръста си потеклата горчица. Въпреки миризмата на лук и подправки, Зак долови уханието на парфюма ѝ. Все едно съм попаднал в джунгла, помисли си той и се намръщи. Безброй дъхаво сладникави миризми и изведнъж попадаш на екзотичен храст с преплетени в него ароматни цветя.

— Обвинението е кражба с взлом — заговори Рейчъл с пълна уста. — Почти нищожна е вероятността да се оспори. Задържали са го както се е измъквал през прозореца, а намерената у него стока се изчислява на няколко хиляди долара.

— Глупост и половина — бе коментарът на Зак, след което наведнъж погълна половината от питието си. — Той няма нужда да краде.

— Засега нищо не е решено. Хванали са го на местопрестъплението, знае какво е обвинението и не отрича да го е извършил. Областният прокурор е готов на споразумение, ще предложи освобождаване под попечителство и общественополезен труд, ако Ник приеме да съдейства по случая.

— В такъв случай ще съдейства — рече мъжът, като изпусна дима от цигарата си.

Рейчъл вдигна вежди въпросително, но замълча. За нея нямаше съмнение в увереността на Закари Мълдун че е в състояние да принуди всекиго да изпълни каквото той пожелае.

— Не съм убедена — каза накрая. — Уплашен е, но е и упорит. Освен това е лоялен към кобрите.

Зак изсипа куп ругатни по адрес на бандата.

— Може и да имате право — съгласи се Рейчъл, — но това не променя нещата. Досието му включва немалък списък с провинения, тъй че няма да избегнем споменаването му. Макар да е ясно, че са били детинщини. Въпросът е, че сега прави първата крачка към сериозно престъпление, и това може да ни помогне да намалим присъдата. Смятам, че мога да го отърва с три години. Ако бъде послушен, ще лежи само една.

Пръстите на Зак потънаха в тенекиената кутийка. Страхът заседна като гадна буца в стомаха му.

— Не искам да попада в затвора.

— Аз съм адвокат, Мълдун, а не магьосник.

— Нали стоката ще бъде върната обратно в магазина.

— Да, но това не заличава престъплението. Пък и се губят вещи за още няколко хиляди.

— Аз ще се погрижа. — Зак метна кутийката към кофата за боклук, тя звънко ос удари в ръба, после падна вътре. — Вижте, аз ще възстановя стойността на откраднатото. Ник е само на деветнайсет. Ако убедите прокурора да го третира като малолетен, ще стане много по-лесно.

— Съдът се отнася много строго към организирани бандити, а и като се има предвид досието му, нямаме големи шансове.

— Ако вие не можете, ще намеря някой, който ще успее. — Той вдигна ръка, за да избегне удара. — Давам си сметка, че ви нападнах доста грубичко. Съжалявам. Работя през нощта, тъй че сутрин не съм в най-добра форма. — Дори това вяло извинение му струваше немалко усилие, но той имаше нужда от нея. — Преди час ми се обади някакъв приятел на Ник да ми съобщи, че момчето е прекарало цяла нощ затворено в килия. Отидох веднага и ето че старата история пак се повтори. Нямам нужда от теб. Никой не ми е нужен. Сам ще се оправя.

— Мъжът захвърли цигарата, стъпка я с обувката си и запали нова. — Знам, че е уплашен до смърт — въздъхна той и пъхна ръце в джобовете си. — Той няма друг близък, адвокат Станисласки. Каквото и да ми струва това, няма да го оставя да иде в затвора.

Макар и с усилие Рейчъл се постара да не се размеква. Внимателно обърса ръце в книжната салфетка.

— Разполагате ли с достатъчно пари, за да покриете загубите? Петнайсет хиляди?

В първия миг мъжът се стресна, но поклати глава.

— Мога да ги набавя.

— Това ще бъде от полза. Какво е вашето влияние над Ник?

— Почти никакво. — Усмихна се и Рейчъл с изненада отбеляза, че усмивката му е повече от чаровна. — Но това може и да се промени — побърза да добави. — Имам собствен бизнес, както и апартамент с две спални. Мога да ви представя препоръки, професионални и лични, всичко, което е нужно. Досието ми е чисто... Е, прекарах трийсет дни в карцера, но тогава служех във флотата. Сбих се в някакъв бар. Едва ли ще го вземат предвид, все пак то беше преди дванайсет години.

Рейчъл обмисляше евентуалните възможности.

— Ако правилно ви разбрах, искате от мен да се опитам да убедя съда да предостави на вас грижата за Ник.

— По време на надзора и докато си отработи времето. Улегнал човек, който ще поеме отговорността за него. Щетите ще бъдат възстановени.

— Това може да не е добро за него, Мълдун.

— Ник е мой брат.

Рейчъл знаеше какво означава това. Тя вдигна очи към небето, усетила първите капки дъжд.

— Трябва да се връщам в службата. Ако имате време можете да ме придружите. Ще се обадя по телефона, да видим какво мога да направя.

Бар значи, въздъхна Рейчъл. Опитваше се да съчини разумно предложение, което да представи на заседанието на съда следобеда. Защо пък трябваше да бъде собственик на бар? Всъщност видът навеждаше на подобна мисъл... широки рамене, големи ръце,

изкривен нос, който според нея беше чупен неведнъж. А не биваше да се забравя и мрачното ирландско изражение, което напълно подходдаше на характера.

Нима нямаше да е сто пъти по-добре, ако можеше да каже на съдията, че Закари Мълдун притежава магазин за мъжка мода в центъра на града? Наместо това ѝ предстоеше да предяви молба съдията да повери отговорността и попечителството на едно деветнайсетгодишно момче — с немалко полицейско досие и враждебен нрав — на неговия трийсет и две годишен доведен брат, който държеше бар в източната част на града, наречен „Спускай платната“.

Все пак шанс съществуваше, макар и много малък. Областният прокурор все още настояваше да назове имената, но собственикът на магазина доста бе омекнал, след като получи обещанието, че щетите ще бъдат възстановени. По всяка вероятност пострадалият беше надул цените на стоките, но това бе грижа на Мълдун.

Рейчъл не разполагаше с много време, а трябваше да убеди областния прокурор колко неуместно е да третират Ник като пълнолетен. Подредила малкото сведения, които успя да изкопчи от Зак, тя спипа своя опонент и го замъкна в една от малките зали.

— Виж, Харидан, дай да оправим тая бъркотия, та да спестим времето на съда, а и парите на данъкоплатците. Да тикнем това хлапе в затвора не е решение на проблема.

Харидан, чиято външност се запомняше с плешивото петно на темето и дебелия слой тлъстини на мястото на талията, отпусна телесата си върху стола.

— Знаеш моя отговор, Станисласки. Уличник. Член е на банда и притежава досие с противообществени прояви.

— Избудалкал се с някакъв турист, поиграл си на търговец.

— Нападение.

— Обвинението е било оттеглено. Недей така, и двамата знаем, че момчето е зелено. Едно уплашено объркано дете просто от немай-къде се е помъкнало с някаква банда. Искаме да се махне от бандата, това е повече от ясно. Но затворът не е изход. — Тя вдигна ръка, за да попречи на Харидан да я прекъсне. — И брат му е готов да помогне... не само ще изплати стоките, за които нямате никакво доказателство, че са откраднати от моя клиент, но и ще поеме попечителството. Ще даде

на ЛеБек работа, дом, надзор. Единственото, на което трябва да се съгласиш, е ЛеБек да бъде третиран като малолетен.

— Искам имена.

— Няма да ги назове. — Та тя почти час се бе опитвала да изтръгне поне едно име. — Можеш да го осъдиш и на десет години, и пак няма да научиш нито едно име. Тъй че какъв е смисълът? Та това не е закоравял престъпник... все още не. Нека не го тласкаме нататък.

Продължиха да повтарят доводите си, и двамата държаха на своето, ала Харидан като че ли започна да омеква. Не от добро сърце, а просто защото и той като Рейчъл бе претрупан с работа. Не разполагаше нито с време, нито със сили, за да прекара едно объркано дете през цялата процедура.

— Няма да променя обвинението от взлом на обикновена кражба. — По този пункт остана непоклатим, но все пак й подхвърли сламка: — Дори ако се споразумеем да го третираме като малолетен, съдията няма да го остави само със срок под надзор.

Рейчъл вдигна куфарчето си.

— Остави съдията на мен. Кой ни се е паднал?

— Бекет — ухили се Харидан.

Марлин С. Бекет правеше впечатление на ексцентрик. Като същински магьосник от широките ръкави на робата си тя измъкваше невероятни присъди, сякаш бяха бели зайчета. Прехвърлила четирийсетте, тази изключително привлекателна жена имаше един-единствен бял кичур в буйните червени коси.

Рейчъл много я харесваше. Дете на цветята в ранната си младост и ревностна феминистка в по-късни години, съдия Бекет бе успяла да докаже, че една жена — неомъжена и амбициозна — може да постигне успех и признание, без да е нито обидно агресивна, нито хленчеца глезла. Макар да обитаваше един свят, като че ли по право отреден за мъжете, съдия Бекет бе истинска жена. Рейчъл я уважаваше, възхищаваше й се, дори се надяваше някой ден да поеме по нейния път.

В момента обаче би предпочела да се изправи пред кого да е от другите съдии.

Докато излагаше необичайната молба, Рейчъл усети как стомахът ѝ се свива на топка. Бекет бе свила устни. Лош знак. Показалецът с безупречен маникюр потропваше досами чукчето. Съдията изучаваше подсъдимия и Зак Мълдун, седнал на първия ред зад момчето.

— Госпожо защитник, вие твърдите, че обвиняемият ще възстанови всички нанесени щети и макар обвинението да проявява склонност да бъде третиран като малолетен, искате да избегнете съдебния процес.

— Предлагам да се въздържим от внасяне на делото в съда, ваше благородие, предвид конкретните обстоятелства. И двамата родители на обвиняемия са починали. Майката — преди пет години, когато обвиняемият е бил четиринайсетгодишен, а вторият му баща е починал преди година. Господин Мълдун изявява готовност да поеме попечителството над своя доведен брат. Моята молба е съдът да вземе предвид, че като се възстановят щетите и обвиняемият получи истински дом, назначаването на процес може би ще се окаже неефективен начин да бъде наказано едно провинение, за което моят клиент вече дълбоко съжaliaва.

Бекет издаде звук, подобен на сумтене, и погледна Ник.

— Наистина ли дълбоко съжaliaвате за безуспешния ви опит за грабеж, млади човече?

Ник сви рамене и вдигна сърдит поглед. Светкавичен удар по тила го накара да изплюе:

— Да, разбира се, аз... — Погледна към Рейчъл. Предупреждението в очите ѝ определено подейства по-убедително от намесата на брат му. — Глупаво постъпих.

— Без съмнение — кимна съдия Бекет. — Господин Харидан, какво е вашето становище по въпроса?

— Районната прокуратура не смята за уместно да оттегли обвинението, ваше благородие, макар да сме склонни да третираме обвиняемия като малолетен. Беше направено предложение за отпадане на обвинението... стига ответникът да назове имената на съучастниците си.

— Искате да изпее имената на онези, които той — в заблудението си — смята за свои приятели? — Бекет вдигна едната си вежда стрелна Ник. — Не става ли?

— Не, госпожо.

Съдията издаде същия неразгадаем за Рейчъл звук, сетне посочи към Зак.

— Станете... господин Мълдун, ако не се лъжа.

— Госпожо? — неловко се изправи Зак. — Ваше благородие?

— Къде бяхте вие, когато малкият ви брат се е забъркал с кобрите?

— Плавах. Служех във флотата допреди две години, когато се върнах, за да поема бизнеса на баща ми.

— С какъв чин?

— Главен мичман, госпожо.

— Така... — Бекет го преценяваше, и като съдия, и като жена. — Влизала съм във вашия бар... преди години. Навремето предлагаште превъзходен Манхатън.

— Това не се променило — ухили се Зак.

— Как смятате, господин Мълдун, в състояние ли сте да върнете брат си в правия път и да го превърнете в достоен гражданин?

— Аз... не мога да твърдя със сигурност, но искам да опитам.

Бекет събра върховете на пръстите си и се отпусна назад в стола.

— Седнете — кимна замислено. — Защитник Станисласки, съдът преценява, че съдебният процес е неуместен в случая...

— Ваше благородие...

С красноречив жест Бекет я накара да замълчи.

— Не съм свършила. Определям гаранция в размер на пет хиляди долара.

Последното предизвика възражение от страна на областния прокурор, възпряно както и недовършеното изречение на Рейчъл.

— Определям също така изпитателен срок под гаранция с продължителност два месеца. — Бекет силете пръсти. — Да бъде записано, съдебният процес да се проведе точно след два месеца. Ако в този срок обвиняемият следва правия път, постъпи на подходяща работа, въздържа се от контакти със споменатата банда на Кобрите и не бъде уличен в каквото и да било престъпление, съдът ще прояви склонност да удължи срока под гаранция и да издаде условна присъда.

— Ваше благородие — изпръхтя Харидан, — откъде можем да бъдем сигурни, че обвиняемият няма да се появи тук след два месеца с твърдението, че е изпълнил условията.

— Надзорът ще се осъществява от служител на съда, в качеството на сънастойник на господин Мълдун за тези два месеца. И аз ще получа писмен доклад от този служител. — Устните на съдийката се извика в ъгълчетата. — Струва ми се, с удоволствие ще наблюдавам развитието по това дело. Не е задължително връщането в правия път да се извърши в затвора, господин Харидан.

Рейчъл се въздържа да погледне колегата си с победоносна усмивка.

— Благодаря, ваше благородие.

— Оценявам усилията ви, защитник. Докладът ви да бъде при мен в петък следобед до три часа.

— Моят... — Рейчъл примига, пребледня, сетне зяпна в почуда. — Моят доклад? Но, ваше благородие, не е възможно да определяте аз да съм надзорник на господин ЛеБек.

— Точно това исках да кажа, защитник Станисласки. Вярвам, че представители на двата пола с достатъчно авторитет могат чудеса да сторят за нашия господин ЛеБек.

— Съгласна съм, ваше благородие. Но аз... не съм социален служител.

— Вие сте служител на обществото, защитник Станисласки. Тъй че ще му служите. — И тя удари чукчето. — Следващото дело.

Онемяла от напълно необичайното решение на съдията, Рейчъл се отдалечи в дъното на залата.

— Добър старт, шампионе — промърмори брат й. — Хубавичко се накусна, няма що.

— Как можа да ми скрои такъв номер? Как можа да го измисли?

— Всички знаят, че е малко смахната. — Вбесен, той прихвана сестра си за лакътя и я поведе навън. — Никой да не си мисли, че ще те оставя да си играеш на бавачка с тоя непрокопсаник. Бекет не може да те принуди насила.

— Не може, разбира се. — Тя прекара ръка през косата си и лекичко отблъсна Алекси. — Престани да ме дърпаш и ми дай възможност да помисля.

— Няма какво толкова да мислиш. Имаш си собствено семейство и собствен живот. А пазач на ЛеБек няма да бъдеш, дума да не става. На всичко отгоре и брат му изглежда не по-малко опасен. Не ми ли стига, че те гледам как всеки ден защитаваш тия отрепки в съда? Само

това остава, да го вземеш под крилото си, като да ти е родно братче. Няма да го допусна!

Ако бе проявил съчувствие към затруднението, в което бе изпаднала, може би нямаше да реагира така прибързано. Ако просто беше ѝ казал, че не ѝ е провървяло, навярно щеше да го послуша и да направи необходимото, за да оспори решението. Ако... ако...

— Не е необходимо да допускаш каквото и да било Алекси, мога да си играя на по-голямата сестра с когото пожелае. А за теб ще е най-добре да си вземеш страшната значка и да вървиш да арестуващ някой безобиден скитник.

Братът обаче притежаваше същия избухлив нрав.

— Няма да го направиш!

— Сама ще реша какво да правя и какво не. А сега се махни от пътя ми.

Алекси я хвана здраво под брадичката, за да е сигурен, че го гледа право в очите.

— Знаеш ли какво ще ти кажа...

— Дамата ви помоли да се отдръпнете. — Гласът на Зак бе тих, същинска змия миг преди да нападне. Алекси рязко извъртя глава, готов да помете всеки противник. Единствено дългите години авто-тренинг му помогнаха да се въздържи от нанасяне на първия удар.

— Това не е ваша работа.

— Грешите. — Зак зае устойчива позиция.

Гледаха се като настръхнали кучета, готови да се разкъсат. Рейчъл ги разблъска и застана помежду им.

— Престанете, и то веднага. Забравяте къде се намирате. Мълдун, по този начин ли смятате да дадете на брат си пример за добро поведение? Като предизвикате побой?

Мъжът дори не я погледна, очите му останаха впити в Алекси.

— Не обичам да гледам как се малтретират жени.

— Мога и сама да се грижа за себе си. — Сетне се обърна към брат си: — От теб се очаква да се държиш като служител на закона, за Бога. А ти ми се правиш на недорасъл ученик. Съветвам те да помислиш. Според съда това решение би имало успех, затова съм длъжна да опитам.

— По дяволите, Рейчъл... — В очите на Алекси се появи стоманен блясък, когато усети, че Зак отново пристъпва напред. —

Виж, драги, ако си наумил да ходиш по нервите на мен или сестра ми, скоро ще си държиш зъбите в чашка до леглото.

— Сестра? — Зак внимателно разгледа лицата им, първо на единия, после на другия.

О, да, приликата лесно се забелязваше, стига човек да си направеше труда да я потърси. И двамата притежаваха онази дива красота, която можеше да е само наследена. Гневът му тутакси се изпари. Защото това напълно променяше нещата. Отново погледна замислено към Рейчъл. Да, това променяше много неща.

— Съжалявам. Не знаех, че това е семеен спор. Можете да й крещите колкото си искате.

Алекси с усилие се сдържа да не се разхили.

— И тъй, Рейчъл, ще трябва да ме послушаш.

Рейчъл безпомощно въздъхна. Сетне обгърна лицето му с длани и го целуна.

— Да си спомняш напоследък да съм започнала да те слушам? Тръгвай, Алекси. Върви да обезвреждаш лошите. А за киното довечера, май дъждът ще ме принуди да си остана у дома.

С нея не можеше да се спори. Открай време си беше така. Алекси промени тактиката и погледна Зак.

— Пазете я, Мълдун, добре си отваряйте очите. Защото междуременно аз пък вас ще следя.

— Справедливо решение. Отбийте се в бара, когато пожелаете. Първото питие за сметка на заведението.

Мърморейки под нос, Алекси се отдалечи. Обърна се само защото чу Рейчъл да му подвиква нещо на украински. Неохотно се усмихна и продължи по пътя си.

— Превод? — попита Зак.

— Просто му казах, че ще се видим в неделя. Внесохте ли гаранцията?

— Да, след минута ще го пуснат. — Зак се замисли. Даде си сметка, че онази сутрин бе я видял да целува брат си, а не случаен любовник. — Доколкото разбирам брат ви не е очарован от необходимостта да се сближите с мен и Ник.

— Та кой би се зарадвал? — Рейчъл го изгледа многозначително. — Важното е, че това е решението на съда тъй че да започваме.

— Да започваме ли?

— Ще изчакаме подопечния, след което ще го настаним във вашия апартамент.

Зак беше прекарал почти десет години в компанията на неколкостотин моряци, тъй че не му бе толкова трудно да приеме това посегателство срещу уединението си.

— Добре тогава — рече той и хвана ръката ѝ — жест, който тя се постара да не отблъсне. — Боя се обаче, че ще ни е нужно въже, с което май не разполагате.

Не се наложи да връзват Ник, за да се подчини. И все пак не беше лесно. Той се нацупи. После взе да спори. Да ругае. Докато излязат от сградата на съда и намерят такси, Зак едва сдържаше гнева си, а Ник бе насочил враждебността си към Рейчъл.

— Щом това е най-доброто ви постижение, няма да е зле да се върнете в юридическия. Аз имам права и първото е да се лиша от услугите ви.

— Както решите, Ле Бек — отвърна Рейчъл, като си погледна часовника. — Можете спокойно да си потърсите друг адвокат, но не можете да ме отстраните като ваш настойник, назначен със съдебно решение. Ще трябва да се изтърпим един друг през следващите два месеца.

— Дрън-дрън. Ако вие и смахнатата съдийка сте намислили...

Зак пръв реагира, но Рейчъл го блъсна с лакът и застана лице в лице с Ник.

— Чуй какво ще тя кажа, нещастно, глезено, намусено хлапе. Възможностите за избор са две: да се преструваш на поносимо човешко същество през следващите осем седмици, или да влезеш в затвора за три години. Пукната пара не давам коя ще избереш, но изчакай да довърша. Ти за много издръжлив ли се мислиш? Мислиш, че знаеш отговорите на всички въпроси? Затворят ли те макар и само за седмица, с това хубавко личице акулите ще ти се нахвърлят като песове на сурово месо. Тогава ще се молиш за подобна уговорка. Как само ще се молиш!

Това пресече желанието на момчето да се противи, гневната червенина премина в плашеща бледност. Рейчъл махна на приближаващото такси.

— Изборът е твой, всезнайко — каза тя и се обърна към Зак. — Мен ме чака още работа. Смятам до седем да привърша и тогава ще се отбия да видя как вървят нещата.

— Ще държа вечерята на топло — пошегува се мъжът, сетне хвана ръката ѝ. — Благодаря — промълви. — Сериозно. — Тя се канеше да си тръгне, ала не беше лесно да се отскубне от желязната хватка. — Бива те, защитник — ухили се самодоволно. — Каквато си кукличка, да не ти се надява човек. — След което последва брат си в таксито, махна за довиждане и колата потегли. — Права е, че си всезнайко — подхвърли към момчето. — Но бас държа, че няма друг адвокат с толкова красиви крака.

Ник не каза нищо, но все пак надникна през задния прозорец. Макар че не за пръв път забелязваше краката на Рейчъл.

След десет минути пристигнаха в квартирата на Ник и се наложи новоназначеният попечител да преглътне още едно избухване. Нищо нямаше да постигне, като креши на хлапето през пет минути. И все пак, дявол да го вземе, защо си бе избрал такъв квартал?

Съмнителни типове се мотаеха край всеки ъгъл. Дрога се продаваше посред бял ден. Гримирани проститутки вече бяха плъзнали навред и дебнеха плячка. Въздухът бе пропит с вонята на гнили боклуци и немити човешки тела. Счупени стъкла покриваха пътя към олющената, издраскана с рисунки тухлена сграда.

Вътре миризмите бяха още по-задушливи, дори септемврийският вятър не успяваше да ги разсее. Зак запази мълчание, докато изкачиха трите етажа, не каза нищо и за бурните скандали, които долитаха иззад затворените врати, придружени от пукота на трошащи се мебели и жален плач.

Ник отключи и влезе в стаята, мебелирана с продънена кушетка, очукана тоалетка и разклатен дървен стол, подпрян с разкъсан телефонен указател. Няколко постера на хеви-метъл групи, набодени по мръсните стени, правеха жалък опит да придадат някакъв облик на жилището. Неспособен да сдържа бушуващия в гърдите му гняв, Зак избълва куп ругатни, които раздвижиха застоялия въздух.

— И какво, по дяволите, правеше с парите, които ти изпращах всеки месец, докато бях на плаване? Ами заплатата, която се смяташе, че изкарваш в разносната търговия? Живееш в дупка, Ник. И което е още по-лошо, сам си предпочел да живееш така.

За нищо на света Ник не би признал, че повечето от парите му бяха отишли в хазната на Кобрите. Нито пък би признал какъв срам изпитва, че се принуди да покаже на Зак как живее.

— Това изобщо не ти влиза в работата — кресна в отговор. — Мястото си е мое, както и животът си е мой. Теб все те нямаше, нали тъй? И като ти е омръзнало да скиташ с оня тъп разрушител, това не ти дава право да се върнеш само за да ми искаш сметка.

— Минаха две години, откакто се върнах — уморено настоя Зак. — През първата наблюдавах как старият умира. Ти не си правеше труда да се отбиваш твърде често, нали?

Ник усети да го залива нова вълна срам, а и една дълбока, отчайваща мъка, която Зак едва ли някога щеше да разбере.

— Той не ми беше баща.

Зак рязко изви глава. Ръцете на Ник се свиха в юмруци. Въздухът в стаята се нажежи от прехвърчащите яростни искри. Бавно, с усилие на волята Зак застави тялото си да се отпусне.

— Няма да си губя времето да ти вгълпявам, че той направи каквото бе по силите му.

— Ти пък откъде знаеш? — тутакси изстреля Ник. — Да не си бил тук? Ти се отърва както намери за добре, братко. Аз също.

— Което ни връща в затворения кръг. Вземи си каквото ти трябва и да вървим.

— Това тук е мое...

Зак се извърна тъй бързо, че думите заседнаха в гърлото на Ник. Озова се до стената, държаха го големи груби ръце, които не успяваха да укротят яростното треперене. Лицето на Зак бе толкова близо до неговото, че той сякаш надникна в тези тъмни, опасни очи.

— През следващите два месеца, независимо дали ти харесва, или не, твоят дом ще бъде при мен. Повече глупости не ми се слушат, събирай си багажа. Ваканцията свърши. — Пусна го. Добре знаеше, че притежава и силата, и умението да счупи на две своя непокорен помалък брат. — Разполагаш с десет минути, хлапе. Тая нощ си на работа.

Към седем Рейчъл вече мечтаеше за гореща уханна вана, чаша изстудено бяло вино и хубава книга. Това ѝ помагаше да понесе

тълпата в метрото. Заела възможно най-устойчива стойка, тя гледаше някъде напред. Имаше разни опасни наглед типове, на които реши да не обръща внимание. На седалката зад нея хъркаше пияница, скрил лицето си зад разтворен вестник.

На своята спирка тя разблъска апатичните пътници, успя да слезе и се заизкачва по мокрото стълбище на станцията. Загърната в сакото, измина двете пресечки, борейки се с непослушния чадър, и най-сетне се озова пред „Спускай платната“.

Бутна тежката стъклена врата и се озова сред топлината, шумовете и миризмите на приветливо квартално заведение. Беше очаквала да попадне в мрачна дупка, но помещението бе просторно, стените — покрити с дървена ламперия, а в дъното — бар от махагон, обточен с месингов обков. Столчетата, до едно заети, бяха тапицирани с виненочервена кожа. Пръснатите маси очакваха нови клиенти. Миришеше на уиски, бира, цигарен дим и печен лук. Шумът от разговорите не успяваше да заглуши блуса, който звучеше от автомата. Рейчъл забеляза две сервитьорки сръчно да лавират между клиентите. Не виждам мрежести чорапи, нито предизвикателни деколтета, отбеляза безмълвно. И двете жени бяха облечени в бели панталони и моряшки блузки. От оформилите се групички се носеше смях, чуваше се и разгорещен спор дали отборът на Метс има шанс в плейофите.

Застанал в центъра на кръглия бар, Зак разливаше бира. Беше облечен в тъмносиньо памучно поло. Е, не беше трудно да си го представи как стои на палубата. Заел характерната моряшка стойка, с лице към вятъра. Отиваше му обстановката тук с пръснатите наоколо корабни камбани и декоративни котви.

Рейчъл си го представи в пълна униформа, реши, че е твърде привлекателен, и примига, за да пропъди образа.

Напомни си, че не е мечтателка. Нито пък недорасла романтичка. Още по-малко лекомислена жена, която може да влезе в някой бар и да се заяпа, привлечена от някакъв бивш моряк с рошава коса, широки рамене и груби ръце.

Единствената причина за присъствието ѝ бе решението на съда. Колкото и неприятности да обещавахе общуването ѝ със Закари Мълдун през следващите два месеца, тя щеше да изпълни дълга си.

А къде ли беше Ник?

— Маса ли търсите, госпожице?

Рейчъл огледа дребничката блондинка, понесла огромна табла със сандвичи и чаши бира.

— Не, благодаря. Ще седна на бара. Тук винаги ли е толкова пълно?

Сивите очи на момичето се оживиха и то плъзна поглед наоколо.

— Пълно ли ви се струва? Не бях забелязала. — Засмя се и се отдалечи, а Рейчъл тръгна към бара. Намести се на единственото празно столче, опря крак на металната пръчка и зачака да я забележат.

— Здравей, скъпа... — Мъжът отляво имаше пълничко добродушно лице. Намести се, за да я разгледа по-добре.

— Май не съм те виждал тук?

— Не. — Човекът изглеждаше достатъчно възрастен, за да й бъде баща, тъй че тя му се усмихна. — Наистина не сте.

— Хубавица като теб не бива да идва сама. — Наклони се назад — столчето изскърца застрашително — и подръпна мъжа от другата й страна. — Ей, Хари, трябва да почерпим дамата.

Хари седеше пред чаша бира, решаваше кръстословица на слабата светлина и само кимна.

— Дадено, Питър. Поръчай. Трябва ми дума със седем букви за надвиснала опасност.

Рейчъл вдигна очи. Зак я наблюдаваше заинтригуван.

— Заплаха — рече тя и се опита да пропъди смущението.

— Става! Благодаря. — Хари бутна нагоре очилата си и се усмихна. — Първото питие за моя сметка. Какво ще поръчаш, сладурче?

— „Пуйи-Фюме“.

Зак постави чаша златисто вино пред нея.

— Първата чаша е за сметка на заведението. — И той повдигна едната си вежда. — Приемате ли, защитник?

— Да. — Рейчъл усети, че неволно вдържи дъха си. — Благодаря.

— Най-хубавите винаги ги отнеме Зак — въздъхна Пит. — Черпи още една, малкият, като ми отне момичето. — И смигна на Рейчъл.

— Често ли ви отнема момичетата, Пит? — попита тя.

— Поне един-два пъти седмично. Да се вкисне човек — изсумтя мъжът и надигна новата чаша. — Помниш ли Роузмари, Зак? Беше се върнал в отпуска и още първия ден й завъртя главата. Заведе я на кино на Кони Айлънд. Омъжи се момичето и вече чака второ дете.

— О, тя ми разби сърцето — рече Зак и взе да бърше плота.

— Няма жена, дете да знае къде ти се намира сърцето, какво остава да го разбие — намеси се русата сервитьорка и хлопна празната си табла на бара. — Две чаши домашно вино, бяло. Един скок и една бира. Вземи си купи от ония малките фенерчета, Хари, че напълно ще ослепееш.

— Виж, ти наистина ми разби сърцето, Лола — взе да клати глава Зак, като подреждаше чашите на таблата ѝ. — Защо, мислиш, избягах във флотата?

— Защото искаше да се перчиш в бялата униформа — усмихна се момичето и преди да грабне поръчките, се обърна към Рейчъл. — От тоя се пази, миличка. Опасен тип е.

Рейчъл отпи от виното и се опита да укроти стомаха си, разбунтувал се от вкусните ухания, долитащи откъм кухнята.

— Ще ми отделиш ли една минута? — попита тя собственика. — Трябва да видя къде живееш.

Пит подбели очи.

— Какво им прави тоя, бе!

— Излишно е да ти обяснявам — ухили се Зак и махна на другия барман да го замести. — Аз просто привличам агресивните жени. Направо ще ме изядат.

Рейчъл допи виното си и слезе от столчето.

— Ако си наумя, мога и да му устоя — обяви тя пред събралата се публика. — Макар че не ми се ще да му развалям репутацията. Адвокат съм на брат му.

— Сериозно? — Силно впечатлен, Пит я огледа изпитателно. — Ти ли си, дете измъкна хлапето от затвора?

— Засега само временно. Мълдун?

— Записаните за обиколката, оттук моля. — Той вдигна подвижния плот и хвана ръката ѝ. — Гледай да не изоставаш.

— Виж какво, не е необходимо да се държиш за мен. От известно време ходя, без да се клатушкам.

— Приятно ми е да усещам, че има на кого да се опра — заяви той и бутна тежката летяща врата, отвеждаща към кухнята.

Рейчъл зърна лъснати до блясък повърхности от неръждаема стомана, снежнобял порцелан, почувства наситения аромат на пържени картофи и печено месо, но ето че се появи някакъв огромен мъжага,

който погълна цялото ѝ внимание. Целият беше облечен в бяло, петна имаше само по горната престилка. Извисяваше се доста над Зак, тъй че трябва да бе най-малко два метра висок, а теглото му сигурно значително надвишаваше границата на стоте килограма. Ако играеше футбол, като нищо можеше да брани цялата защитна линия.

Мастиленочерното му лице лъщеше от горещината в кухнята. На едната буза, от гарвановочерното око до масивната челюст, личеше дълбок белег. Ръчищата, подобни на чукове, внимателно приготвяха някакъв особен сандвич.

— Рио, това е Рейчъл Станисласки, адвокатът на Ник.

— Здравстии! — Рейчъл долови напевните нотки на островитяните от Малайзия. — Това момче мие чиниите като за световно. За цялата вечер да е счупил най-много пет-шест.

Застанал пред огромната двойна мивка, с пяна до лактите, Ник извърна смръщеното си лице.

— Ако наричаш работа да чистиш помията на разни мърльовци, можеш просто...

— Пред дамата такива приказки да не съм чул. — Рио вдигна малко сатърче, с лек удар разполови сандвича, сетне го срязва на четири. — Мама винаги е казвала, че с миенето на чинии най-много време ти оставя, речеш ли да се взреш в душата си. Тъй че търкай чиниите и се вирай, момче.

Ник лесно можеше да му затвори устата. И още как! Само дете не беше лесно да се сопнеш на човек, дете е грабнал сатъра.

Рио се усмихна, забелязал, че Рейчъл поглежда сандвича.

— Да приготвя нещо топло, а? Ще хапнете, като си свършите работата.

— О, аз... — Устата ѝ вече се пълнеше със слюнка. — Трябва скоро да се прибирам.

— Че Зак ще ви изпрати, като свършите. Късно е за сама жена да ходи по улиците.

— Не е необходимо...

— Сипи ѝ от твоето чили, Рио — предложи Зак, като поведе Рейчъл към стълбите. — Няма да се бавим.

Рейчъл се почувства неловко, тъй близо бяха един до друг на тясното стълбище. Около мъжа се носеше мирис на море, онова солено, заредено с електричество ухание, предвещаващо буря.

— Предложението ви е много мило, Мълдун, но нямам нужда нито от храна, нито от придружител.

— Ще получите и двете, независимо дали искате, или не. — Той се извърна към нея, за да е по-убедителен, и телата им леко се докоснаха. — Аз например никога не споря с Рио. Срегнах го в Ямайка преди около шест години... Тъкмо се заформяше тупаник в някакъв бар. С очите си видях как повдига един дебелак и го изхвърля през стената. Няма по-кротък от него, стига да не го ядоса човек, че тогава не се знае. — Зак посегна и хвана кичур от косата ѝ. — Мокра е.

Тя бутна ръката му и заповяда на сърцето си да престане да блъска в ушите ѝ.

— Навън вали.

— О, да. Усетих по миризмата. Приятно е да ви се люби човек, Рейчъл.

Не можеше да пристъпи нито напред, нито встрани, затова стори единственото възможно. Настръхна като хваната натясно дива котка.

— Пречите ми да мина, Мълдун. Съветвам ви да ми направите път и да спестите ирландския си чар за някой, който би го оценил.

— Само минутка. Онзи ден, като викнахте след брат си, това руски ли беше?

— Украински — рече тя през стиснати зъби.

— Украински значи — замислено повтори Зак. — Така и не успях да стигна до Съветския съюз.

— Нито пък аз. Нямате ли желание да оставим този разговор за по-късно, след като огледам жилището ви?

— Дадено. — Той отново тръгна нагоре. — Не е нищо особено, но ви уверявам, че е направо разкош в сравнение с дупката, от която измъкнах Ник. Не мога да си обясня защо... — Спря се напред думата и сви рамене. — Станалото станало.

А Рейчъл имаше чувството, че това е само началото.

ТРЕТА ГЛАВА

Макар да очакваше да ѝ се стоварят куп неприятности, Рейчъл сериозно се зае с поставената задача. Предполагаше, че лесно ще се справи с натоварената програма, допълнителните часове, които трябваше да жертва за сметка на личния си живот, нацупената физиономия на Ник и неотслабващата му враждебност. Най-големи грижи обаче ѝ създаваше принудителната близост със Закари Мълдун.

Не можеше да го изолира, нито пък бе в състояние да работи в негово присъствие. А задължението да прекарва почти целия ден в неговата компания увеличаваше напрежението до крайност.

Да можех само да не му обръщам внимание, мислеше си тя, като тръгна от спирката на метрото към своя апартамент след семейния неделен обяд. Ала ето че бе минала цяла седмица, а тя не успяваше да изпълни намерението си.

Мъжът беше груб, избухлив, а сигурно и агресивен, предположи тя. И в същото време очевидно беше загрижен за по-малкия си брат, щом като прие да се изръси с такава огромна сума, а и което бе по-важно — да отдели време и усилия, за да помогне на момчето. Когато не беше на работа, се обличаше в дрехи, които подхождаха повече на попаднат в панера за парцали, отколкото върху високата мускулиста фигура. И въпреки това апартаментът над бара беше подреден като кутийка. Безбройните противоречиви впечатления просто я объркваха. Зак непрекъснато търсеше повод да я докосне — по ръката, по косата, по рамото, — ала никога не прекрачваше границата, макар тя да очакваше сблъсъка.

Почти по същия начин флиртуваше и с клиентките, но по всичко личеше, че не отива по-далеч. Никога не беше се женил и макар да бе изоставял семейството си понякога с месеци, дори години, беше напуснал корабите, за да стъпи здраво на сушата, когато болестта бе повалила баща му.

В негово присъствие Рейчъл неизменно изпитваше раздразнение. От друга страна, тъкмо онова, което най-много я вбесяваше,

предизвикваше тъй трепетно вълнение, та не можеше да е друго освен страстно желание.

Тя се опитваше да охлади поривите си, като си напомняше, че по принцип не се оставя да я управляват потребностите на плътта. Проявяваше страст, без съмнение. Когато ставаше дума за работата ѝ, за семейството или амбициите ѝ. Ала мъжете, макар да ѝ бе приятно присъствието им и общуването с тях, досега не бяха се нареждали сред факторите от първостепенен интерес.

Сексът заемаше още по-незначително място в списъка на приоритетите. И тъкмо затова ѝ бе крайно неприятно да признае обхваналата я раздразнителност.

Та що за човек бе Закари Мълдун в края на краищата и нямаше ли да е по-добре, ако се въздържа да го опознае отблизо?

Прекрачи от сянката под светлината на улична лампа, стресна се и без малко да извика.

— Къде си била, по дяволите?

— Аз... Мътните да те вземат, изплаши ме до смърт. — Измъкна треперещата си ръка от чантата, където държеше газов пистолет. О, колко мразеше да я стряскат по този начин. Мразеше да се чувства принудена да признае колко е уязвима. — За какво си се скрил тук?

— Теб търсех. Не се ли случва да си поседиш у дома?

— Нима не знаеш, Мълдун, моят живот е един безкраен купон. — Рейчъл изкачи стъпалата и пъкна ключа във външната врата. — Какво искаш?

— Ник избяга.

Рейчъл рязко спря на прага и той се блъсна в нея.

— Какво искаш да кажеш, как тъй избягал?

— Измъкнал се е през кухнята по някое време следобеда, когато Рио не е бил наблизо. Не мога да го открия. — Кипеше от гняв — насочен към Ник, към Рейчъл, към себе си, — та бе нужно да впрегне цялата си воля, за да не забие юмрук в стената. — Търся го вече пет часа.

— Разбирам. Не изпадай в паника. — Мозъкът ѝ вече прехвърляше възможни начини на действие, докато прекосяваше тясната площадка в посока към асансьора. — Рано е още, едва десет е. Все пак той не е малко дете.

— Тъкмо в това е бедата. — Ядосан като че ли най-вече на себе си, Зак я последва в кабината. — Мисли се за прекалено голям. Накарах го да обещае, че ще ми казва кога излиза и къде отива. А сега май се е помъкнал при бандата.

— Не съм очаквала за един ден да скъса с тях. — Докато асансьорът пълзеше нагоре към четвъртия етаж, Рейчъл продължаваше да си блъска главата какво да предприемат. — Можем да тръгнем да го търсим напосоки из града, а можем и да повикаме на помощ тежката кавалерия.

— Кавалерия?

— Алекси — каза Рейчъл и тръгна по коридора.

— Без ченгета — отсече Зак, като хвана ръцете ѝ. — Няма да пратя ченгета подире му.

— Алекси не е обикновено ченге. Той е мой брат. — Като се мъчеше да възпре желанието да избухне, Рейчъл издърпа пръстите си. — Не забравяй, че аз съм служител на съда. Ако Ник нарушава неговите разпоредби, не мога да си затворя очите.

— Няма да допусна отново да го тикнат в килията едва седмица, след като го измъкнах.

— Ние го идмъкнахме — поправи го тя и отключи вратата на апартамента си. — Щом не искаш нито помощта, нито мнението ми, не трябваше да идваш.

— Мислех, че двамата можем да го потърсим — мрачно отвърна Зак и я последва вътре.

Стаята не беше по-голяма от онази на Ник, ала тук определено се усещаше присъствието на жена. В обстановката нямаше нищо сладникаво. Ярки цветове по бухналите възглавнички, нахвърляни по канапето, недогорели ароматизирани свещи, поувехнали хризантеми в порцеланова ваза.

На едната стена бе окачено огромно огледало в бронзова рамка, което видимо се нуждаеше от освежаване. Погледа привличаше и немалка мраморна скулптура в единия ъгъл. На посетителя тя заприлича на русалка, излязла от морето. Имаше и други по-малки фигури, всички със свое страстно, едва ли не свирепо излъчване. Вълк от дърво, изправен на задните си лапи, сякаш всеки миг ще се откъсне от дъбовата стойка, преплетени закривени пръсти от бронз и мед,

които внушаваха гледката на стихийен пожар, тънка и гъвкава коварна кобра от малахит.

По стените имаше и рафтове с книги, десетина фотографии в рамка... и всичко това наситено с уханието на жена.

Зак се почувства ужасно неловко. Пъхна ръце в джобовете си от страх да не събори някой от изящните свещници. Майка му много обичаше тия красиви вещи. Свещи и цветя, и сини купи от китайски порцелан.

— Ще направя кафе. — Рейчъл хвърли чантата си и премина в кухнята, свързана със стаята.

— Да. Добре. — Зак закричи напред-назад, надникна през прозореца, намръщено разгледа семейните снимки и отново се върна до канапетото. — Изобщо не разбирам какво се опитвам да направя. Какво ме кара да мисля, че мога да бъда баща на момче като Ник? Половината му живот е преминал без мен. Той ме мрази. И има право.

— Чудесно се справяш — окуражи го Рейчъл и взе да вади чашки и чинийки. — Не се опитваш да му бъдеш баща, държиш се както се държат братята. Ако те е нямало толкова време, то е било, защото си имал свой живот. Освен това той не те мрази. Ник е изпълнен с гняв и враждебност, но не и с омраза. А сега престани да се самосъжаляваш и извади млякото.

— Ти така ли провеждаш кръстосаните разпити? — Неспособен да реши дали изпитва удоволствие или раздражение, Зак отвори хладилника.

— Не, в съда съм много по-непреклонна.

— Дума да няма. — Прегледал съдържанието на хладилника, гостът поклати глава. Кисело мляко, пръчка салам, сирене, няколко кутийки диетични сокове, кана бяло вино, две яйца, половин пакетче масло. — Не виждам мляко.

Рейчъл изруга, после въздъхна.

— Е, ще го пием черно. Вие с Ник да не сте се карали?

— Не... не повече от обикновено. Той ми се сопва, аз започвам да му крещя. Като го чуя, че ругае, не му оставам длъжен. Снощи може да се каже, че си поговорихме, гледахме и някакъв стар филм по телевизията, след като затворихме бара.

— О, това е напредък... — Тя му подаде фина чашка върху чинийка, която заприлича на играчка от детски сервиз в ръцете му.

— В неделя на обяд при нас идват цели семейства. — Зак обгърна чашката сякаш за да не счупя извитата дръжчица. — Към дванайсет влезе в кухнята. Предположих, че иска да свърши по-рано, тъй де, за да му остане малко свободно време. Аз се появих към четири. Рио не искаше да го издава, беше го прикривал близо час. Надявах се, че е излязъл да глътне въздух, но... И после тръгнах да го търся. — Зак допи кафето си, наля си още. — Доста го притиснах през последните няколко дни. Реших, че постъпвам правилно. При първото ми плаване командващ офицер беше капитан Блай. Мразех това копеле, дакато не проумях, че е успял да ни превърне в екипаж. — Зак се усмихна при спомена. — Дявол да го вземе, продължавах да го мразя, но винаги ще го помня.

— Престани да се обвиняваш. — Рейчъл неволно го докосна по ръката. — Ще си каже човек, че си го обесил на мачтата или както там се казва. Опитай се да запазиш спокойствие. Остави ме да се обадя на Алекси.

Мъжът не стана от мястото си, но личеше, че не го свърта. Чувстваше се като пълен идиот, както крепеше чинийката на коляното си, затова я остави на масата. Никъде не откри пепелник, затова потисна желанието да запали пигара.

Не слушаше какво говори Рейчъл, докато не я чу да повишава тон от безсилие. Усмихна се. Огън жена, каза си, изстрелва молби и заповеди като същински морски вълк. За Бога, той вече започваше да копнее за този гърлен, нетърпящ възражение глас. Колко пъти през последните няколко дни бе измислял повод да ѝ се обади?

Твърде много, призна си безмълвно. Имаше нещо интригуващо в тази жена и той самият не знаеше със сигурност дали иска да избяга далеч, или да не се отделя от нея.

А всъщност в момента изобщо не биваше да мисли за собственото си влечение. Трябва да мисля за Ник, припомни си гузно.

Очевидно братът на Рейчъл нещо се противеше, ала тя не приемаше да ѝ отказват. Когато премина на украински, Зак посегна и взе малахитовата кобра, поставена в центъра на масата. Полудяваше, като я чуеше да говори на украински.

— Така — заключи тя, доволна, че е притиснала брат си. — Приемам го като лична услуга, Алекси. — Засмя се с онзи жизнерадостен дълбок смях, който накара госта отново да застане

нащрек. — Добре де, разбрах, и за старата още не съм ти се отплатила. — След миг затвори и кръстоса дългите си крака, обути в зелен копринен клин. — Алекси и партньорът му ще пообиколят, ще проверят и в известните ни скривалища на Кобрите. Ще се обадят, ако го открият.

— Значи ще чакаме?

— Да, ще чакаме. — Рейчъл се изправи и взе нов тефтер от чекмеджето. — За да ни мине по-лесно времето, можеш да ми разкажеш нешо повече за Ник. Спомена, че майка му починала, когато бил петнайсетгодишен. А баща му?

— Майка му не била омъжена.

Зак отново посегна за цигара, после хвана ръцете са една в друга. Доловила жеста, Рейчъл стана и донесе пепелник.

— Благодаря. — С въздишка на облекчение мъжът запали и по навик заслони пламъчето. — Надин била осемнайсетгодишна, когато забременяла, а въпросният тип изобщо не искал да се жени. Просто избягал и я оставил сама да се оправя. Тя родила детето, сама се грижила за него. Един ден дойде в бара да си търси работа. Татко я взе.

— На колко години беше Ник?

— Четири-пет. Надин едва свързваше двата края. Някой път не успяваше да осигури бавачка, татко ѝ казваше да го доведе и аз се грижех за него. Добро дете беше — усмихна се Зак. — Тъй де, не плачеше. През повечето време просто те гледаше в очите, сякаш очакваше да го удариш. Пък беше и умен. Едва беше тръгнал на училище, когато се научи да чете, а и да пише на машина. И няколко месеца по-късно Надин и баща ми се ожениха. Татко беше двайсетина години по-възрастен от нея, но си мисля, че и двамата се чувстваха самотни. Майка ми беше починала преди десетина години. Надин и хлапето заживяха у нас.

— А ти как прие... Ник лесно ли се приспособи?

— Така ми се стори тогава. Та аз самият бях дете. — Подгонен от безпокойството той отново се изправи. — Надин се изтрепваше, за да няма недоволни. Такава си беше. А баща ми... не беше лесно да живееш с него, пък и барът му отнемаше много време. Не бяхме, да речеш, семейство като от илюстрациите на Норман Рокуел, но я карахме някак. — Хвърли поглед към снимките на нейното семейство, изненадан от чувството си на завист. — Не ми пречеше, че хлапето ми

се върти в краката. Не много де. После постъпих във флотата, веднага щом завърших гимназия. То беше един вид семейна традиция. Когато Надин почина, за Ник стана много трудно. За баща ми също. Според мен от мъка си го изкарвах един на друг.

— Тогава ли започнаха неприятностите на Ник?

— Струва ми се, че и преди това се беше забърквал в разни каши, но след смъртта на Надин стана още по-лошо. Всеки път, когато се връщах, баща ми се оплакваше. Момчето не слушало, правело каквото поиска. Започнал да се мъкне с разни тъпащи. Сам си търсел белята, така ми говореше. А Ник тръшваше вратата и побягваше нанякъде. Ако му кажех нещо, казваше ми да вървя... Такава беше картинката.

Рейчъл смяташе, че правилно го разбира. Малко момче, нежелано за своя баща. Приема брата в новото семейство за свой идол, но скоро решава, че и той го е изоставил. Загубва майка си и заживява сам с един човек, който може да му бъде дядо, при това не му е никакъв роднина.

В живота му нищо не се повтаря така често, както случаите, в които му обръщат гръб.

— Не съм психолог, Зак, но според мен той се нуждае от време, за да повярва, че този път сериозно си намислил да бъдеш част от живота му. И не мисля, че е грешка да го държиш изкъсо. Това той може да разбере, а и да оцени след време. Навярно малко пресилваш нещата. — Тя въздъхна и остави бележника със записките. — Тук може би аз ще мога да помогна. Досега бях не по-малко груба от теб. Да опитаме с играта добро ченге — лошо ченге. Аз ще бъда добронамереният слушател. Повярвай, имам опит с буйни и лоши момчета, Израснала съм сред тях. Можем да започнем... — Телефонът иззвъня и тя грабна слушалката. — Моля? Да, добре. Така е добре. Благодаря ти, Алекси. — Забеляза облекчението по лицето на Зак още преди да затвори. — Засекли са го, като се връщал към бара.

Облекчението бързо премина в гняв.

— Само да го пипна...

— Просто ще го попиташ къде е бил — спокойно каза Рейчъл. — И за да бъда сигурна, че ще стане така, идвам стеб.

Ник се промъкна в апартамента на Зак. Реши, че много хитро е постъпил. Беше се измъкнал от кухнята без знанието на Рио. Което не беше лесно, тук го следяха по-зорко и от надзирателите в затвора.

Радостта от бягството обаче много скоро се изпари. Зак никакъв не се виждаше и затова той си отвори бутилка бира. Беше му се приискало да се срещне с момчетата, да разбере какво става с бандата.

А те го бяха приели като аутсайдер.

Нямаха му доверие, мрачно заключи Ник, отпивайки от бутилката. Рийс бе решил, че щом са го пуснали толкова бързо, трябва да е пропаял. Смяташе, че ще ги убеди в обратното, но като разказа цялата история — как са го хванали и как накрая се озовал пред умивалника в бара на Зак, — всички до един му се изсмяха.

Това не бяха грубичките, но безобидни закачки от миналото. Сега чуваше само злобни подигравки. Ти Джей се хилеше като откачен, Рийс даваше тон на цялата банда както си играеше с автоматичния нож. Само Кеш бе проявил нещо като съчувствие, признавайки, че сигурно не му е леко.

Някой не си направи труда да обясни защо го бяха изоставили при появата на ченгето.

Когато си тръгна, той се отби при Марла. През последните няколко месеца тя бе неговото момиче и той не се съмняваше, че ще намери утеха и близост. Тя обаче беше излязла... с някой друг.

Ето че претърпя поредното разочарование. Нищо ново, каза си Ник. Ала нямаше какво да притъпи обидата.

По дяволите, нали момчетата трябваше да му бъдат като семейство. От тях очакваше да го защитят, а не да му обърнат гръб при първия сигнал за опасност. Беше убеден, че той самият никога не би постъпил по този начин. Вдигна празната бутилка и я захвърли в кофата. Приятно му стана, като чу как се натроши.

Като чу вратата да се отваря, той надяна на лицето си гримасата на отегчение и излезе от кухнята. Очакваше Зак, но не и Рейчъл. Усети неочаквано смущение, гореща вълна плъзна по страните му.

Зак свали якето си, като се питаше дали е успял да се овладее.

— Предполагам, имал си сериозна причина, щом си се измъкнал незабелязано — рече той.

— Искан да изляза на въздух. — Ник извади цигара, драсна клечка кибрит. — Да не е забранено?

— Имахме споразумение — с равен глас произнесе Зак. — Бяхме се разбрали да ми се обаждаш, преди да излезеш.

— Грещиш, мой човек. Споразумението беше твое. Пък аз си мисля, че това е свободна страна и всеки може да излиза, когато пожелае. — Махна с ръка към Рейчъл. — Юристката си довел да ме съди или какво?

— Виж какво, хлапе...

— Не съм хлапе — сопна се Ник. — На моите години ти си ходеше където си поискаш.

— На твоите години обаче не бях крадец. — Кипящ от гняв, Зак пристъпи напред. Рейчъл сграбчи ръката му.

— Защо не ми донесеш чаша вино, Мълдун? Предпочитам същото като онази вечер. — Той се опита да я отблъсне, но безуспешно. — Искам една минута насаме с моя клиент, тъй че можеш да не бързаш.

— Чудесно — отсече мъжът и тръгна към вратата. — Каквото и да ти каже, приятелче, другата седмица си арестуван в кухнята. Ако пак се опиташ да избягаш, ще накарам Рио да те върже с верига за умивалника. — След което си достави удоволствието да тресне вратата.

Ник дръпна още веднъж от цигарата и се стовари в канапето.

— Дай му само да приказва — промърмори. — Винаги си е въобразявал, че може да се разпорежда с мен. Няма си идея, че от години съм самостоятелен човек, крайно време е да му стане ясно.

Рейчъл седна до него. Не си направи труда да отбележи, че усеща миризмата на бира, а по закон е все още непълнолетен. Защо ли Зак не бе забелязал горчивата необходимост в очите на Ник? Защо и на нея самата бе убягнала?

— Не ти е лесно, да те докарат тук, след като преди си живял самостоятелно.

Гласът ѝ бе кротък, лишен от упрек. Ник присви очи срещу дима.

— Да — рече той предпазливо. — Ще изкарам някак два месеца.

— Аз за пръв път се изнесох от къщи, когато бях малко по-голяма от теб. Бях много развълнувана, и уплашена, и самотна. А за нищо на света нямаше да призная, че ми е самотно. Имам двама по-големи братя. Те непрестанно ме проверяваха. Кое то ме докарваше до

бяс, но пък се чувствах в безопасност. И досега продължават да ми досаждат, но аз намирам начин да се справя с тях.

Ник се втренчи в огънчето на цигарата.

— Той не ми е истински брат.

О, Господи, колко е млад, помисли си тя. И много, много тъжен.

— Предполагам, зависи как възприемаш думата „истински“. — Сложи ръка на коляното му в очакване да я отблъсне, но той само премести поглед върху пръстите ѝ. — За теб ще е по-удобно да повярваш, че не го е грижа за теб, но ти не си глупав, Ник.

На гърлото му заседна гореща буза, която той отказваше да признае, че се дължи на напирещите сълзи.

— За какво да го е грижа? За него аз нищо не означавам.

— Ако беше така, нямаше да ти креци толкова много. Повярвай ми, в моето семейство всеки кръсък е знак за предана любов. Той иска да те предпази...

— Мога и сам да се пазя.

— То е ясно — съгласи се тя. — Но всеки от нас понякога се нуждае от помощ. Той няма да ми благодари, че ти го казвам, но според мен е важно да го знаеш. — Изчака момчето отново да вдигне очи. — Трябвало е да вземе заем, за да изплати щетите по делото.

— Глупости — избълва Ник с отвращение. — Тая лъжа той ли ти я каза?

— Не, сама проверих. Както изглежда, болестта е стопила доста от спестяванията на стария Мълдун, както и от тези на сина му. Зак е успял да закрепил бизнеса в бара, но действително нямаше достатъчно, за да покрие разходите. Ако не го е грижа за някого, човек не си създава излишни трудности.

Гадната болка в стомаха накара Ник да стъпче цигарата.

— Просто се чувства задължен, това е.

— Може би. И така да е, ти, струва ми се, все пак му дължиш нещо. Поне малко отстъпчивост през следващите няколко седмици. Днес, като дойде, видях колко е уплашен. На теб сигурно и на това не ти се иска да повярваш.

— Зак никога от нищо не се е плашил.

— Е, не ми го е казал с думи, но според мен беше си помислил, че си избягал и никога повече няма да те види.

— Че къде мога да ида, дявол да го вземе? Няма при кого... — Млъкна, засрамен от признанието, че няма при кого да отиде. — Договорихме се — процеди. — И аз няма да се отметна.

— Радвам се да го чуя. И няма да те питам къде си бил — добави Рейчъл с усмивка. — Ако чуя отговора, трябва да го включа в доклада за съдия Бекет, а аз предпочитам да не го зная. Затова ще приемем, че си излязъл да се разтъпчеш. Може пък следващия път, като ти се прииска да излезеш, да ми се обадиш.

— Защо?

— Защото знам как се чувства човек, като му се прииска да избяга. — Изглеждаше толкова нещастен, че Рейчъл неволно прокара пръсти през косата му, като я отметна от лицето. — Гореве главата, Ник. Освен това не е престъпление да се сприятелиш с адвоката си. Какво ще кажеш? С малко помощ от твоя страна и ако се постарая да не ядосваш Зак, ще гледам и аз да му внуша да не се заяжда е теб. Знаем безброй изпитани номера да попречиш на по-големия си брат да ти се бърка в живота.

Уханието ѝ просто прикова сетивата му. Не разбираше защо досега не бе забелязал колко красиви са очите ѝ. Дълбоки, широко отворени, нежни.

— Може някой път заедно да излезем.

— Дадено. — Предложението изтълкува като макар и малка проява на доверие и затова се усмихна. — Рио готви страхотно, но все пак човек трябва от време на време и пица да похапва, нали?

— О, да. Значи мога да ти се обадя?

— Разбира се. — И тя лекичко стисна ръката му. Когато почувства неговата ръка върху своята, остана някак изненадана. В този момент Зак бутна вратата и Ник подскочи като пружина.

Зак подаде на Рейчъл виното, а на Ник — бутилка слаба бира, която бе прихванал с един пръст. Бавно отвори бутилката, която бе донесъл за себе си, и попита:

— Консултацията приключи ли?

— Засега, да. — Рейчъл отпи от чашата си и въпросително изгледа момчето.

Не му беше лесно, особено след онова, което тя му бе разкрила, но все пак срещна погледа на брат си.

— Извинявай, че не се обадох.

Зак остана като гръмнат и едва не се задави.

— Няма нищо. Ще ти направим разписание, та да имаш повече свободно време. — Ами сега какво да кажа? — запита се безмълвно. — Знаеш ли... Рио май има нужда от помощ в кухнята. Обаче в неделя обикновено приключваме по-рано.

— Няма проблеми. — Ник тръгна към вратата. — До скоро, Рейчъл.

Когато останаха сами, Зак се тръшна на канапето.

— Ти какво, да не си го подложила на хипноза?

— Не бих казала.

— Е какво тогава?

Рейчъл въздъхна, доволна от себе си.

— Това беше поверителен разговор. Той просто има нужда някой от време на време да поласкае нараненото му самочувствие. Може и да не сте истински братя в техническия смисъл на думата, но по характер много си приличате.

Зак се отпусна и сложи ръка на облегалката на канапето, за да може да докосне косата ѝ.

— Това пък откъде ти хрумна?

— Ами и двамата сте избухливи и твърдоглави. Което не ми беше трудно да схвана, защото ми е от дете познато. — Наслаждавайки се на виното и настъпилото спокойствие, тя затвори очи. — Не обичате да признавате, когато сте сбъркали, а предпочитате с юмруци да решавате проблемите, вместо да потърсите разумен изход.

— Искаш да кажеш, че това е недостатък?

— Нека ги наречем личностни отлики. В моето семейство гъмжи от страстни натури. А такава натура обикновено се нуждае от отдушник. Сестра ми Наташа първо го откри в танците, после в собствения бизнес и семейството. Брат ми Михаил има своето изкуство. Алекси се е втурнал да изтреби злото, а аз имам правото. Ако правилно виждам нещата, ти си имал флотата, а сега този бар. Ник още не е намерил своя отдушник.

Зак прокара пръст по трапчинката на тила ѝ, усети пробягалата по тялото ѝ тръпка.

— Ти наистина ли смяташ, че правото служи за отдушник на страстта?

— Такъв е моят подход. — Рейчъл отвори очи, ала усмивката ѝ се стопи. Лицето му бе твърде близо до нейното, ръцете му обхващаха раменете ѝ. Предупредителната камбанка бе позакъсняла да ѝ даде знак. — Трябва да се прибирам — изрече бързо. — Утре в девет имам дело.

— След минута тръгвам да те изпратя.

— Знам си пътя, Мълдун,

— Ще те изпратя — повтори той и нещо в тона му подсказа, че няма предвид да я придружи само до вратата. Взе чашата от ръцете ѝ и я остави встрани. — Говорехме за страстни натури. — Пръстите му продължаваха да се ровят в косите ѝ. — И за шанса да намериш отдушник.

Автоматизиран неволен жест я накара да го удари в гърдите, ала това не му попречи да се приближи.

— Дойдох тук, за да ти помогна, Мълдун — напомни му тя, когато устните му бяха на милиметри от нейните. — А не за да си играем игрички.

— Просто проверявам теорията ти, защитник. — Лекичко ухапа долната ѝ устна, после отново и отново. Когато този лек допир накара кръвта му да закипи, жадно притисна устни в нейните.

Тя можеше да го спре. Мога, разбира се, повтаряше си отново и отново. Знаеше как да се брани срещу нежелани атаки. За беда нямаше и най-малка представа как да се брани срещу това нападение, което искаше против желанието си.

Устата му беше тъй... жадна. Нетърпелива. Ненаситна. Зачуди се дали няма в един миг цяла да я погълне. Устните, езикът му, зъбите... просто я опустошаваха. Ако бе имало момент, кратък промеждутък между два удара на сърцето, когато е могла да се отдръпне, той бе преминал неусетно и ето че сега я погълна горещата вълна на неговото, а може би нейното желание. Едно дълго протяжно стенание и тя полетя в пропастта, като го повлече след себе си.

Беше очаквал да го удари, да го одере с нокти. И щеше да приеме подобна реакция, щеше да се застави да приеме това мимолетно изкусително преживяване. Той беше мъж, чиито желания не знаеха граници, ала в същото време никога не приемаше онова, което не му се предоставяше с цяло сърце.

Ти не му предложи сърцето си. Тя просто се взриви. В онзи безкрайно кратък промеждутък преди устните му да покрият нейните, той бе съзрял пожара в очите ѝ, онзи мрачен летлив пламък, който олицетворяваше страстта. Когато целувката премина от боязливо опипване на почвата в объркващо пътуване към неизвестността, тя бе откликнала, завличайки го все по-надълбоко в окази бездна от желание, към която сам се бе втурнал.

Стенанието. То бе преминало като ток по гръбнака му, това вълшебно промъркване, което означаваше едновременно капитулация и очакване. Дори когато отмина, тя остана вкопчена в него, притиснала своето прекрасно гъвкаво тяло в неговото, изпепеляваща цялото му същество.

Чу излязлата с дъха му клетва, усети да притиска с гръб възглавниците на канапето, когато той я отмести. В един безумен миг всичко в нея крещеше: Да! Това искаше тя, този лудешки вихър от усещания, безпаметното сливане на плътта. Сетне устните му се плъзнаха надолу, обгаряйки нежната кожа на шията, тялото и се изви като струна от копнеж да се слоят.

И ето че той произнесе името ѝ. Издиша го. Шокът от това, което чу, я върна в действителността. Та тя се намираще на канапето в чужд апартамент с мъж, когото едва познаваше.

— Не. — Ръцете му пълзяха по тялото ѝ, без малко отново я да я увлекат в бездната. Отчаяна, че не ще устои, тя го блъсна. — Престани. Казах, не.

Той бе останал без дъх. Ако някой бе опрял пистолет в слепоочието му, не би помръднал. Ала това „не“ го накара да спре. Съумя да вдигне глава и безразсъдният блясък в очите му я накара да потръпне.

— Защо?

— Защото това е лудост. — Господи, все още усещаше вкуса на устните му, а желанието за близост заплашваше да я докара до умопомрачение. — Пусни ме!

Би могъл да я удуши, задето го караше да ѝ се моли.

— Както кажете, мадам. — Стисна треперещите си ръце в юмруци. — Ако правилно съм запомнил, сама каза, че не обичаш игрите.

Рейчъл се чувстваше унижена, гневна и неудовлетворена. И най-доброто прикритие ѝ се стори ядовитият изблик.

— Точно така, не ги обичам. Ти сам ми се натрапи. Простата истина е, че не проявявам интерес.

— Сигурно затова ме целуна тъй, че дори зъбите ме заболяха.

— Ти ме целуна. — И тя го смушка с пръст. — И понеже си толкова силен, не успях да ти попреча.

— Една кратка сричка свърши работа — напомни ѝ той и запали цигара. — Нека бъдем искрени, госпожице адвокат. Искан да те целуна. Искан го, откакто те видях да седиш като кралица в онзи опушен участък. Е, може би ти не изпитваш същото, но съм сигурен, че когато те целунах, ти ми отвърна.

Понякога отстъплението бе най-добрата защита. Рейчъл грабна чантата и сакото си.

— Вече е свършено, тъй че не си струва да го обсъждаме.

— Грешеш. — Зак ѝ препречи пътя. — Можем да го обсъдим по пътя до твоя дом.

— Не искам да ме изпращаш. Забранявам ти. — От очите ѝ хвърчаха искри, когато се опита с едно движение да си облече сакото. — А ако настояваш до самия апартамент, ще поискам да те арестуват за нападение.

Той леко я хвана за ръката.

— Само опитай — изръмжа.

Рейчъл направи онова, което бе пожелала още първия път, когато го погледна. Заби юмрук в стомаха му. В един миг той не успя да си поеме дъх, примижа от болка.

— Първия път ти пускам аванс. А сега пеша ли ще идем до метрото, или ще те нося?

— Какво ти става? — кресна тя. — Ти не приемаш ли да ти откажат?

Без малко да я притисне до вратата и да я целува, додето се отпусне бездиханна.

— Ако беше така, сега нямаше да съм толкова бесен, та ми се струва, че цялата седмица мога да преживея само под леден душ. — След което рязко отвори вратата. — Тръгваш ли, или на гръб да те нося?

Рейчъл вирна брадичка и мина край него, без да го поглежда.

Нямаше как, остави се да я придружи. Но се зарече, че няма да му проговори за нищо на света.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В края на този изморителен ден Рейчъл най-сетне напусна съда. Би трябвало да се чувства напълно доволна — последният ѝ клиент място не успя да си намери от щастие благодарение на присъдата „невинен“, произнесена с нейна помощ. Този път обаче победата не повдигна настроението ѝ. Като последна възможност на път за вкъщи тя си купи огромна кутия сладолед, с която нямаше нищо против да се докара до диабетичен припадък.

Това бе добро средство при кризисни ситуации и след като не можеше да си достави удоволствието да нахълта в бара „Спускай платната“ и да пръсне дебелия глава на Закари Мълдун, тази алтернатива ѝ се стори най-безопасна.

Едва не се спъна от удивление, като го видя на стъпалата пред съда.

— Госпожице адвокат. — Протегна ръка, като я видя как залита. — Внимавай да не паднеш.

— Сега пък какво има? — попита тя сопнато. — Не ти ли идва наум, че макар съдът да ме е назначил за сънастойник на Ник, аз също имам право на час-два време за личен живот, без да ми се мотаеш в краката?

Мъжът внимателно се взря в лицето ѝ, забеляза признаците на преумора, напрежението, стаено в огромните кафяви очи.

— А аз си мислех, че ще бъдеш в по-добро настроение след като току-що си спечелила дело. Да опитаме друга терапия. — С рязко движение извади скритата зад гърба ръка и ето че се появи букет жълти, златисти и червеникави хризантеми.

Рейчъл заподозря някакъв номер и хладно попита:

— За какво са тия цветя?

— За да заменят онези, които гинат в апартамента ти. — Като видя, че тя съвсем не се кани да ги приеме, Зак укроти нетърпението си. Бе дошъл да ѝ се извини, по дяволите, а тя отказваше да му помогне макар и мъничко. — Хубаво де, дойдох да ти кажа, че

съжалявам. Снощи май нещо обърках конците. И като ми отмина желанието да ти извия врата, разбрах колко много съм ти задължен и колко недостойно е да ти се отплащам със... — Отново в плен на яростта, той просто тикна букета в ръцете ѝ. — Виж какво, мадам, та аз само ви целунах.

Само ли? — каза си Рейчъл, изкушена от мисълта да захвърли цветята и да ги стъпче. Само една целувка не бе в състояние да отнеме спокойствието ѝ за цели трийсет и шест часа.

— Защо не си прибереш цветята, извинението и...

— Почакай. — Реши, че най-добре е да я възпре, преди да е казала нещо прибързано. — Казах, че съжалявам, но може би трябваше да се изразя по-точно. — Хвана ревера на сакото ѝ, за да не му избяга. — Не съжалявам за целувката, както няма да съжалявам и следващия път, когато се престава. Съжалявам само, че продължих да настоявам, след като ти включи на заден ход.

Стана ѝ приятно, като видя да потрепва едно мускулче на челюстта му.

— Добре.

Един умен адвокат знаеше кога е време да приеме компромиса. Стиснала устни, тя отмести очи към цветята.

— Това подкуп ли е, Мълдун?

В тона, с който произнесе името му, се долавяше ирония и той реши, че е преодолял първото препятствие.

— Да.

— Добре тогава, приемам.

— О, благодаря. — Освободил ръцете си, той пхна палци в джобовете на джинсите си. — Преди около час се промъкнах в съдебната зала да видя как се справяш.

— Така ли било? — Нямахте да му признае колко се радва, че не го е забелязала. — Е, и?

— Не беше зле. Да обвиниш оня нещастник в нарушение на обществения ред...

— Ищеца — уточни тя. — Реакцията на моят клиент е била съвсем основателна, след като всичките му опити да накара хазаина си да се придържа към договора са били отхвърлени.

— Останало му единствено да нарисова със спрей сюжета „Хазаин от Ада“ върху фасадната стена.

— Най-сетне всички разбрали какво има да им каже. Клиентът ми плащал най-редовно и добросъвестно наема си, а хазаинът системно отказвал да се заеме с поддръжката на отдадения под наем имот. А според условията на договора...

— Ей! — вдигна ръка Зак. — Не е необходимо да ме убеждаваш. Още преди да свършиш с доводите, бях на страната на твоя човек. В публиката вече се шушукаха да линчуват хазаина. — Тонът му бе сериозен, ала в очите искряха пламъчета ирония. Контрастът бе просто невероятен.

Рейчъл побърза да се усмихне.

— Обичам справедливостта — заключи тя.

— Може би искаш да отпразнуваш победата. Или предпочиташ разходка?

Грешка. Изтърваната дума без малко да ѝ припомни злополучния сблъсък, ала сетивата ѝ бяха погълнати от наситения аромат на цветята и топлата вечер.

— Стига да не е по-далеч от вратата на апартамента ми. Нали трябва да натопя цветята във вода.

— Дай това на мен. — Зак изтръгна куфарчето от ръката ѝ. А сетне — неизбежно — хвана ръката ѝ. — Какво носиш вътре? Да не е пълно с тухли?

— Правото е тежък занаят, Мълдун. — Усети, че я заставя да следва неговия ритъм и забави крачка. — Какво става с Ник?

— Бих казал, че има напредък. Поне на мен така ми се струва. Не изяви желание да се научи да готви, но пък няма нищо против да обслужва масите. Все още отказва да поговорим сериозно. Но нали е изминала само седмица.

— Остават ни още седем.

Той пусна ръката ѝ колкото да извади шепа дребни монети. Хвърли ги в паничката на някакъв просяк с тъй небрежен жест, сякаш по навик.

— Ако за същия срок ме превъзпитат от зелен новак в истински моряк, бих казал, че е добро постижение.

— Липсва ли ти? — попита тя, като вдигна очи. — Мъчно ли ти е за морето?

— Доста по-малко отпреди. Все още се случва да се събудя посред нощ с усещането, че съм на кораб. — Спохождаха го и

кошмари, но такова нещо не би споделил с жена. — Като се пооправят нещата, ще си купя лодка, а може и да се откъсна за няколко месеца от града и да пообиколя островите. Няма да е нещо луксозно, мисля си, например кеч. — Той вече си го представяше — подвижно малко корабче с искрящи до блясък повърхности от дърво и метал, с опънати от вятъра платна. Представяше си и колко добре би изглеждала Рейчъл, застанала на кърмата. — Ти някога плавала ли си?

— Не, като изключим ферибота до Либърти Айлънд.

— Ще ти хареса. Ето това може да се нарече истински отдушник.

Рейчъл реши, че по-безопасно е да се въздържа от коментар. Като стигнаха до сградата, протегна ръка да ся вземе куфарчето.

— Благодаря за цветята и за разходката. Утре след работа може да се отбия да видя Ник.

Вместо да ѝ даде куфарчето, Зак покри ръката ѝ със своята.

— Тая нощ не съм на работа, Рейчъл. Искам да бъда с теб.

Реакцията ѝ го зарадва и развесели.

— Моля?

— Може би не го казах както трябва. Бих искал да прекарам нощта с теб... всъщност няколко нощи подред... но ще се задоволя и само с вечерта. — Успя да хване кичур от косата ѝ, преди тя да е блъснала ръката му. — Вкусна храна, музика. Зная къде можем да открием и двете неща. Ако предложението за среща те притеснява...

— Нищо не ме притеснява. — Което не е съвсем точно казано, отбеляза наум.

— Както и да е. Ще ги отбележим като няколко часа, които двама души са прекарвали заедно, водени от общ интерес. Може и някой да пострада, ако се опознаем прекалено добре. — И най-сетне извади последния си коз. — За доброто на Ник.

Тя внимателно се втренчи в лицето му, както бе направила преди няколко часа по време на кръстосания разпит.

— Искаш за доброто на Ник да прекараш вечерта с мен?

— За Бога — предаде се Зак, — Не, разбира се. То и за него ще е добре, естествено, ала вечерта искам да прекарам с теб, воден от чисто егоистични подбуди.

— Разбирам. Е, след като казваш истината, може и да се споразумеем. Искам да се прибера рано и да не се чувствам принудена

да се обличам прекалено официално. А пък ти обещавах да... — Как се беше изразил? — Да не ме нападаш.

— Трудничко е с теб, госпожице адвокат.

— Правилно си схванал.

— Споразумяхме се — рече Зак и пусна куфарчето.

— Чудесно. Върни се след два̀сет мину̀та. Ще бъ̀да готова.

Бар, естествено, помисли си Рейчъл половин час по-късно. Трябваше да се досети какво ще е предпочитанието на Зак за почивния му ден. Всъщност заведението приличаше по-скоро на клуб. На издигнат подиум трима музиканти свиреха блус, няколко двойки се поклащаха на малкия дансинг, ограден от масите. Повечето келнери приятелски поздравиха Зак, очевидно той често идваше тук.

Почти веднага ги настаниха в едно закътано сепаре, на нея донесоха чаша вино, на него — бира.

— Идвам тук заради музиката — обясни той. — Храната също е хубава. Което не бива да се споменава пред Рио.

— Без съмнение, като се има предвид колко е сръчен със сатърчето. Какво ще ми препоръчаш? — попита, като прегледа менюто с изброени само няколко ястия.

— Довери се на моя избор. — Коленете им се допряха, когато той се пресегна да пипне камъчетата, окачени на обеците ѝ. Усмихна се, като я видя да присвива очи. — Опитай пилето на грил.

Скоро Рейчъл се увери, че може да му има довери, поне по отношение на храната. Опиянена от подправките и приятната музика, тя се поотпусна.

— Спомена веднъж, че плаването било нещо като традиция в семейството ти. Ти затова ли тръгна по море?

— По-скоро за да се махна от къщи. — Зак пиеше втора бира, наслаждавайки се на здравия ѝ апетит. По принцип харесваше жени, които умеят да ценят кулинарното изкуство. — Искях да видя света. Мислех да изкарам само четири години, но неусетно се записах отново.

— Защо?

— Бях свикнал да съм част от един екипаж, тоя живот ми харесваше. Да зарееш поглед по водата, да проследиш как сушата се

отдалечава, като поемеш към открито море. Да спреш на пристанище, където никога преди не си стъпвал.

— За тия десетина години сигурно доста си видял.

— Средиземно море, Южния Пасифик, Индийския океан, Персийския залив. В Северния Атлантук за пръв път усетих какво е да ти измръзнат пръстите, в Коралово море гледах как ловуват акулите.

Заинтригувана от разказа, Рейчъл опря лакти на масата.

— Усети ли, че нито веднъж не спомена някое място на сушата? Водата не е ли навсякъде еднаква, гледана от борда на кораба?

— Не. — Не смяташе, че може да ѝ обясни, знаеше, че не притежава поетична дарба, за да опише багрите, тайнствената сила, скрита в дълбините, бягащите делфини, песента на китовете. — Може да се каже, че навсякъде водната повърхност си има свое лице, както е и на сушата.

— Това ти липсва.

— То просто влиза в кръвта ти. Ами ти? За Станисласки правото семейна традиция ли е?

— Не. — Под масата кракът ѝ взе да потропва в ритъма на баса. — Баща ми е дърводелец. Такъв е бил и неговият баща.

— А ти как избра правото?

— Израснах в семейство, което добре познаваше страданието. Избягали от Украйна с малкото, което можели да натоварят в една каруца... През зимата прекосили планината и успели да се доберат до Австрия. Аз съм се родила тук, всъщност първото дете, родено на американска земя.

— Имам чувството, че съжالياваш.

Проницателен е, реши Рейчъл. В началото изобщо не го бе забелязала.

— Вероятно, съжالياвам, че не мога да имам по нещо и от двете земи. Другите не са забравили какво е за пръв път да усетиш свободата. А аз познавам само нея. Свободата и справедливостта вървят ръка за ръка.

— Човек би казал, че служиш на справедливостта в някоя уютна адвокатска кантора.

— Може и така да се каже.

— Имала си и други предложения. — Тя вдигна вежди и той обясни: — Нали представляваш брат ми. Трябваше да те проверя.

Завършила си Колежа на град Ню Йорк, първа в класа. И право си завършила с отличие, а после си отхвърлила твърде съблазнителни предложения от три престижни фирми, за да постъпиш като обществен защитник с нищожно заплащане. Оставаше ми да направя извода, че или си луда, или за теб работата е всичко.

Рейчъл преглътна желанието да избухне и поклати глава.

— А ти си напуснал флотата, окичен с медали, сред които Сребърна звезда. В досието ти сред различните порицания за неподчинение има и лично благодарствено писмо от един адмирал за проявената смелост по време на спасителна акция при внезапно разrazil се ураган. — Доволна, че е успяла да го смути, тя вдигна чашата си като за тост. — И аз те проверих.

— Говорехме за теб — настоя Зак.

— Не. Ти говореше за мен. — Рейчъл подпря брадичка в дланта си. — Кажу ми, Мълдун, защо си се отказал от военноморското училище?

— Защото не съм искал да ставам офицер, дявол да го вземе! — Стана, хвана ръката ѝ и я изправи на крака. — Хайде да танцуваме.

— О, ти се изчервяваш — възкликна Рейчъл, когато се озоваха на дансинга.

— Не е вярно. Млъкни.

— Сигурно е ужасно да си герой.

— Виж какво, я дай да се споразумеем. Ти престани да ми опяваш за медали и адмиралски, и аз обещавам да не споменавам, че си изнесла тържественото слово на церемонията при завършването.

— Така е справедливо — внимателно отвърна Рейчъл. — И все пак мисля...

— Престани да мислиш — заповяда той, като я привлече в обятията си.

Прегръдката му се оказа достатъчно убедителна. В мига, когато тя се усети притисната, то просто се случи. Все още чуваше музиката, сладните акорди на алтсаксофона, темпото на баса, пианото... здравият разум обаче бе изключил.

Та това не беше танц. Рейчъл бе повече от сигурна, че никой не би нарекъл така този унес на две привлечени едно към друго тела. И все пак би било глупаво да се опита дори да се отдръпне, толкова тясно бе пространството. В края на краищата дишането не бе тъй важно. Не и когато усещаш сърцето си да се блъска в ребрата.

Не бе искала тъй силно да обхване врата му с ръце, но пък ѝ стана толкова хубаво. А разпереше ли пръсти, можеше да ги зарови в косата му, откривайки копнинената ѝ мекота в рязък контраст с мускулестото здраво тяло.

— Подхождаш ми. — Зак приведе устни до ухото ѝ. — Снощи бях прекалено изнервен, за да направя преценката, разбирам обаче, че съм бил на прав път. — Бръсването на устните му по кожата ѝ я разтърси. — Създадена си за мен — повтори той и плъзна ръце надолу по бедрата ѝ.

— Така си мислиш само защото съм се изправила на пръсти.

— Височината в случая няма нищо общо. — Той потърка буза в косата ѝ, изпълни дробовете си с уханието ѝ. — Подхождаш ми... и на допир, и на мирис, и на вкус.

Онемяла, Рейчъл се извърна, преди устните му да завършат пътешествието си надолу по лицето ѝ.

— Мога да поискам да те арестуват за опит да ме прелъстиш на публично място.

— Не ме е страх. Познавам един добър адвокат.

Зак плъзна пръсти по пламналата кожа под мекия вълнен пуловер.

— Разбирам, че и двамата ще ни арестуват — едва успя да промълви тя.

— Ще внесе гаранция... — Усещаше гърлото си пресъхнало. — За да бъдем сами. — За да потисне надигация се в гърдите му стон, той сведе глава и притисна устни в меката трапчинка на шията ѝ. — Представяш ли си какво щях да направя, ако бяхме сами?

Рейчъл поклати глава.

— Трябва да седнем на местата си. Не бива да стоим така...

— Искам да те докосвам, милиметър по милиметър. Да те вкусям. Да усетя как губиш разсъдък.

Като че ли вече не го бе сторил. Ако не успееше сега да го спре, бурята в нея заплашваше да избухне.

— Две крачки назад — изрече на пресекудки и колкото и да е чудно, успя да отстъпи. Ръцете му останаха на кръста ѝ, но поне си пое дъх. Всъщност дори два пъти, преди да срещне очите му. — Твърде много искаш за твърде кратко време, Мълдун. Аз нямам навик да реагирам така спонтанно.

Та тя бе като кипящ вулкан преди изригване. И той не се съмняваше, че ще бъде наблизно, когато земята се разтърси. Засега просто не искаше да я плаши.

— Какво, време ли ти е нужно? — успя да продума. — Давам ти един час. Два, ако наистина искаш да ме видиш, че страдам.

Рейчъл поклати глава и се запромъкна към масата.

— Нека кажем, че ще ти съобщя, когато съм готова това да продължи... ако изобщо се случи.

— Тя иска да страдам — промърмори Зак. Разбра, че няма да седне, и посегна за портфейла си. — Тръгваме ли си?

— Искам да се прибера рано — напомни му тя. А всъщност желанието ѝ бе да излезе навън, където студеният въздух да охлади кръвта ѝ.

— Уговорката си е уговорка. — Зак хвърли няколко банкноти на масата. — Не искаш ли да се прибереш пеша? Малко раздвижване може би ще ни помогне да заспим.

Двайсет пресечки, каза си Рейчъл. Нищо по-страшно няма да се случи.

— Студено ли ти е? — попита той след кратко мълчание.

— Не. Приятно е. — Той обгърна раменете ѝ. — Не ми остава време да ходя пеша. Все бързам, да не закъснея за работа, за съда.

— А какво правиш, когато не бързаш?

— Ами ходя на кино, зяпам по магазините, отбивам се при семейството си. Всъщност хубаво би било, ако Ник дойде с мен някоя неделя. Ще хапне от мамините ястия, ще послуша историите на татко, ще види как ме тормозят братята ми.

— Само Ник ли?

— Е, може да се намери място и за брата на Ник.

— Отдавна не сме... отдавна не сме сядали на маса с истинско семейство. Ами ченгето? Едва ли ще му стане приятно.

— Аз ще се оправя с Алекси. — Изрекла поканата съвсем непринудено, тя сериозно се замисли. — Знаеш ли, след седмица-две очакваме Наташа да дойде със семейството си. Ще бъде пълна бъркотия. И чудесна възможност да хвърлим Ник в една съвсем нетипична семейна идилия. Остави организацията на мен.

— Спомням си, че неведнъж ти благодарих, но едва ли разбираш колко съм ти признателен за онова, което правиш за хлапето.

— Съдът...

— Говориш глупости, Рейчъл. — Бяха вече пред сградата и тя се обърна с лице към него. — Това не е обикновено изпълнение на служебните задължения. Още от самото начало бе взела присърце бъдещето му.

— Добре де, особено съм чувствителна към съдбата на лошите момчета. Не го разгласявай, ако обичаш.

— Не, не е само това. Ти си просто невероятна, пък имаш и добро сърце. — Приятно му бе да гледа лицето ѝ под слабата светлина. С всеки удар на сърцето ѝ от нея струеше жизненост, и желание за действие, и някаква крехка чувствителност. — Такова съчетание рядко се среща.

— Още малко и ще ме накараш да се изчервя, Мълдун, тъй че не прекалявай. Ако всичко стане както го искаме, като изтекат двата месеца, пак ще ми купиш цветя. И ще бъдем квит. — Изкачи първото стъпало, но той я задържа. Стана ѝ неловко, но не бе изненадана. — Виж, беше много хубаво, но...

— Предполагам, няма да ме поканиш да се кача.

— Не — решително каза тя. Не бе забравила как реагира тялото ѝ насред претъпканото заведение. — Не те каня.

— Тогава ще трябва да стане тук, навън.

— Зак...

— Чудесно знаеш, че няма да те пусна, без да те целуна, Рейчъл. — И потърка с устни очертанието на челюстта ѝ. — Пък и ми е приятно да те докосвам, защото тогава разбирам, че желанието не е само мое.

— Това никога няма да се получи — промълви тя, ала ръцете ѝ вече се протягаха нагоре.

— Напротив. Просто ще допрем устни и каквото има да става, ще стане.

Този път тя знаеше какво я очаква и затова предварително се стегна. Нищо не постигна. Същата гореща вълна, същия трепет, същата сила. Същата безразсъдна, неутолима потребност. Нима бе настояла да спрат дотук? Вече се плашеше, че никога няма да се

насити. Как ли бе живяла досега, без да знае какво означава да се чувстваш желана?

— Не мога да се оставя да хлътна по този начин — промълви тя с устни, опрени в неговите. — Не и с теб. Не и с когото и да било друг.

— Добре тогава. Чудесно. — Някак свирепо сграбчи косата ѝ и отново я целуна. Пламналият помежду им пожар едва не го изпепели. Мъжът едва не заскимтя, когато тя ухапа долната му устна. Невероятни образи запрепусаха из съзнанието му — как я вдига на ръце, отнася я горе, където най-сетне рухvat в огромно меко легло. Привидя му се и друго — как правят любов на някой безкраен пуст плаж, а слънцето гали златистата ѝ кожа. През шума от вълнолома я чува как извиква името му.

— Ей, приятел.

Чуждият глас го подразни не повече от досадна муха. Зак изобщо не би му обърнал внимание, ала усети острието на нож в гърба си. Застана пред Рейчъл и едва сега се взря в бледото лице с катраненочерни очи.

— К'во ще кажеш да ти оставя мацето, а ти да си дадеш портфейла? Нейната чантичка също. — Нападателят завъртя ножа и стоманата проблесна под светлината на уличната лампа. — И не се пипкай, че бързам.

Закрил Рейчъл с тялото си, Зак посегна към задния си джоб. Чуваше учестеното дишане на жената, чуваше и как проскърцва ципът на чантата ѝ. Следващото движение бе почти неосъзнато, реагира просто инстинктивно. Крадецът отмести очи само за миг и той се хвърли отгоре му.

Надала оглушителен писък, сграбчила газовия пистолет, Рейчъл следеше борбата. Видя как проблясва ножът, чу как изхрущяват кости под удара на здрав юмрук и ето че оръжието изтрака на паважа. В следващия миг нападателят побегна и те отново се озоваха един срещу друг.

Направи ѝ впечатление, че Зак дори не се е задъхал, а и блясъкът в очите му не бе по-страшен от обикновено.

— Докъде бяхме стигнали?

— Идиот! — Думата прозвуча тихо като шепот, тя още не бе преглътнала буцата страх, заседнала на гърлото ѝ. — Как може да скачаш срещу нож? Ами той можеше да те убие.

— Нямах намерение да се разделям с портфейла си. — Зак погледна тенекийката в ръката ѝ. — Това какво е?

— Газ. — Възмутена от факта, че дори не бе махнала защитната капачка, Рейчъл го прибра в чантата си. — Щях да го пръсна в лицето, ако не беше се препречил.

— Другия път ще отстъпя встрани и ще те оставя сама да се оправяш. — Зак се намръщи, съзрял кървавата струйка, потекла от раната в ръката му. — Да му се не види, одраскал ме е.

— Тече кръв — възкликна Рейчъл.

— Мислех, че не е моя. — Подразнен, той пхна пръст в дупката на пуловера. — Купих си го на Корфу, спомен от последното ми плаване. — Присвил очи, той сякаш се колебаеше дали да не догони нещастника да му плати ценната дреха.

— Дай да погледна. — С все още треперещи пръсти Рейчъл вдигна ръкава да прегледа дълбоката кървяща резка. — Идиот! — възкликна отново и взе да рови в чантата си за ключовете. — Трябва да се качиш с мен да те превържа. Чак не мога да повярвам, че извърши такава глупост.

— Беше въпрос на принцип — опита да обясни той, ала тя го заля с поток гневни думи на майчиния си език, преди да пхне ключа.

— Английски — рече Зак и притисна ръка на мястото на слънчевия сплит, където вече усещаше болка. — Говори на английски. Нямах представа какво ми е, като заговориш на руски.

— Това не е руски. — Дръпна го за здравата ръка и го вкара във фойето. — Ти просто реши да се изфукаш, това е. Съвсем по мъжки — добави на път към асансьора.

— Съжалявам. — Зак видимо се бореше с напушилия го смях. — Не знам какво ми стана. — Е, нямаше да ѝ признае, че и по-сериозни рани си е причинявал, докато се бръсне.

— Тестостерон — процеди Рейчъл през стиснати зъби. — Ти просто не можеш да се сдържиш. — Не го пусна дори когато влязоха в апартамента. — Седни — заповяда и се втурна към банята.

Зак се настани удобно и вдигна крака на малката масичка.

— Май трябва да пийна бренди — провикна се. — Да предотврати шока.

Рейчъл се върна след миг с бинтове и купа сапунена вода.

— Зле ли ти е? — Отново уплашена, тя сложи ръка на челото му.
— Вие ли ти се свят?

— Чакай да видя. — Свикнал да не пропуска всяка предоставила се възможност, Зак я хвана за косата и ето че устните им се срещнаха.
— Да — отвърна чак когато я пусна. — Може да се каже, че главата ми е леко замаяна.

— Глупак. — Тя рязко бутна ръката му и седна да почисти раната. — Това не е шега работа.

— Кой ти казва, че се шегувам? Просто мразя да ми опират нож, когато целувам жена. А ти, скъпа, ако не престанеш скоро да трепериш, ще трябва също да пийнеш бренди.

— Не треперя... просто съм бясна. — Гневно отметна косата от лицето си. — Никога повече не прави така.

— Слушам, сър.

За да го накаже за подигравките, Рейчъл сипа йод направо върху раната. Чу очакваната ругатня и на свой ред се усмихна.

— Бебе такова — скара му се тя, но сетне го съжали и духна да уталожи парещата болка. — Сега стой мирен да направя превръзка.

Зак наблюдаваше движенията ѝ. Приятно му бе да усеща пръстите ѝ по кожата си. И като привлечен от магнит се изправи и я целуна под ухото.

Огън опари тялото ѝ.

— Недей — спря го тя и се отдръпна. Смъкна ръкава върху готовата превръзка. — Това, което беше намислил, няма да стане. Не и тук. — Даваше си сметка, че при малко настойчивост от негова страна тя просто не ще намери сили да го спре.

— Но аз те искам, Рейчъл. — Хвана я за ръката, за да ѝ попречи да се изправи. — Искам да бъда с теб!

— Знам какво искаш. По-важно е да разбера какво искам аз.

— Преди да ни стресне оня глупак, май беше наясно.

— Така ти се е сторило. — Рейчъл пое дълбоко дъх и се изправи.
— Казах ти вече, нямам навика да реагирам спонтанно. И по отношение на мъжете съвсем не съм лекомислена. Ако почувствам, че ме привличаш, то ще е с ясното съзнание, че това е мое решение.

— А моето съзнание се замъгли още като те видях първия път. — Той също се изправи, но запази дистанцията. — Знам какво разправят за моряците, за жените, дето ги очакват на всяко пристанище. Кое

изобщо не отговаря на действителността... поне що се отнася до мен. Няма да те убеждавам, че всяка вечер съм си лягал с хубава книга, но...

— Нямам право да ти се бъркам.

— Защо ли си мисля, че вече имаш това право. — Погледът му я накара да се откаже от спора. — Вече две години, откакто се установих на сушата, но не срещнах жена, която да ме заинтригува. — Не можеше да повярва, че сам изрича това. — Кълна ти се, в живота ми досега не е имало жена като теб.

— Аз имам амбиции... — поде Рейчъл, Аргументът ѝ се стори безсилен. — И не съм сигурна дали точно сега мога да приема подобно усложнение... Трябва най-напред да мислим за Ник, а и наистина не искам да избързваме.

— Да не избързваме — повтори Зак. — Нищо такова не мога да ти обещавам. Ала не се съмнявай, че при първа възможност, когато отново останем сами, ще се постарая да поразклатя тия твои амбиции.

— Разбирам предупреждението ти, Мълдун — отвърна тя и от нерви тикна ръце в джобовете си. — Все пак чуй какво ще ти кажа и аз. Не се поддавам толкова лесно, колкото изглежда.

— Това е хубаво — отбеляза той и тръгна към вратата. — Бързата победа носи малко радост. Благодаря за първата помощ, госпожице адвокат. И не забравяй да залостиш вратата. — Зак тихо затвори и реши да се прибере пеша.

С тия нощни разходки май изобщо нямаше да му остане време за сън.

ПЕТА ГЛАВА

Тя не странеше от него. Поне не нарочно. Беше заета и толкоз. Поверените ѝ дела не ѝ оставяха време да се отбива в бара на Зак всяка вечер, за да си побъбри с редовните клиенти. Не че беше започнала да пренебрегва поетото задължение. Беше отскачала един-два пъти, за да поговори с Ник в кухнята. И ако бе успявала да си тръгне, без да се сблъска със Зак, това бе чисто съвпадение.

И здравословен инстинкт за самосъхранение.

Вкъщи не вдигаше телефона, оставяше го на секретар просто защото не искаше да я безпокоят ненужно.

Освен това той пък изобщо не се обаждаше. Нахалник!

Поне по отношение на Ник бе успяла да постигне известен напредък. Той ѝ се беше обадил. Два пъти. Веднъж в службата, веднъж у дома. Реши, че предложението му да идат заедно на кино е добър знак. В крайна сметка ако прекараше вечерта с нея, поне нямаше да се мотае с Кобрите.

След деветдесетминутното преследване с коли, пукотевица и съответната доза насилие, които съставляваха екшъна, избран от Ник, двамата влязоха в приветлива пицария.

— Хайде, Ник, разправай как въртят нещата. — Отговорът му бе просто свиване на раменете, ала Рейчъл стисна ръката му настойчиво. — Хайде де, за две седмици трябва да си попривикнал. Кажи, какво мислиш?

— Не се оплаквам. — Ник извади цигара. — Не е лошо да имаш някой и друг долар в джоба си, пък и Рио не е нак толкова лош. Вече не ми досажда както в началото.

— Сега Зак ли го замества?

Ник издуха дима право пред себе си. Приятно му бе да я наблюдава през мъглата от пушек. Така тя изглеждаше по-загадъчна, лицето ѝ добиваше екзотични черти.

— Сигурно и той се стареа, знам ли. Да вземем например тази вечер. Каза ми, че съм свободен, нали тъй? Ама искаше да му кажа

къде отивам, с кого и кога ще се прибера. Ей такива ми ти... — Спря се, преди да изругае. — Нали разбираш. Че аз след месец-два ще стана на двайсет. Нямам нужда от бавачка.

— Той си е такъв, обича да притиска хората — замислено произнесе Рейчъл, като се мъчеше да открие някакво равновесие между съчувствието и строгостта. — И все пак той не само носи отговорност за теб пред закона... Казах ти вече, безпокои се за теб. — Нечленоразделният отговор я накара да се усмихне. — Признавам, малко е груб, но пък намеренията му са добри.

— Та той въздух не ми дава да си поема.

— Сам ще трябва да си го извоюваш. — Тя отново стисна ръката му, за да смекчи прокрадналата се в тона и жестокост. — Какво му каза за тази вечер?

— Казах му, че имам среща и ако обича, да не ми се бърка. — Ник се ухили, доволен, че е успял отново да разсмее Рейчъл. — Аз нали не му се бъркам къде ходи и е кого. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Да. — Рейчъл доволно въздъхна, съзряла, че пицата им пристига. — А ти какво си решил да правиш с живота си, Ник?

— Ще му мисля, като му дойде времето.

— Нямах ли амбиции? — Тя си отрязва парченце от пицата, без да сваля очи от него. — А мечти?

Нещо в погледа му проблесна, ала той побърза да сведе очи.

— Хич не ми се иска да си изхарвам хляба, като разнасям питиета по масите, това поне е сигурно. Зак да си седи на бара, ако ще. — Ник загаси цигарата си, готов да се заеме с пицата. — Също така няма да ходя и в проклетата флота. Подхвърли ми онзи ден нещо подобно, но аз хубавичко го срязах.

— Очевидно знаеш какво искаш. Това все пак е нещо.

Момчето посегна да пипне малкия сребърен пръстен на ръката ѝ.

— Винаги ли си искала да бъдеш адвокат?

— О, да. По едно време мечтаех да стана балерина като сестра ми. Но тогава бях петгодишна. След първите три урока разбрах, че балетът не е само красиви костюми и копринени пантофки. После реших да стана дърводелец, като мъжете в семейството. Поисках си комплект инструменти за рождения ден. Трябва да съм била осемгодишна. Все пак успях да сглобя една етажерка за книги, преди

да се откажа. Мина още известно време, преди да осъзная, че не мога да бъда като Наташа, нито като татко или мама. И се замислих какво искам аз самата.

— И тогава се записа да учиш право.

— Можеш ли да пазиш тайна? — запита Рейчъл с блеснали очи.

— Естествено.

— Пери Мейсън — обяви тя през смях. — Тоя сериал направо ми взе ума. Все се случваше по някое убийство, а Пери се нагърбваше с делото тъкмо когато клиентът му изглеждаше обречен. Лейтенант Траг скалпва видимо необоримата си версия, а Пери праща Дела и Пол Дрейк да търсят доказателства за невинността на неговия клиент. Следващата стъпка е делото в съда. Куп възражения от страна на обвинението и обичайното: „Ваше благородие, както обикновено защитата на обвиняемия превръща делото в цирково представление.“ Всички настръхват уплашени, че Пери не ще успее да се измъкне. Този път неизменният му противник май ще спечели.

— Хамилтън Бъргър — ухили се Ник.

— Именно. Пери подхваща своята опасна игра, току подхвърля някоя неясна забележка към Дела, ала накрая всички са в пълно неведение. Досещаш се, че на него всичко му е ясно, но нарочно не се издава. Е, миг преди да удари дванайсетият час, той ще тикне убиеца зад банката на свидетеля, дума по дума ще изтръгне истината, додето нещастникът изплюе признанието.

— И едва в епилога ще обясни как му е хрумнало да разплете загадката — сам довърши Ник. — Значи си искала да станеш като Пери Мейсън.

— Дума да няма — кимна Рейчъл и отново се залови с пицита. — Докато осъзная, че нещата не могат да се делят само на черно и бяло, вече бях налала вдицата.

— Рей Чарлз — замислено рече Ник.

— Моля?

— Просто си спомних как ми се прииска да стана пианист, като слушах Рей Чарлз.

Рейчъл подпря брадичка с дланта си, доловила възможност да спечели доверието на момчето.

— И научи ли се да свириш?

— Всъщност не. Макар че много ми се искаше. Случваше се по цял ден да се мотая в един музикален магазин, додето ме изритат. — Стана му неловко, че е принуден да признае неуспеха си, затова рязко приключи темата: — Скоро желанието ми премина.

Рейчъл обаче не бе от хората, които оставят нещата да им се изплъзнат.

— Аз пък винаги съм мечтала да се науча да свиря. Таша купи на майка ми пиано преди няколко месеца... Всъщност когато разбрахме, че открай време имала желание да свири. В детството ми не си спомням изобщо някога да го е споменавала. Толкова години бяха минали... — Рейчъл тръсна глава, за да не се отплесне. — Сестра ми с омъжена за музикант. Спенсър Кимбъл.

— Кимбъл? — възторжено възкликна Ник. — Композиторът?

— Слушал ди си негови неща?

— Да. — Ник сви рамене и отново надяна отегчената физиономия. Сред връстниците му не бе прието да се говори за друга музика, освен за дългокоси металисти.

Доволна, че е успяла да го заинтригува с нещо, Рейчъл продължи разказа си.

— Бяхме отишли на гости у Наташа и случайно спипахме мама седнала на пианото. Тя ужасно се смути, заповтаря, че било късно вече да се научи. Спенс обаче настоя да ѝ покаже няколко акорда, то си беше ясно, че мама умира да се научи. За Деня на майката бяхме подготвили план как да я измъкнем от къщи за няколко часа. И като се върна, пианото беше вече в дневната. И тя се разплака. — Рейчъл примига, за да разсее влагата в собствените си очи и въздъхна. — Сега взима уроци два пъти седмично и подготвя първия си концерт.

— Браво на нея — промърмори Ник, впечатлен от разказа.

— Наистина добре се получи — усмихна му се Рейчъл. — Което, струва ми се, доказва, че никога не е късно да опиташ. — И му протегна ръка в знак на готовност за приятелство и подкрепа. — Искаш ли да походим пеша, че да разтоварим малко от тия калории?

— О, да. — Ник стисна ръката ѝ с чувството, че е попаднал на седмото небе.

Приятно му бе да я слуша, да усеща как го залива смехът ѝ. Дори лицата на момичетата, появявали се за кратко в живота му, неусетно

избледняха. Никоя от тях не можеше да се сравнява с жената, която вървеше до него, стройна, нежна, с неповторимо ухание.

Не само външността ѝ му правеше впечатление. Тя бе и добър слушател. А когато се усмихнеше, веселият блясък в очите ѝ просто го разтърсваше.

Готов беше да крачи до нея с часове.

— Ето тук е.

Ник спря на мястото, където бе стоял брат му преди няколко вечери. Плъзна поглед нагоре по високата тухлена сграда, представи си как би реагирал, ако тя го покани. Ще му предложи кафе, сетне ще изрита обувките си, ще се свие удобно в ъгъла на канапето, за да поговорят.

Той ще бъде много внимателен, дори предпазлив. Само да престанат да треперят ръцете му.

— Радвам се, че намерихме време да излезем — отбеляза Рейчъл и бръкна в чантата за ключовете. — Надявам се ако пак усетиш нужда да поговориш с някого, ще се сетиш да ми се обадиш. Утре като предам доклада на съдия Бекет, тя сигурно ще остане доволна от развитието на нещата.

— Ами ти? — Ник се вгледа в очите ѝ. — Ти доволна ли си от развитието на нещата?

— Естествено. — Разумът ѝ надаваше плах сигнал за тревога, ала тя го отхвърли като нелепица. — Предприел си крачка в правилната посока, така си мисля.

— Аз също.

Сигналът за тревога продължаваше да звучи.

— Трябва скоро пак да се видим, но сега е време да се прибирам. Утре трябва да ставам рано.

— Окей. Ще ти се обадя.

Рейчъл объркано примига, усетила ръката му да обхваща тила ѝ.

— О, Ник...

Устните му се впиха в нейните, горещи, настойчиви. Тя остана с отворени очи, разширени от изненадата, вдигна ръка, за да го отблъсне. Пръстите на тила ѝ се стегнаха, слабото жилаво тяло се притисна в нейното, преди да успее да се отдръпне.

— Ник — повтори с укор.

— Няма нищо. — Той ѝ се усмихна, прибра косата ѝ зад ухото и този жест мигом извика образа на брат му в съзнанието ѝ. — Ще ти се обадя.

После си тръгна... Всемогъщи Боже, та той крачеше като победител. Напълно объркана, тя най-сетне се озова пред вратата на асансьора.

Ама сега? Сега какво ще прави? Как можа да се държи толкова глупаво? Проклинайки доверчивата си наивност, тя тресна вратата на кабината. Само това липсваше. От толкова време търсеше начин да се сприятели с Ник, а той си е мислел...

Отказа се да формулира какви ще да са били тия мисли.

Без да сваля сакото си, тя взе да крачи напред-назад из жилището. Трябваше да има някакъв разумен дипломатичен начин да се справи със ситуацията, повтаряше си за стотен път. Момчето бе едва деветнайсетгодишно, за него това бе просто мимолетно увлечение, което тя тълкуваше погрешно.

Сетне си спомни пръстите, притиснали тила ѝ, допира на устните, умелото движение, с което я бе притиснал.

Отново грешиш, напомни си Рейчъл и затвори очи. Случилото се съвсем не бе детинщина, а безпогрешна проява на желание у един зрял мъж. Тя се стовари в канапето и зарови ръце в косите си. Трябваше да го предусетиш, каза си. Да го предотвратиш, преди да се е случило. Много неща трябваше да предвидиш.

След двайсетина минути, преминали в тежки самообвинения, тя грабна телефона. Може и да бе затънала в подвижни пясъци, ала нямаше да бъде сама.

— „Спускай платната“.

— Искам да говоря с Мълдун — отсече Рейчъл и се намръщи, доловила смеха и бърбенето в слушалката. — На телефона е Рейчъл Станисласки.

— Ей сега. Теб търсят, Зак. Мацето се обажда.

Маце? — повтори наум Рейчъл и присви очи.

— Маце? — повтори на глас, щом Зак се обади.

— Виж, сладурче, аз не нося отговорност за мненията на барманите тук. — И отпи глътка минерална вода. — Значи най-сетне проумя, че не можеш дълго да страниш от мен.

— Стига, Мълдун. Трябва да поговорим. Днес.

Усмивката му се стопи и той прехвърли слушалката в другата си ръка.

— Някакъв проблем ли има?

— Нямах представа колко си прав.

— Ник профуча преди няколко минути. Изглеждаше в чудесно настроение.

— Горе в апартамента ли е? — попита тя. — Гледай да не излиза оттам. Идвам веднага. — Затвори телефона преди да я засипал с въпроси.

Не стана точно както го бях планирал, рече си Зак, като се зае отново с питиетата. Беше намислил няколко дни да не предприема нищо, докато Рейчъл се укроти. По-скоро докато се изчерпи търпението ѝ и тя сама го потърси.

По телефона не беше му се сторила нито самотна, нито копнееща. Звучеше по-скоро гневна като оса.

Вдигна очи към тавана и си представи обстановката в жилището горе. Очевидно проблемът бе свързан с Ник. Къде ли се бе скитал цяла вечер?

Каква ли каша бе забъркал този път? С половин ухо Зак изслуша поръчката за две бири, един коктейл „Маргарита“ с лед и черно кафе. Изобщо не беше предположил, че момчето може да загази тъй скоро. Ник изглеждаше спокоен и дори общителен, когато му се обади на излизане. Зак си спомни как отбеляза предстоящата среща едва ли не като точка в своя полза. А се беше и надявал да научи името на момичето... стига да прояви нужната тактичност.

Не смяташе, че на тия години Ник се нуждае от разяснения за птичките и пчеличките, но хранеше надежда, че ще успее да подхвърли нещо за отговорността, необходимостта от предпазни мерки и взаимно уважение.

Постоянна приятелка, постоянна работа, постоянно жилище. Като че ли всичко си идваше на мястото. И откъде-накъде точно сега...

Някакво раздвижване прекъсна мислите му и той вдигна очи. Рейчъл тъкмо влизаше, с пламнали от студа бузи, със святкащи очи. С бърза стъпка прекоси бара, съблече сакото си и остана по фин вълнен пуловер с цвета на отлежало бургундско и широко деколте, чиято

мекота сякаш обещавахе да разкрие изящните ѝ гърди. Пуловерът се оказа блузон, леко надиплен над черния клин, обгърнал плътно дългите стройни крака.

Зак щракна със зъби да не би да му падне ченето от удивление.

Тя спря пред бара само колкото да му се облещи.

— Отиваме в кабинета ти. — И без да дочака отговор тръгна нататък.

— Гледай ти... — Лола проследи как Рейчъл отвори вътрешната врата, след което я затвори с трясък. — Дамата май е намислила нещо.

— Сигурно. — Зак постави последната чаша върху таблата на Лола. Колкото и да си блъскаше главата, не успяваше да отгатне какво го чака. — Ако Ник слезе, кажи му, че... че съм зает.

— Ти си шефът.

— Точно така. — И смяташе скоро това да стане ясно на всички. Заобиколи бара, пое дълбоко дъх да му се проясни мозъка и влезе в кабинета си.

Рейчъл бе захвърлила сакото и чантата си и крачеше напред-назад в тясното пространство. Когато вратата се отвори, тя спря, отметна коса и го прониза с убийствен поглед.

— Никога ли не разговаряш с него? — попита тя. — Никога ли не правиш макар и нищожно усилие да разбереш какво се мотае в главата му? Що за настойник си ти в края на краищата?

— Какво означава това, по дяволите? — Зак възмутено разпери ръце. — Толкова дни не се обаждаш, а когато накрая се появи, от вратата започна да крещиш. Успокой топката, защитник, и си спомни, че не съм нито престъпник, нито свидетел на противната страна.

— Не смей да ми казваш, че трябва да се успокоя — сопна се Рейчъл. Добре се получи, тъкмо ще разсее угризенията и разочарованието си в пряк двубой. — Сега аз ще трябва да се разправам с него. А ти ако му беше истински брат, щеше да се досетиш. Можеше да ме предупредиш.

Все още неуверен в авторитета си на по-големия бряг, Зак избълва някаква ругатня. Рейчъл не му остана дължна и той я тикна в близкия стол.

— Сега сядай и започни отначало. Доколкото разбрах, ще говорим за Ник.

— За Ник, разбира се. — Тя понечи да се изправи, ала Зак отново я бутна. — С теб няма какво друго да обсъждам.

— Този въпрос временно се отлага. Сега искам да знам какво е трябвало да предвидя, а и да те предупредя на всичкото отгоре?

— Ами че той... — Рейчъл заекна, неспособна да намери подходящите думи. — Че той е започнал да се отнася към мен като към жена.

— Че ти какво очакваше? Да те възприема като рибка в аквариум ли?

— Пак ти повтарям, той ме приема като жена — процеди Рейчъл. — Не съм ли достатъчно ясна?

Челото му рязко се сбърчи, сетне се отпусна и той посегна за цигара.

— Не ставай глупава, Рейчъл. Та той е на деветнайсет. Не казвам, че е сляп или че не е способен да оцени външността ти, но той си има момиче. И тази вечер се срещна с него.

— Ти си пълен идиот. — Тя отново скочи на крака и този път първа го удари с юмрук в гърдите. — Тази вечер беше с мен.

— Бил е с теб? — Зак се намръщи и внимателно се взря в лицето ѝ. — И защо?

— Ходихме на кино, ядохме пица. Искях да си поговорим... не служебно, разбира се... тъй че когато се обади, веднага приех.

— Хайде сега пак отначало. Ник ти се е обадил и те е поканил на среща.

— Не беше среща. За мен това не беше среща. — Нямахше върху кого друг да излее яда си, затова тя отново взе да крачи из стаята. — Реших, че ако помежду ни се получи... приятелство, де — побърза да се поправи. — Че това просто ще улесни нещата.

Замислен, Зак дръпна дълбоко от цигарата.

— Дотук звучи смислено. Значи ходихте на кино, после ядохте пица. И какъв е проблемът? Да не се е сбил, да не те е поставил в неудобно положение? — Изведнъж изтръпна. — Да не сте попаднали на някого от бандата?

— Не, не, не... — Рейчъл вече бе въвн от себе си от ярост. — Ти не ме ли слушаш какво говоря? Казах ти, че за него аз вече съм... жена... гадже. Господи... не разбираш ли?! — Останала без сили, тя въздъхна. — Той ме целуна.

Очите на Зак се превърнаха в тъмни таящи опасност цепки.

— Дай определение на тази целувка.

— Чудесно знаеш какво е това целувка. Лепваш устни върху устните на другия. Трябваше да се досетя, но изобщо не ми хрумна какво става. И преди да се усетя, ей ти го на!

— Ей ти го на! — повтори Зак, като се постара да запази спокойствие. На свой ред взе да крачи из стаята, без малко да се блъсне в Рейчъл. — Добре де, ще ти кажа какво мисля. Струва ми се, че от мухата правиш слон. Целунал те е за лека нощ. Това е просто жест. Та той е дете.

— Не — каза Рейчъл и тонът ѝ накара Зак да се извърне срещу нея. — Не е дете.

Гневът заплашваше да вземе превес. И първият признак бе равният спокоен глас.

— Да не би да се е опитал... — започна Зак.

— Не — срязва го Рейчъл. — Разбира се, че не. Той просто ме целуна. Но по такъв начин, че... Виж, Зак, зная разликата между една небрежна приятелска целувка за лека нощ и първия знак за мъжко завоевание. Което, уверявам те, Ник добре е овладял.

— Радвам се да го чуя — процеди Зак.

Внезапно сломена от изтощение, Рейчъл приседна в края на бюрото.

— Просто не знам какво да правя.

— Аз ще го вразумя.

— Как?

— Не знам как — сопна се той и угаси цигарата. — Проклет да съм, ако допусна малкото си братче за съперник.

— Аз не съм ловен трофей, Мълдун.

— Не исках да кажа... — Зак тръсна глава и крачка към бюрото. — Ще повярваш ли, ако ти кажа, че твърде много ми дойде. Мислех си, че Ник е отишъл да се позабавлява с някоя невръстна хубавица, чийто баща е настоял да се прибере преди полунощ, а сега изведнъж се оказва, че ти се е нахвърлил. Ако не ми беше брат щях да го натупам.

— Типична реакция — промърмори Рейчъл.

Той реши да не обръща внимание на забележката, опита се трезво да размисли.

— Може би за него е естествено да изпитва... или да си въобразява, че изпитва чувства към теб. Не мислиш ли?

— Може би. — Тя наклони глава и боязливо изглед Зак. — Не искам да му причинявам болка.

— Аз също. Можеш да се оттеглиш за известно време, все едно си заета... както постъпи с мен.

— Аз действително бях заета. — И тя обидено вирна брадичка. — И сега не говорим за теб. А впрочем обмислих тази възможност, но нали съм негов сънастойник. И не мога да изпълнявам задълженията си от разстояние. На всичкото отгоре тази вечер той за първи път се отпусна, разказа ми за себе си, разкри макар и частица от онова, което се крие под враждебната обвивка. Ако го отблъсна точно сега, когато проявява склонност да ми се довери, може всичко да объркам.

— Но не можеш и да го залъгваш, Рейчъл.

— Това ми е добре известно. — Прииска ѝ се да отпусне глава на рамото на Зак, само за минутка. Засрамена се втренчи в ръцете си. — Трябва да открия начин да му кажа, че искам да му бъде приятелка... просто приятелка... и то без да нараня самочувствието му.

Зак взе ръката ѝ, усети, че тя не се дръпна и препле пръсти в нейните.

— Ще говоря с него. Съвсем спокойно — добави, когато видя как Рейчъл се мръщи насреща му.

— Всъщност исках да те оставя сам да се оправяш, но колкото повече си мисля, толкова повече се убеждавам, че кавото и да му кажеш ти, ще го приеме на нож. Как ще му обясниш, че не искам да му бъде нещо повече от приятел без да му разкриеш, че сме си говорили зад гърба му? — Рейчъл затвори очи. — На мен самата ми е неловко.

— Ти трябваше да ми кажеш.

— Това вече го сторих, а сега ще трябва да измисля какво да правя по-нататък.

Той прокара пръст по кокалчетата на стегнатия ѝ юмрук.

— Това ни е обща грижа, нали не си забравила?

— Нима бих могла? Много скоро между теб и Ник щеше да се получи равновесие, а ето че сега везните отново ще се наклонят, Зак. Най-добре ще е с този проблем да се справя сама. — Лека усмивка разтегна устните ѝ. — Май трябва да поискам извинение, задето нахълтах и те изплаших.

— Важното е, че дойде. Горے главата, ще се справим. — Той вдигна ръката ѝ към устните си, видя как очите ѝ потъмняват и отново застана нащрек. — Ти гледай да му го обясниш по-кратко, пък аз ще го оставя на мен да си изкара яда. В крайна сметка не мога да го упреквам, след като и аз мога да бъда обвинен в същото.

— Едното няма нищо общо с другото. — Рейчъл скочи от бюрото, но той задържа ръката ѝ.

— Радвам се да го чуя. Сега по-добре ли се чувстваш?

— След битка винаги се чувствам по-добре.

— В такъв случай, сладурче, когато най-сетне битката помежду ни завърши, ще се чувстваш на седмото небе. Предполагам, ще откажеш да изчакаш час-два, докато затворя бара.

— Да. — Сърцето ѝ пропусна един удар, развълнувано от фантастично видение. Тъмен бар, от автомата се носят звуците на блус, двамата остават съвсем сами... — Наистина трябва да вървя.

— Не разполагам с достатъчно хора тази вечер, иначе бих те изпратил. Но ще ти повикам такси.

— Мога и сама да си взема такси.

— Добре де. Изчакай минутка. — Сложи ръце на талията ѝ и я вдигна отново на бюрото. — Липсваше ми — промълви, като обсипа шията ѝ с целувки.

Без да се замисля — а той можеше да пропъди всяка мисъл от главата ѝ, стига да пожелаеше, — тя отметна глава, за да се наслади на милувката.

— Бях ужасно заета.

— Не казвам, че не си била заета. — Устните пълзяха нагоре. — Освен това си голям инат. Което ми харесва. В момента дори не се сещам какво в теб не ми харесва, Рейчъл.

Което беше грешка. Всеки миг тя очакваше да си припомни защо е грешка. Всеки миг...

— Ти просто искаш с приказки да ме вкараш в леглото си.

— О, да... — целуна я той с усмихнати устни. Зарови пръсти в косите ѝ, принуди я да се притисне в тялото му.

— И как се справям?

— Създаваш ми все повече трудности.

— Добре. Това е много добре. — Без малко да я повали на бюрото, да превърне в реалност онези фантастични видения, в чиято

компания бе прекарал дългите самотни нощи, обсебени от мисълта за нея. Чу я как въздъхва. Този плах знак на безсилие сякаш разкъса душата му. С гневно ръмжене той зарови лице в косите ѝ. — Няма що, много ми върви — изрече мрачно. — Позволиш ли да те докосна, то ще е на тротоара и изневиделица ще връхлети крадец с остър нож или в кабинета ми, а отвън ще долита врявата на шумните ми клиенти. В твоє присъствие неизменно се превръщам в хлапак замъкнал гаджето си на задната седалка в паркирания автомобил.

Сякаш с усилие на волята Рейчъл принуждаваше сърцето си да тупти, дробовете — да се изпълват с въздух. Отпусната в прегръдката му, тя неволно приглади косата му, доловила непозната, никога неизпитвана досега топлота.

Права беше да се плаши от подвижните пясъци.

А че нямаше да бъде сама, това също бе ясно.

— Не сме деца — промълви.

— Да, наистина. — Той леко се отдръпна, взе ръцете ѝ в своите. — Зная, че събитията се развиват твърде бързо, разбирам колко е сложно, но те искам само за себе си. Не можеш да се измъкнеш.

— Знаех, че ако дойда, ще се случи тъкмо това. И все пак дойдох. — И тя поклати глава, за да разсее объркването. — Не знам какво говори това за мен, или за нас двамата. Не е много умно казано, а аз обикновено се държа като умна жена. Най-доброто, което мога да направя, е да изляза през вратата и да си ида у дома.

Както я държеше за ръцете, той я смъкна от бюрото.

— И какво ще направиш?

Рейчъл се поколеба, усетила колко тясно е пространството между изкушението и здравия разум. Виденията замаяха главата ѝ, спряха дъха ѝ. Това заплашваше да промени целия ѝ живот... А последствията направо я плашеха.

— Ще изляза през вратата и ще си ида у дома. — Той не ѝ отговори и тя внимателно изпусна въздуха от дробовете си. — Този път така ще постъпя.

Грабна си сакото и чантата. Когато стигна до вратата, ръката му покри нейната върху дръжката. Трепетно вълнение я разтърси при мисълта, че той просто се кани да превърти ключа.

Ала тя нямаше да го допусне. Естествено, че не.

Нима имаше основание да е толкова сигурна?

— Неделя. — Това бе единствената дума, която произнесе.

Обърканото ѝ съзнание в първия миг не успя да осмисли казаното.

— Неделя?

— Мога да уредя нещата така, че да си взема свободен ден. Искам да бъдем заедно.

Облекчение. Объркване. Буйна радост. И сама не можеше да определи кое чувство взима превес.

— Искаш да прекараш неделата с мен.

— Да. Нали разбираш, да обиколим някой и друг музей, може дори художествена галерия, ще се разходим в парка, ще обядваме някъде по пътя. Досега май сме се срещали само на тъмно.

Странно... Това изобщо не ѝ бе хрумвало.

— Май имаш право.

— А защо да не опитаме в неделя следобед?

— Ами аз... — Не успя да измисли причина да откаже. — Добре. Искаш ли да ме вземеш някъде към единайсет.

— Ще бъда точен.

Тя завъртя топката, сетне го погледна през рамо.

— Музей ли? — попита през смях. — Това сериозно ли беше, Мълдун?

— По една случайност аз съм ценител на изкуството — рече той, като се приведе, за да я целуне лекичко по устните. — А също и на красотата.

Рейчъл побърза да се измъкне. По пътя към ъгъла, където очакваше да хване такси, тя се сети, че още не е измислила как ще оправи отношенията си с Ник. Да не говорим пък за отношенията ѝ с неговия по-голям брат.

ШЕСТА ГЛАВА

В неделята точно в единайсет, когато чу да дрънчи звънецът, Рейчъл сипеше ругатни. Хванала обещата си в ръка, тя натисна копчето на домофона:

— Мълдун?

— Нещо си задъхана, сладурче. За комплимент ли трябва да го приема?

— Качвай се — рязко каза тя. — И не ме наричай сладурче.

Дръпна трите резета и се погледна за последен път в огледалото. Забеляза, че едната обеща не си е на мястото. След кратък оглед я откри върху масата в кухнята до празната чаша от кафе.

Нали това бе почивният ти ден, дявол да го вземе. Ужасно мразеше да нарушават плановете ѝ. И не защото очакваше с нетърпение срещата със Зак. А защото отдавна мечтаеше за поскита из музеите, галериите... Чуването на вратата прекъсна потока самосъжаление.

— Влизай, отворено е.

— Вълнуваш ли се? — попита Зак и прекрачи прага. Сетне сбърчи чело и внимателно я изгледа. Тя бе застанала в средата на стаята, прекрасна стройна фигура в златист велурен костюм с къса пола, допълнително освежен от яркосинята блуза с мъжка кройка. Беше боса, а той без малко да я сграбчи в обятията си, привлечен от тъй женствената грация на движенията, съпътстващи поставянето на малка златна обица. — Добре изглеждаш.

— Благодаря. Ти също. — Не, той по-скоро изглеждаше невероятно сексапилен, мина ѝ през ума, в тези прилепнали черни джинси, тъмносин пуловер и яке от мека черна кожа. Което нямаше да му каже, естествено. — Виж Зак, опитах се да те хвана, преди да тръгнеш. Жалко, че те изпуснах.

— Някакъв проблем ли има? — Проследи я как пъха крак в елегантна ботичка в цвета на костюма. Докато изчака да се обуе,

дланите му се бяха овлажнили, а и не бе чул какво му казва тя. — Извинявай, не те чух.

— Шефът ми се обади, преди около половин час. Праща ме да се оправям с един опит за убийство.

Думите ѝ му подействаха като леден душ.

— Как го каза?

— Опит за убийство. В участъка на Алекси. Може и да успее да сведа оплакването до нападение с опасно оръжие, но трябва да говоря с него още днес, за да бъде готова за срещата с областния прокурор утре сутрин. — Тя неволно разпери ръце. — Ужасно съжалявам, че не можахме да се чуем, преди да тръгнеш насам.

— Нищо страшно не е станало. Ще дойда с теб.

— С мен ли? — Идеята ѝ допадна, дори повече от позволеното. — Не е нужно да си пропиляваш свободния ден в полицейския участък.

— Взех си свободен ден, за да бъда с теб — напомни ѝ той, като взе сакото ѝ, метнато на облегалката на канапето. — Пък и това няма да отнеме целия ден, нали?

— Не, едва ли ще отнеме повече от час, но...

— Ами да тръгваме тогава. — Той пристъпи към нея, сетне я обърна така, че да надене ръкавите ѝ един по един както се обличат малки деца. Сведе глава и вдъхна уханието ѝ. — Това за мен ли е предназначено, или за престъпника?

Рейчъл усети как се разтреперва и предпазливо отстъпи встрани.

— Чисто егоистични подбуди. — Грабна куфарчето си и го издигна пред себе си като щит. — Най-напред трябва да се отбия в службата. Вече имаме досие на този приятел. Стар познайник.

— Както кажеш. — Той бутна куфарчето и хвана другата ѝ ръка. — Да вървим, защитник.

Алекси съзря сестра си още щом прекрачи прага на участъка. Той бе не по-малко разочарован от нея че е принуден да прекара неделната сутрин на работното си място, затова много ѝ се зарадва. Успееше ли да осуети някои от плановете на Рейчъл, усещаше как се оправя настроението му.

Ухилен, той тръгна да я посрещне. Забелязал придружителя ѝ, насмешката в очите му тутакси премина в подозрение.

— Рейчъл.

Заета със значката, удостоверяваща правото ѝ на посещение, тя вдигна очи.

— Алекси. И теб са те спипали вкъщи, а?

— Така излиза. Мълдун, това ти ли си?

— Не си се излъгал. — Без да се смути, Зак отвърна на втренчения поглед и кимна. — Приятно ми е да се видим отново.

— Не съм чул да са прибрали ЛеБек.

— Не съм тук заради Ник. — Рейчъл бе доловила неприязън в агресивната стойка на брат си. Така той посрещаше всеки представител на мъжкия пол, когото видеше на по-малко от десет метра край сестра си. — Днес представлявам Виктор Ломес.

— Отрепка и половина. — А всъщност Алекси твърде малко се интересуваше от клиента на Рейчъл. По-скоро бе подразнен от присъствието на едрия ирландец, който носеше куфарчето ѝ. — Вие двамата случайно ли се срещнахте?

— Не, Алекси. — Рейчъл грабна чашата кафе от ръката му. Макар да знаеше, че усилията ѝ са напразни, тя го стрелна с предупредителен поглед. — Ние със Зак имахме други планове за този ден.

— Какви например?

— Каквито изобщо не ти влизат в работата. — Тя го целуна по бузата само за да успее да прошепне в ухото му: — Престани да ми досаждаш. — След което се извърна и се усмихна на Зак. — Сядай където намериш, Мълдун. Ще те почерпим с тая помия, дето минава за кафе. Както ти обещах, няма да трае много дълго.

— Свободен съм през целия ден — обяви той, като я проследи как се отдалечава към стаите за разпит. След което се обърна към Алекси. — Както виждам, май се готвиш да ме разпиташ?

На Алекси никак не му бе забавно, ала пръв бе започнал играта.

— Сядай, настанявай се. — Приятно му бе да седи зад бюрото си, додето Зак се наместваше на стола, в който обикновено се пържеха свидетелите. — Разказвай, Мълдун.

Без да бърза, Зак извади цигара. Предложи пакета и на полицаия и невъзмутимо запали своята, когато Алекси отказа.

— Искаш да знаеш какво общо имам със сестра ти. — Замислено издуха дима. — Ако беше истински детектив щеше отдавна да се досетиш. Тя е красива и умна. Меко сърце, скрито под няколко пласта твърдоглавие. И всичко това в една твърде сексапилна обвивка. — Отново дръпна от цигарата и забеляза как събеседникът му присвива очи. — Ти какво, по мъжки ли искаш да говорим, или очакваш да ти кажа колко ми е интересно онова, с което се занимава.

— Предупреждавам те да внимаваш какво вършиш.

Зак прекрасно разбираше огромната му необходимост да закриля любимата си сестра.

— Виж, Станисласки, ако поне малко познаваше Рейчъл, щеше да си наясно, че тя внимава най-много от всички ни. И никой, абсолютно никой не е в състояние да я принуди да извърши нещо, което тя самата не желае.

— И смяташ, че ти ще успееш?

— Ти какво, шегуваш ли се? — Усмивката на Зак бе тъй чистосърдечна, че Алекси неволно се отпусна. Няма мъж на земята който да е в състояние да разбере макар и една жена. Особено ако се случи умна жена. — Забеляза, че Алекси гледа през рамото му и се извърна. Униформен полицаи избутваше пред себе си нисък жилест мъж с лъснало от пот лице. — Този ли е?

— Да, това е Ломес.

Зак издуха дима през стиснати зъби и пусна сочна ругатня. Ако не беше на работа, Алекси с удоволствие би сторил същото.

Седнала на масата, Рейчъл вдигна очи. Макар да бе представлявала Ломес последния път, когато го обвиниха в нападение, тя старателно преглеждаше досието.

— Е, Ломес, отново се срещаме, а?

— Сума време чакам, докато дойдеш. — Без да обръща внимание на полицаия, той се стовари в стола. Ала издйническите струйки продължаваха да се стичат по лицето му. Очевидно срещата с посредника бе осуетена. Цели четиринайсет часа бе останал на сухо. — Тоя път донесе ли ми нещо за пафкане?

— Не. Благодаря, офицер. — Рейчъл изчака да остане насаме с клиента си, сетне опря ръце върху книгата. — Тоя път май си кандидат за голямата награда. Нападнал си шейсет и три годишна

жена. Обадих се в болницата. Сигурно ще ти е приятно да узнаеш, че са успели да овладеят критичното състояние.

Ломес сви рамене, малките му черни очички засвяткаха насреща ѝ. Не можеше да застави ръцете си и за миг да се спрат. Взе да удря с пръсти по масата, краката отмерваха същия ритъм. Едва се сдържаше да не заблъска в ритъма на пълната лудост.

— Ако кротко ми беше подхвърлила чантата си, както ѝ казах, нямаше да се наложи да използвам грубост, това ясно ли ти е?

Господи, повдигаше ѝ се от този тип, наложи се дълго да си повтаря, че е обществен защитник. И колкото и отблъскваща фигура да представляваше Ломес, той бе част от това общество.

— Като вадиш нож срещу беззащитна жена, не очаквай да ти подарят ключа на града. По-скоро задълго ще те заключат. Дявол да те вземе, Ломес, та тя е носела дванайсет долара.

Устата му пресъхна, студена тръпка пробяга по тялото.

— Нищо нямаше да ѝ стане да ми даде тия пари. А ти гледай да ме измъкнеш. Нали това ти е работата. — Беше повече от ясно, че стъпи ли отново на улицата, ще притисне някой друг бандит да му достави пари. — Цяла нощ прекарах в оная воняща килия.

— Обвинението е опит за убийство — заяви Рейчъл.

Ломес заудря влажните си длани в бедрата. Дори костите му надаваха неистов крясък.

— Не съм убил проклетата дърта кучка.

Рейчъл съжали, че е изпила кафето в чашата. Ако имаше поне глътка, щеше да отмие част от отвращението, надигнало се в устата ѝ.

— Наръгал си я с нож, три пъти. Полицаят те е спипал по време на бягството... с нож в ръка, а и чантата на жертвата в добавка. Хванали са те на местопрестъплението, Ломес, а досието ти едва ли ще омилостиви съдията. Дългата ти биография включва нападение, нападение с побой, грабеж с взлом, две кражби...

— Списък не ми е притрябвал. Трябва ми гаранция.

— Малко вероятно е прокурорът да се съгласи за пускане под гаранция, а още по-малко вероятно е да набавиш сумата. Ще се постарая поне да смекчим обвинението в опит за убийство. Ще се признаеш за виновен...

— Виновен, друг път.

— Друг път няма да има — срязва го Рейчъл. — Няма да успееш да се измъкнеш, Ломес. Каквито и фокуси да направя, този път няма да ти се размине с краткосрочна присъда. Признаеш ли се за виновен за нападение със смъртоносно оръжие, има вероятност да склоня съдията на седем до десет години.

Едри капки пот избиха по челото, по устните на мъжа.

— Върви на майната си с твоите уговорки.

Рейчъл усещаше как се изпарява търпението ѝ, затова рязко затвори папката с досието.

— По-леко няма да ти стане. Ако кротуваш, поне няма да прекараш следващите двайсет години в желязна клетка.

Мъжът насреща ѝ изкрещя, сетне скочи и нанесе удара изневиделица. Събори я на пода и се хвърли отгоре ѝ.

— Ще ме измъкнеш, ей! — Стисна я за гърлото в такъв изблик на безумие, че дори не усещаше ноктите ѝ, забити в китката му. — Ще ме измъкнеш оттук, кучко, или ще те убия!

Отначало виждаше само лицето му, посивяло от безумна ярост. Сетне образът избледня, пред очите ѝ заплуваха червени точки. Лишена от пристъпа на въздух, тя нанесе сляп удар, ръката ѝ изтръпна, срещнала костта в основата на носа. Рукна кръв, ала хватката на гърлото ѝ се стегна още по-здраво.

Бучене изпълни главата ѝ, заглуши бесните ругатни, които се сипеха отгоре ѝ. Червените точки избледняха до сиви и тя се предаде.

В някакъв момент преградата, спряла притока на въздух, изчезна и тя усети живителната въздушна струйка да си проправя път през парещата болка в гърлото. Някой викаше името ѝ, глас, пълен с отчаяние, сетне я повдигнаха, притиснаха я към нечие тяло. Стори ѝ се, че долавя мириса на море миг преди да потъне в дълбините му.

Студени пръсти шарят по лицето ѝ. Прекрасно. Силни ръце стискат нейните. Утеха. Въздишка преди събуждането. Агония.

Рейчъл примига и отвори очи. Съзря две лица, надвесени над нейното, и двете тъжни, с очи, в които откри и ярост, и страх. Като в мъгла посегна да докосне Зак, сетне и Алекси.

— Всичко е наред. — Гласът ѝ прозвуча дрезгаво, подлюти раните в гърлото ѝ.

— Лежи спокойно — промълви Алекси на украински и я погали с ръката, която все още пулсираше от ударите по лицето на Ломес. — Можеш ли да пийнеш вода?

Рейчъл кимна.

— Искам да се изправя. — Огледа се и установи, че се намира на вехтото канапе в стаята на капитана. Благодарни на брат си, сетне отпи глътка от хартиената чашка, която той поднесе към устните ѝ. — Ломес?

— В килията е, където му е мястото. — Надмогнал треперенето, предизвикано от закъснялата реакция, Алекси се приведе над нея. Продължи да ѝ говори на украински, целуваше я по челото, по бузите, сетне приклепна и взе ръката ѝ в своята. — Ти просто стой спокойно. Линейката е тръгнала насам.

— Не ми е нужна линейка. — Срећнала съпротивата в очите му, тя поклати глава. — Не я искам. — Огледа дрехите си, разкопчаната блуза. Напълно съсипана, отбеляза с отвращение. Цялата беше в кръв, както и велурената ѝ пола. — Неговата кръв, не моята — отбеляза.

— Поне успя да счупиш носа на тая гад — изрева Алекси.

— Радвам се, че уроците по самозащита не са отишли напразно. — Чу брат си отново да ругае и хвана ръката му. — Алекси — промълви едва чуто, — представяш ли си пък аз какво изпитвам, като знам, че излагаш на риск живота си всеки ден, всяка нощ? Даваш ли си сметка, че се примирявам с това само защото много те обичам?

— Не ми хвърляй прах в очите — отново избухна полицаят. — Това копеле едва не те уби. Толкова беше изперкал, че трима едва успяхме да го укротим.

Точно за това тя не искаш да мисли сега. Не можеше.

— Сбърках подхода.

— Ти...

— Така е — настоя тя. — Въпросът е, че човек сам не може да се промени. Аз няма да се променя, нито пък ти. А сега се обади на линейката да не идва и ми направи една услуга.

Той я нарече с някакъв обиден груб епитет, на родни им език, което я накара да се усмихне.

— Не падам по-долу от теб. Трябва да се свържа със службата, да им обясня какво се е случило. Няма да бъда в състояние да представлявам Лопес при тези обстоятелства.

— Няма да можеш, по дяволите! — Удовлетворението бе незначително, ала засега не можеше да се надява на друго. Нежно докосна раната на скулата ѝ. — Тоя път ще си плати, Рейчъл. Ще се погрижа поне този път да плати. И никой не може да ми попречи, дори ти.

— Това съдът ще реши. — Тя понечи да се изправи на крака. — Освен това на мама и татко няма да се обаждаш. — Забеляза, че той нещо премълчава и го стрелна с поглед. — Ако го направиш, ще се наложи да научат за последното ти изпълнение под прикритие. Оня случай, дето се стовари през прозореца на втория етаж.

— Върви си вкъщи — примирено рече Алекси. — Почини си. — Извърна се и погледна Зак. Изглежда бе променил мнението си за нето откакто заедно откъснаха Ломес от Рейчъл. Алекси достатъчно дълго бе прекарал на служба в полицията, та можеше да познае кога в очите на човек проблясва желание за убийство. Този мрачен проблясък той бе съзрял в очите на Зак. И бе направил съответния извод, че Зак сам би се разправил с Ломес, ако първата му грижа не бе да осигури безопасността на Рейчъл. — Ти ще я заведеш у дома. — В тона му нямаше въпросителни нотки.

— Естествено. — Не каза нищо повече и Алекси излезе.

Все още замаяна, Рейчъл се опита да се усмихне.

— Хубаво си прекарахме, няма що.

Мускулът отстрани на челюстта му отново заигра, когато погледът му попадна върху окървавената блуза.

— Можеш ли да ходиш?

— Разбира се, че мога. — Или поне така се надяваше. Раздразнението от нелепия въпрос ѝ помогна да прекоси стаята. — Виж, съжалявам, че нещата взеха такъв обрат. Не е необходимо...

— Я ми направи една услуга — прекъсна я той, хвана ръката ѝ и я поведе навън. — Просто млъкни.

Тя го послуша, макар че я сърбеше езикът да му каже колко е глупаво да взимат такси за краткото разстояние до дома ѝ. Май по-добре е да не говоря, рече си тя. Не само че я болеше гърлото, но се и страхуваше, че и гласът ѝ ще затрепери както заплашваше да затрепери тялото ѝ.

След минути ще остане сама, напомни си. И тогава ще си трепери колкото си иска, а и ще плаче, ако пожелае. Но не и пред Зак.

Пред никой друг човек.

С предпазливостта на пиян човек тя излезе от таксито и стъпи на тротоара. Лек шок, заключи наум. Ще ѝ мине. Сама ще се погрижи за това.

— Благодаря — промълви. — Съжалявам, ако...

— Ще те кача до горе.

— Виж какво, провалих ти деня. Не е необходимо да... — Ала той вече почти я носеше към вратата.

— Не ти ли казах да млъкнеш? — Отвори куфарчето и извади ключовете ѝ. Заслепяващият го гняв му пречеше да открие каквото търсеше. Представяше ли си тя колко бяло е лицето ѝ? Нима не разбираше какво бе изпитал, когато чу слабия ѝ вик откъм стаята за разпити?

Зак я преведе през фоайето, почти на ръце я внесе в кабината на асансьора и натисна копчето за нейния етаж.

— Не разбирам защо си се разбеснял — промълви тя. Лицето ѝ се сгърчи от болка, когато преглътна. — Знам, че изгуби ценни часове, а даваш ли си сметка колко съм платила за тоя костюм. Обличала съм го само два пъти. — Очите ѝ се изпълниха със сълзи, тя гневно примига и се остави да я завлече до вратата на апартамента ѝ. — Обществениите защитници не вземат Бог знае колко. — Разтри една в друга леденостудените си ръце, додето изчака Зак да отключи. — Цял месец съм яла кисело мляко, за да си купя тоя костюм, и то от разпродажба. А кисело мляко не мога да понасям.

Първата сълза се стече по бузата ѝ. Тя бързо я изтри и влезе вътре.

— Дори да ми го изчистят в химическото, пак няма да мога да го облека след... — Сама се застави да спре. И направи усилие да се овладее. Какви бяха тия глупости, дето бърби за някакъв си костюм. Май вече губеше разсъдъка си. — Добре де. — Изпусна дъха си бавно, предпазливо. Не ѝ беше лесно, но все пак успя. — Докара ме у дома. Благодаря ти. А сега си върви.

Мъжът остави куфарчето ѝ, сетне смъкна палтото от раменете ѝ.

— Седни, Рейчъл.

— Не искам да сядам. — Друга сълза последва първата. Твърде късно бе да я спре. — Искам просто да остана сама. — Усети, че гласът ѝ изневерява и закри лицето си с ръце. — О, Господи, остави ме сама.

Той я вдигна на ръце, отиде до канапето и я сложи да седне в скута му. Започна да я гали, додето треперенето отмина, остави горещите ѝ сълзи да се стичат по врата му. Заставяше ръцете си да я милват нежно, надмогна гнева и страха за живота ѝ, които все още бушуваха в гърдите му. Когато тя се сгуши в него, той затвори очи и забъбри безсмислените думи, които неизменно носеха утеха.

Здравата си поплака, каза си. Ала не плака дълго. Минута-две цялото ѝ тяло се тресеше, ала скоро се успокои. И не се опита да го отблъсне. Макар че сигурно не би успяла. Навярно беше успял поне малко да я утеши, защото на него самата възможност да я докосва, съзнанието, че тя е безопасност близо до него, му донесоха огромна утеха.

— Дявол да го вземе. — Когато най-лошото отмина, тя остана полегнала на рамото му. — Казах ти да си вървиш.

— Имахме споразумение, не помниш ли? Да прекараш този ден с мен. — Ръцете му се стегнаха конвулсивно, преди отново да ги застави да се отпуснат. — Здравата ме уплаши, тъй да знаеш.

— Ти също.

— И ако ме принудиш да си отида, ще трябва да се върна в участъка и да намеря ничии да докопам тоя кучи син, за да му счупя врата.

Колко странно, тази заплаха, изречена с равнодушен тон, звучеше двойно по-страховито, отколкото ако бе изкрещял насреща ѝ.

— В такъв случай ще трябва да те задържа, додето не утихне жаждата за мъст. Всъщност вече съм добре — увери го тя, ала главата ѝ все така лежеше сгушена на рамото му. — Това бе просто реакция на случилото се.

Ледената топка гняв в стомаха му отказваше да изчезне. Това трябва да бе собствената му реакция, с която предстоеше да се справи по-късно.

— Кръвта по дрехите може и да не е твоя, Рейчъл, ала раните са по твоето тяло.

Тя се смръщи и опипа страните си.

— Много ли съм зле?

— Господи — прихна той, — не знаех, че си толкова суетна.

Тя се изправи, отдръпна се колкото да може да го погледне в лицето.

— Това няма нищо общо със суетата. Имам среща утре сутринта и не държа да отговарям на куп безсмислени въпроси.

Той я хвана за брадичката, внимателно обърна главата ѝ първо на едната, после на другата страна.

— Виж какво, аз поне от рани разбирам. Въпросите няма да избегнеш. А сега не мисли какво те чака утре. — С устни докосна натъртените места. — Имаш ли чай в пликчета? А мед?

— Трябва да имам. Защо питаш?

— Щом като отказваш да идеш в болница, ще трябва да се примириш с първата помощ по моя метод. — Вдигна я и я накара да седне, подпряна на възглавницата. На фона на пъстрия десен лицето ѝ изглеждаше още по-бледо. — Не мърдай отгук.

Плачът беше я изтощил, тъй че тя не намери сили да спори. Пет минути по-късно, когато Зак се появи с чаша димящ чай, тя бе потънала в сън.

Събуди се гроги, в гърлото ѝ гореше пожар. В стаята цареше полумрак и тишина, което я обърка. Тя се изправи иа лакти, видя, че завесите са спуснати. Беше завита с вълненото одеяло, изплетено от майка ѝ.

С лек стон тя отхвърля завивката и се изправи. Не е зле, отбеляза с известно задоволство. Ние от рода Станисласки не се даваме така лесно.

Имаше чувството, че и балон вода не ще бъде достатъчен да угаси пожара в гърлото ѝ. Разтърка очи и тръгна към кухнята. Ала напред път нададе писък, който раздра нараненото ѝ гърло. Беше я уплашил Зак, приведен над печката.

— Какво правиш тук, дявол да те вземе? Мислех, че си си отишъл.

— Грешка. — Той разбърка съдържанието в канчето на печката, сетне се обърна и я погледна. Лицето ѝ почти бе възвърнало естествения си цвят, безумният блясък в очите ѝ бе изчезнал. Много по-дълго време щеше да е нужно, за да изчезнат белезите от раните. — Поръчах Рио да ни изпрати малко супа. Дали ще можеш да хапнеш?

— Сигурно. — Тя притисна с ръка стомаха си. Изпитваше неистов глад, ала не знаеше дали ще успее да преглътне. — Колко е часът?

— Някъде към три.

Трябва да съм спала близо два часа, каза си тя. Мисълта, че си е дремнала на канапето, додето Зак е шетал в кухнята едновременно я смути и трогна.

— Не беше нужно да оставаш.

— Знаеш ли, гърлото ти скоро ще се оправи, ако престанеш да говориш толкова много. Иди си на мястото и седни.

Стомахът ѝ вече реагираше на вкусните аромати, затова тя го послуша. Дръпна пердетата и седна пред малката масичка до прозореца. С отвращение съблече повреденото си сако и го захвърли. Щом си хапне от супата на Рио, ще вземе душ и ще се преоблече.

Очевидно Зак се бе ориентирал кое къде е в кухнята, каза си Рейчъл, като го видя да носи таблата с купичка и чаша, от които се вдигаше пара.

— Благодаря. — Забеляза как погледът му се спира за кратко върху сакото, пламва, сетне се укротява.

— Прегледах плочите ти, докато спеше. — Стана му приятно, като чу колко спокойно звучи гласът му, макар че не бе преминало желанието да счупи нещо. Или някого. — Имаш ли нещо против да пусна някоя?

— Не, разбира се.

Тя зарея поглед в парата, заразбърква супата, додето от колоните не прозвуча старият албум на Би Би Кинг.

— Кой казва, че по нищо не си приличаме?

Доволна, че Зак не се кани да спомене зловещия инцидент, тя се усмихна.

— Откраднах го от Михаил. Неговият музикален вкус е твърде разностранен. — Щом Зак се настави срещу нея, тя поднесе към устните си лъжицата и преглътна. Въздъхна. Бульонът ѝ подейства като балсам. — Супата е чудесна. Какво има в нея?

— Никога не питам. А Рио никога не казва.

— Ще трябва да измисля начин да го подкупя. Мама много би се зарадвала да има тази рецепта. — Рейчъл надигна чашата с чай. След първата глътка ококори очи.

— Нямаше мед — уведоми я Зак. — Обаче намерих бренди.

Тя отново отпи, този път по-предпазливо.

— Би трябвало да притъпи нервните окончания. Това е идеята. — Той се пресегна през масата и хвана ръката ѝ. — По-добре ли се

чувстваш?

— Доста по-добре. Наистина съжалявам, че неделята ти се провали.

— Не ме карай пак да ти казвам да млъкнеш.

Рейчъл леко се усмихна.

— Започвам да си мисля, че не си чак толкова лош, Мълдун.

— Май е трябвало по-рано да се сетя да ти донеса супа.

— Супата също помогна. — И тя поднесе лъжицата към устата си. — Важното е, че додето плачех на рамото ти ти ми помогна да превъзмогна чувството, че съм пълна идиотка.

— Причината бе напълно основателна. Да се правиш, че не ти пука, не винаги решава всички проблеми.

— Обикновено успявам. — Пое поредната глътка чай, подправен с бренди. — Не исках да се разкисвам пред Алекси. Бездруго твърде много се тревожи за мен. — Устните ѝ се извиха в ъгълчетата. — Нали знаеш какво е по-малката ти сестра — или брат — да откаже да възприеме твоята гледна точка.

— Искаш да кажеш когато те докара дотам, че да ти се прииска да си удариш главата в стената. Да, това ми е познато.

— Независимо дали Алекси някога ще повярва, аз наистина мога сама да се оправям в живота. Ник също ще успее, когато му дойде времето.

— Няма нищо общо с онзи негодник, дето те нападна — кротко отбеляза Зак. — Никога няма да падне толкова ниско.

— Това се разбира от само себе си. — Рсйчъл бутна купата встрани. Този път тя хвана ръката му. — Не бива дори да си го помисляш. Чуй какво ще ти кажа. Вече две години ги наблюдавам. Някои са превъртели дотолкова, че за тях връщане назад няма. Като Ломес. Други са отчаяни и объркани, улицата ги е покварила, но има надежда за спасение. Работата с тях ме научи да разпознавам и тълкувам нюансите в поведението. Ник се чувства наранен, а и самочувствието му е паднало до нулата. Помъкнал се е с тая банда просто от потребността да се чувства част от някаква общност, каквато и да е тя. Сега има теб. Колкото и да се опитва да се откъсне, той иска да си близо до него. Има нужда от теб.

— Може би. Ако някога реши, че може да ми има доверие, промяната може и да настъпи. — До този момент сякаш не си бе давал

сметка колко отговорен се чувства за съдбата на момчето. — Отказва да говори с мен за баща ми, за онова, което се е случило в мое отсъствие.

— И това ще стане, той още не е готов.

— Старецът не беше чак толкова лош човек, Рейчъл. Е, не би получил наградата за най-добър баща на годината... Беше твърдоглав и упорит, впиянчен ирландски негодник. Изобщо не е трябвало да стъпва на сушата. Разпореждаше се с всички нас като да бяхме юнги новаци на борда на потъващ кораб. Раздаваше само крясъци, викове и шамари. За едно нещо не си спомням да сме постигнали съгласие.

— Така е във всяко семейство.

— Никога не се примири със смъртта на майка ми. Плавал в Южния Пасифик, когато тя починала.

Което означаваше, че Зак е останал сам. Едно самотно дете.

— Върна се у дома бесен, повече от всякога. Беше си наумил да ме направи мъж. После дойдоха Надин и Ник, а аз бях достатъчно голям, за да поема по свой път. Би казал човек, че съм напуснал кораба. И тогава той се опитал да превърне в истински мъж — така както само той го разбира — малкия Ник.

— Продължаваш да се наказваш за нещо, което не си в състояние да промениш, а и не би могъл да промениш.

— Непрестанно си припомням първата година, когато се върнах. Старецът изглеждаше толкова безпомощен. Беше започнал да забравя, излизаше от къщи и се загубваше. По дяволите, съзнавах, че с Ник става нещо, но бях ужасно объркан. Трябваше да уредя настаняването на баща ми в старчески дом, да го гледам как умира, да се опитам да подкарам отново бизнеса в бара. В цялата суматоха просто изгубих следите на Ник.

— Но успя да го откриеш.

Зак понечи да продължи, сетне въздъхна и се облегна назад в стола си.

— Няма що, чудесен момент избрах да ти разкажа всичко това.

— Няма от какво да се безпокоиш. Искам да помогне с каквото мога.

— Ти вече ми помогна. Искаш ли още супа?

Темата е приключена, каза си Рейчъл. Би могла да настоява или просто да му даде още време. Последвай неговия пример, каза си тя и

се усмихна.

— Не, благодаря. Лекарството свърши работа.

Той искаше да си говорят още дълго, да ѝ каже всичко, което му се е насъбрало. Искаше отново да я прегърне, да почувства как отпуска глава на рамото му. Искаше отново да поседи, да я гледа как спи на канапето. Ала ако се изпълнеше макар и едно от тези желания, той нямаше да намери сили да стигне до вратата.

— Ще отнеса съдовете и ще изчезвам. Сигурно искаш да останеш за малко сама.

Тя се намръщи, като го проследи как се скрива в кухнята. Искаше да остане сама, нали тъй? Защо тогава измисляше поводи да го задържи, да му попречи да тръгне към вратата?

— Виж... — Изправи се, използвайки масата за опора. Завари го да изсипва остатъка от супата в друго канче. — Не е късно. Може пък да успеем да откраднем няколко часа от този ден.

— Имаш нужда от почивка.

— Отпочинах си. — Почувствала се неловко, тя пусна водата върху съдовете в мивката. — Вероятно бихме могли да се отбием в някой музей или да хванем някое дневно представление. Не искам да си мисля, че си пропилял целия си ден в грижи за моята особа.

— Няма ли най-сетне да престанеш да се тревожиш за моя свободен ден? — Зак хлопна капачето и пъкна канчето в хладилника. — Аз съм шефът, забрави ли? Някой друг път пак ще си дам почивка.

— Чудесно. — Тя рязко завъртя крана на водата. — Пак ще се видим.

— Не мога да ти отрека, много бързо кипваш. — Развеселен, той сложи ръце на раменете ѝ и започна да я разтрива. — Няма за какво да се тревожиш, сладурче. В крайна сметка поне не ми беше скучно.

Тя затвори очи, остави се на грубите пръсти, докосващи я през копринената блуза.

— Заповядай когато пожелаеш, Мълдун.

Усещаше как ухае косата ѝ и с усилие потисна желанието да зарови лице в нея. Защото после би било невъзможно да се спре.

— Да те оставя ли сама? Мога да повикам някое ченге да ти прави компания.

— Няма нужда. Добре съм. — Потърси опора в страничния плот и заби поглед в стената. — Благодаря ти за първата помощ.

— Удоволствието е изцяло мое. — По дяволите, какво се мотае тук, като трябваше отдавна да е затворил вратата. Далеч от нея. — Може през седмицата да си устроим някоя ранна вечеря.

Рейчъл стисна устни. Ако още малко продължеше да я разтрива, боеше се, че ще заскимти.

— Разбира се. Само трябва да си видя програмата.

Той я обърна към себе си. Нямахше представа дали тя направи първата крачка, или той я притегли, ала тя се озова в прегръдките му. И устните ѝ очакваха неговите.

— Ще ти се обадя.

— Добре. — Клепачите ѝ потрепнаха, когато той я целуна.

— Скоро. — Усети въздухът да напуска дробовете му, когато тя се притисна в тялото му.

Езикът му потърси нейния, сякаш в отговор на изтръгналата се от гърдите ѝ въздишка.

— И още нещо.

— Да?

— Няма да си тръгна.

— Зная. — Ръцете ѝ се склучиха на врата му и той я привдигна. — Това е просто химия.

— Именно. — Застави се да щади пресните ѝ рани и обсипа лицето ѝ с леки целувки.

— Нищо сериозно. — Тя потръпна и целуна трапчинката в ключицата му. — Не мога да си позволя да хлътна по този начин. Аз имам планове.

— Нищо сериозно — съгласи се той, а кръвта бушуваше в главата, в цялото му тяло. Дръпна рязко някаква врата и се озова в дрешник. — Къде е проклетата спалня?

— Какво? — Тя се опита да се съсредоточи, осъзнала, че я е изнесъл от кухнята. — Тук е. Канапето... — Гризна ухото му. — Разтяга се. Мога да...

— Няма значение — промълви той, примирен, че няма да стигнат до леглото.

СЕДМА ГЛАВА

Той разкъса блузата ѝ. Не само страстта го подтикваше. Не можеше повече да понася гледката на тази дреха върху тялото ѝ, кървавите петна върху яркосинята коприна.

И все пак звукът на разкъсана коприна, отекнал в пръстите му, нейният приглушен вик на внезапна възбуда запалиха огъня в гърдите му.

— Първия път, когато те видях... — Дишаше шумно и учестено, додето успее да захвърли омразната дреха. — Още от първата минута исках тъкмо това. Исках теб.

— Зная. — Тя протегна ръка към него, удивена от дълбочината и настойчивия копнеж за близост. — Аз също. Това е лудост — прошепна с устни, допрени в неговите. — И двамата сме полудели. — Трепетни вълни пробягаха по раменете ѝ, когато той свали презрамките на бельото ѝ само за да постави устни върху образувалите се бледи следи.

Готова най-сетне да отпъди задръжките, тя се изви към тялото му като дъга, щом усети жадните му груби ръце да милват гърдите ѝ. И в следващия миг устата му — гореща и ненаситна — откри чувствителното зърно, целуна го с благоговение. Побързай, това бе единствената мисъл, останала в съзнанието ѝ, а ноктите ѝ, сякаш добили собствена воля, се забиваха в тялото му.

Да изчезнат всички прегради, плътта ѝ да прилепне към неговата, това искаше тя. Усещаше ситни капчици да покриват кожата ѝ, ала вместо да я охладят, още по-силно подклаждаха огъня. Почувствала устните му върху бумтящото си сърце, тя зарови пръсти в косата му, притисна го още по-близо. Ала желанието ѝ нарастваше все повече и повече. Бурята в нея бушуваше вече с пълна сила, но тя все по-възторжено посрещаше ласките, болката, настойчиво искаше още и още.

Вкопчи се в широките му рамене, когато го усети да обсипва цялото ѝ тяло с целувки, оставяйки ново горящо пламъче на всяко

открито местенце. И сетне с трескаво нетърпение се потапяше в страстта, изпивайки с устни нейните.

Нямаше сили да укроти своята ненаситност. Безброй пъти си бе представял как ще я люби мъчително бавно на някое огромно меко легло, ала неистовото желание, което бе успял да разпали у нея, надминаваше и най-съкровениите му фантазии.

Той бе нейно притежание. Роб на страстта ѝ. Дори митична сирена не би могла тъй всецяло да завладее ума и душата му.

Опита се рязко да дръпне полата ѝ, отхвърча забравено копче. А той имаше чувството, че окончателно ще загуби разсъдък, ако мигом не отстрани всички пречки, за да я има, каквато си я бе представял. Без остатък.

Пленник на своята лудост, той бавно смъкна чорапите ѝ, сетне и копринения колан. Някъде отвъд грохота, изпълнил мозъка му, той чу приглушения ѝ вик в отговор на милувката по бедрото. В безпаметната борба със самия себе си той си позволи да се дръпне за миг, за да я погледне — стройно тяло със златиста кожа, с разрошени коси, с потъмнели до загадъчност очи.

Тя го последва, неспособна да чака дори миг повече. Този път тя го целуна първа, дръпна колана на джинсите му.

— Нека аз — прошепна дрезгаво.

— Не. — Той плъзна ръка по гърба ѝ, положи я нежно на пода. — Остави на мен.

Вулканът изригна още при първото докосване. Тръпка разтърси тялото ѝ, с всеки нов тласък все по-мощна. Той не бе в състояние да откъсне очи. Това не бе отстъпление. Макар повлечен от собствения си лудешки вихър, той разбираше, че това не е отстъпление. То бе забрава, лишена от задръжки жажда за удоволствие. За всяка наслада тя се отплащаше стократно, телата им вече се понасяха отвъд разума и чувствата, дори отвъд въображението.

Откъде можеше да знае тя, че страстта е тъй изпепеляваща, опасна като самата смърт? Откъде можеше да предположи, че тя, тъй самоуверена, тъй предпазлива във всяко свое действие, ще заглуши гласа на разума, втурнала се към опасната примамка на удоволствието? О, тя, ще изпита всичко докрай. Той трябва да ѝ принадлежи изцяло. Да ѝ даде всичко, на което е способен. И ето че тя склочи крака над бедрата му, притисна го силно към себе си.

Усети надигналото се в гърдите му стенание, чу как я изпълва. Срещна очите му, добили цвета на кобалт, изпълнени с безумно обожание. Следващото движение бе негово и тя го последва без колебание. Изгубена в безпаметния вихър, тя вече чуваше единствено вика на собственото си сърце.

— Колкото са по-едри... — промърмори Рейчъл след време.

— Моля?

Усмивната на себе си, тя вдигна ръката на Зак, сетне я пусна и проследи как тупна на килима.

— Толкова по-трудно е да ги повалиш. — Тя се претърколи и опря лакти в гърдите му. Ако не го познаваше достатъчно добре, би си помислила, че спи... или е изпаднал в безсъзнание. Дишането му се бе поукурило, а очите му бяха все тъй затворени. — Знаеш ли, Мълдун, имаш вид на шампион след десетата обиколка.

Устните му се извиха в ъгълчетата. В момента сякаш нямаше сили за друго движение.

— Без малко да ме нокаутираш, сладурче.

Наместо да му се скара Рейчъл го ухапа по рамото.

— Не ме наричай „сладурче“. Но ако трябва да бъдем честни, и твоето представяне не беше лошо.

— Не беше лошо? — Зак се насили и отвори едното си око. — Та аз без малко щях да те разтопя на желе.

Което е самата истина, мислено си призна Рейчъл.

— Бих казала, че има нещо невероятно привлекателно в твоя груб стил. — И прокара пръст нагоре по гърдите му. — И все пак трябва да признаеш, че първата крачка беше моя. — Това го накара да отвори и другото си око. — Не казвам, че имам нещо против — продължаваше да бърби тя. — Нямах друг неотложен ангажимент за този следобед.

— Ти си направила първата крачка?

— Фигуративно казано.

— А не искаш ли да повторим пътешествието, шампионке?

— Когато кажеш — изпърха с мигли Рейчъл.

— Тук и сега.

Той я претърколи под себе си, ала бълбукащият смях премина в болезнен писък, когато неволно я удари по наранената скула.

— Извинявай.

— Стига де — усмихна му се тя, за да разсее тревогата в очите му и да върне отново смеха. — Та аз само се шегувах.

Зак извърна главата ѝ така, че да разгледа отблизо белега.

— Трябваше да ти сложа лед. Кожата не е разкъсана, но...

Тя усещаше растящото напрежение, ала вместо да го пропъди с милувка, здравата го ощипа.

— Виж какво, ние в нашия род сме издръжливо племе. И пострашни рани съм получавала от битките с братята ми.

— Ако някой ден се измъкне от затвора...

— Спри дотук. — Тя докосна с длани страните му. — Не казвай нищо, за което може да съжالياваш. Не бива да забравяш, че съм служител на съда.

— Изобщо няма да съжالياвам. — Той я привдигна да седне до него. Наоколо бяха пръснати останките от дрехите ѝ. — За това тук също няма да съжالياвам. Макар че на един от двамата ни му липсваше известен финес.

Рейчъл възмутено изпусна въздуха от дробовете си.

— Виж какво, ако не разбираш от шега, крайно време е да се научиш.

— Поне изчакай да свърша и тогава ме нападай. Господ ми е свидетел, бърза си като тайфун. — Прибра косата ѝ зад ушите и я целуна. — Бездруго нямах намерение да остана. Имам предвид днес. Не съм си въобразявал, че това ще е най-добрата терапия след опита на онзи идиот да те удуши.

— Не беше чак толкова страшно...

— Сега ти не решаваеш кое е страшно и кое не — прекъсна я той. — Знаеш, че те желая от първия миг, Рейчъл. И никога не съм го крил. Само дето днес беше разстроена и уязвима, а аз като че ли се възползвах от състоянието ти.

Близо минута Рейчъл изобщо не успя да проговори.

— Не ме карай да се ядосвам, Мълдун — изрече накрая. — И не ме обиждай.

— Искях само да кажа... Дявол да го вземе, не зная какво съм искал да кажа. — Сетне опита отново: — Е, поне можех да разтегна

тъпото канапе, вместо да те поваля на пода.

Присвила очи, тя доближи лице до неговото. Очите ѝ бяха придобили цвета на златни монети.

— На мен ми харесва на пода. Ясно ли е?

Зак определено се чувстваше по-добре. Сам знаеше, че няма склонност към прекалено крехките мекушави създания. Ала тази упорита, понякога твърдоглава жена, бе тъкмо по вкуса му. Без да отмества очи, той вдигна парче от разкъсаната блуза.

— Разкъсах ти дрехите.

— Гордееш ли се с това?

Зак захвърли блузата в ъгъла.

— Да. Мога да изчакам, ако искаш да си облечеш още нещо. Сетне и това ще накъсам.

Рейчъл ухапа долната си устна, ала не успя да скрие усмивката си.

— Тоя костюм бездруго е съсипан. А следващия път ще ми платиш щетите. Бюджетът ми е ограничен.

Зак прихна да се смее и бутна с пръст обидата ѝ.

— Луд съм по теб, Рейчъл.

Сърцето ѝ пропусна един удар и тя потръпна. Признанието бе прозвучало романтично като тихо прошепната клетва.

— Ей, да не вземеш да се разплачеш.

— Не се стеснявам да го призная, наистина съм луд — повтори той, удивен и зарадван от леката руменина, избила по страните ѝ. — А споменах ли, че тялото ти ме кара да подивея?

Това вече по-лесно можеше да приеме.

— Не — рече тя, като наклони глава настрани. — Защо не ми го кажеш?

— От носа до кърмата — добави Зак, ала ръцете му говореха по красноречиво от думите. — И по целия корпус.

— Всемогъщи Боже — престорено въздъхна Рейчъл. — Какви приказки само. Май ще се влюбя в един бивш моряк. — И тя шеговито го млясна по устните. — Ще ми кажеш ли още нещо, моряче?

— Давай.

— Къде се намира кърмата?

— Ще ти покажа. — И нежно допря с устни синината на шията ѝ. — Май ще е по-добре все пак да разтегнем канапето, преди нещата

да излязат от контрол.

— Както кажеш. — Вече не успяваше да сдържи вълнението си, грубата милувка на ръката му по бедрото ѝ отново я влудяваше. — Щом така предпочиташ.

Навярно идеята не беше лоша, ала канапето сякаш се намираше безкрайно далеч.

— Може да го оставим за по-късно — предложи Зак. — Знаеш ли, ако кажеш нещо на украински, тутакси ще забравя, че се намираме на пода. Обещавам ти и ти да забравиш къде си.

— Защо е нужно да ти казвам нещо, което не разбираш?

— Защото това ме влудява.

— Ти да не ме будалкаш?

— Опитай, ако не вярваш. — Езикът му направи кръг по очертаванията на устните ѝ. — Хайде. Кажете първото, което ти хрумне.

Рейчъл лекичко въздъхна и обвини ръце около врата му. Прошепна думите в ухото му и тихо се засмя, като чу нечленоразделния отговор.

— Какво значи това? — поиска да знае той.

— Свободен превод ли? Нарекох те огромно глупаво прасе.

— Ами?... А не беше ли това признание, че изгаряш от желание?

— Не. Това сега ще го усетиш.

Ала преди да изпълни намерението си докрай, той вече бе поел нещата в свои ръце.

В тъмното той я притегли към себе си. Все пак бяха успели да разтегнат леглото. И сега лежаха сред обърканите завивки. Следобедът бе преминал във вечер, вечерта в тъмна нощ.

— Искане ми се да остана — тихо промълви той.

— Зная. — Глупаво е, рече си тя, да ми става мъчно при мисълта, че ще си отиде. Обикновено ревниво пазеше самотните си нощи. — Не можеш, разбираш ли. Още е рано да оставяш Ник тъй дълго сам.

— О, ако нещата се бяха развили по-друг начин... — По дяволите, не бе очаквал, че толкова лесно ще се ядоса. — Бих искал да дойдеш с мен у дома. Бих искал тази нощ да прекараш в моето легло, а когато се събудя, отново да си до мен.

— Той също още не е готов. — Макар че Рейчъл и за себе си не знаеше дали е готова. — Преди да успея да изгладя недоразумението

пomeжду ни, да го накарам да разбере, може би ще е най-добре да не знае, че сме...

Всъщност каква бе подходящата дума? И двамата едновременно си зададоха този въпрос. Ала никой не го изрече на глас.

— Права си. — Пружината изскърца под тялото му. — Искам пак да бъдем заедно, Рейчъл. И не е задължително това да стане в леглото. — Погали изящните очертания на скулите ѝ. — Нито пък на пода.

— И аз искам да бъда с теб. — Тя погали с пръсти ръката му. — Хубаво беше. И стига вече сме го обсъждали.

— Отново си права — призна неуверено. — Мога да се освободя по някое време в сряда. Искаш ли да си устроим ранна вечеря?

— С удоволствие. — И двамата замълчаха, но Рейчъл първа се окопоти. — По-добре е да си вървиш — рече тя, като въздъхна.

— Зная.

— Може би в неделя ще ви поканя с Ник на вечеря у родителите ми. Веднъж ти споменах, нали си спомняш?

— Хубаво би било. — Той отново я целуна, дълго, като в забрава. — Само още веднъж.

— Да. — Тя го прегърна. — Само още веднъж.

Рейчъл премести слушалката на другото си ухо, взе да драци по разтворения пред нея тефтер, хвърляйки невярващ поглед към папките на бюрото си.

— Да, госпожа Масети, разбирам. Необходими са ни един-двама благоприятно настроени към сина ви свидетели. Вашия пастор например или пък някой учител. — Заслушана в дългата тирада на развален английски, тя се запита дали би успяла да привлече вниманието на някой от потъналите в работа колеги и дали той би я съжалил дотолкова, че да ѝ донесе чаша кафе. — Това не мога да ви кажа, госпожо Масети — продължи в кратката пауза. — Съществува не малък шанс за условна присъда и пускане под гаранция, понеже Карл не е бил на волана. Но от друга страна, той е бил в откраднатата кола и... — Рейчъл внимателно отгърна изписаната страница. — Както ви обясних, много трудно ще бъде да убедим когото и да било, че не е знаел, че колата е крадена, и то след като се докаже, че ключалките са били избити и моторът е бил включен от кабелите. — Доволна от

измайстореното хартиено самолетче, тя го хвърли към вратата. Все едно да пуснеш в морето бутилка с писмо. — Не се съмнявам. Че е добро момче, госпожо Масети. В лоша компания е попаднал, да. Да се надяваме, че този случай ще го държи на разстояние от бандата. Госпожо Масети... Госпожо Масети! — каза Рейчъл с твърд глас. — Правя всичко което е по силите ми. Опитайте се да гледате по-оптимистично на нещата и ще се видим в съда другата седмица. Не... Не, наистина. Аз ще ви се обадя. Да, обещавам. Дочуване. Да, абсолютно. Дочуване.

Рейчъл затвори телефона и отпусна глава на бюрото си. Десет минути разговор с тази беснееща майка на шест деца бяха по-изтощителни и от цял работен ден в съда.

— Труден ден ли имаш?

Рейчъл вдигна глава и забеляза Ник да се подпира в рамката на вратата. В едната си ръка държеше нейното хартиено самолетче, в другата голяма хартиена чаша.

— По-скоро тежък месец. — Не можеше да откъсне очи от горещата течност в чашата. — Каж ми, че това е кафе.

— Слабо, без захар. — Ник направи крачка и ѝ поднесе чашата. — Писмото звучеше повече от отчайващо. — Забеляза как жадно отпи Рейчъл и се ухили. — Както си вървах по коридора, удари ме право в гърдите. В добра форма си.

Още една глътка и Рейчъл почувства кофеинът да навлиза в кръвообращението ѝ.

— След като спася живота ми, кажи какво мога да направя аз за теб.

— Просто минавах оттук. Реших, че ще намериш време да хапнем по нещо.

— Съжалявам. Ник. — И тя посочи бъркотията на бюрото си. — Затънала съм до гуша.

— Не ти ли позволяват да се храниш? — Изглежда, беше му приятно да я наблюдава, затънала в изтощителната борба за справедливост, защото небрежно приседна в крайчеца на бюрото ѝ.

— О, от време на време ни хвърлят по някой къс сурово месо. — Господи, та той флиртуваше с нея, осъзна Рейчъл. Присви очи срещу натрупаните папки, опита се да пресметне с колко време разполага преди срещата с областния прокурор, с когото имаше да обсъжда поне

десетина дела. Нямах да бъде лесно. — Всъщност искам да поговоря с теб, ако разполагаш с няколко минути.

— Смяната ми е довечера от шест до два, тъй че разполагам с минути колкото искаш.

Рейчъл се изправи, мина край момчето и посегна да затвори вратата. В момента, в който се обърна, разбра, че Ник погрешно бе изтълкувал жеста. Ръцете му бяха на талията ѝ. За кратък миг я споходи мисълта, че след няколко години това съчетание от ловки движения и груби маниери ще опустошава сърцата на безброй жени. В следващия миг успя да отстъпи встрани.

— Ник... — поде тя колебливо. — Седни. — Изчака го да се настани във вехтия стол и сама седна зад бюрото. — Минаха вече три седмици. Бих искала да знам как се чувстваш.

— Добре съм си.

— Искам да кажа, като се изправим отново пред съдия Бекет, твърде вероятно е тя да ти определи срок под гаранция... освен ако междуременно не си допуснал някоя голяма грешка.

— Нямам такива планове. — Ник залюля скърцащия стол на задните крака. — Напоследък имам все по-малко желание да попадна в затвора.

— Радвам се да го чуя. Съдията обаче може да попита какви са плановете ти. Може би е време да се замислиш върху този въпрос, пък и за отношенията ти със Зак.

— Зак ли? — нервно се изсмя младежът. — За това нищо не мога да ти кажа. Най-вероятно е да пожелае да живее сам. Ние със Зак... Е, може и да се погаждаме малко по-добре, но той ужасно ме дразни. Не мога да си поканя мадама и да се ослушвам дали по-големият ми брат няма да връхлети. — Зелените очи проблеснаха насреща ѝ. — Разбираш ли какво имам предвид?

Ето една възможност, каза си Рейчъл.

— Имаш ли си момиче?

Усмивката, разтегнала устните му, бе усмивка на мъж при това много привлекателна.

— Повече се интересувам от жени. Жени с големи кафяви очи.

— Ник...

— Знаеш ли, като тръгнах насам, взех да си мисля какъв голям късмет извадих с този неочакван арест. — Той вдигна ръката ѝ, прокара

палец по кокалчетата, взе да си играе с пръстите ѝ. А очите му не се откъсваха от нейните. — Иначе изобщо нямаше да ми е необходим толкова привлекателен адвокат.

— Аз съм на двацет и шест години, Ник. — Това не бяха думите, които бе възнамерявала да му каже, нито пък бе улучила верния тон.

— Тъй ли? И какво?

— И това, че съм определена от съда за твой сънастойник.

— Интересна ситуация наистина. — Усмивката му стана още по-широка. — Ангажиментът ти изтича след около пет седмици.

— И тогава пак ще бъда със седем години по-възрастна от теб.

— По-скоро шест — поправи я Ник. — Но кой ли обръща внимание?

— Аз. — Отчаяна от безсилието си, тя понечи да се изправи, сетне осъзна, че по-добре ще е да остане зад бюрото, което поне отчасти крепеше авторитета ѝ. — Аз те харесвам, Ник, много. И не те излъгах, когато ти казах, че искам да ти бъда приятел.

— Не вярвам разликата във възрастта да те притеснява, миличка. — Той се изправи и тя си даде сметка, че оставането зад бюрото е погрешен ход. Когато той заобиколи и отново седна на ръба, тя се озова в капан между него и стената.

— Притеснява ме, разбира се. Била съм вече в колежа, когато ти си навлизал в пубертета.

— Е, вече го изкарах. — Ник се ухили и прокара пръст по страната ѝ. Очите му се присвиха. — Това рана ли е?

— Блъснах се — кратко обясни Рейчъл и отново върна разговора на предишната тема. — Въпросът е, че съм твърде стара за теб.

Още цяла минута Ник се вира в подутината, сетне вдигна очи.

— Аз не мисля така. Нека погледнем нещата от друг ъгъл. Смяташ ли, че една жена не бива да се обвързва с мъж, който е шест години по-голям от нея?

— Това е нещо съвсем друго.

— Лицемерка — заяви той. — Пък аз си мислех, че си готова да се биеш за равноправие.

— За равноправие съм, разбира се, но...

— Пипнах те.

— Независимо от възрастта... — Рейчъл реши да опита с друг аргумент. — Аз съм твой настойник и би било напълно погрешно, да не кажа неетично, да те карам да си мислиш, че отношенията ни биха могли да се развият в друга насока. Не ми е безразлично какво ще се случи с теб, но ако съм създала впечатлението, че помежду ни може да има нещо повече от приятелство, наистина съжалявам.

— Ти май прекалено сериозно се отнасяш към работата си — рече замислено Ник.

— Да, така е.

— Това го разбирам. Да не залитаме, тъй ли?

Рейчъл въздъхна от облекчение.

— Именно. — Тя се изправи и стисна ръката му. — Ти си разбран човек, Ник.

— Ти също. — И двамата се стреснаха от внезапния пронизителен звън на телефона. — Тогава ще те оставя да служиш на справедливостта — додаде той, сетне вдигна ръката ѝ към устните си, с което направо я зашемети. — Пет седмици не са чак толкова дълъг срок. Човек може да изчака.

— Да, но...

— Пак ще се видим. — И той си тръгна с бодра крачка, като остави Рейчъл да се пита дали ще реши проблема, ако си удари главата в стената.

Ник се чувстваше страхотно. Разполагаше с целия ден, имаше пари в джоба си, мисълта за една невероятна жена изпълваше сърцето му. Ухили се, като си припомни как я бе смутил. Не беше си давал сметка колко е приятно да усетиш как можеш да изкараш от равновесие някоя жена.

Що за глупости, мацка като Рейчъл да се тревожи за възрастта си. Клатейки глава в недоумение, Ник се затича надолу по стълбите на метрото. Беше си представял, че е година-две по-млада, но това бездруго нямаше значение. Всичко в нея му пасваше съвършено.

Чудеше се как ли ще реагира Зак, като види Ник ЛеБек някоя вечер да влиза в бара с Рейчъл под ръка. И тогава Зак едва ли щеше да посмее да го нарече хлапе, когато всички видят, че е забил парче като Рейчъл Станисласки.

Грешка, каза си той, като се метна на влака по посока към Таймс Скуеър. Не биваше да говори така за една благовъзпитана дама. Тяхното щеше да се нарича доброволно обвързване. Нехаещ за тракането и скърцането на колелата, Ник потъна в мечти за бъдещето.

Не се съмняваше, че ги очакват вечери, дълги разходки, тихи разговори. Щяха да ходят заедно на концерти, също и на танци. От време на време щяха да прекарват по някоя ленива вечер, сгушени пред телевизора.

Ник реши, че знак за готовността му да се обвърже, е фактът, че не постави секса на първо място в своя списък.

Окрилен от мечтата си, той се сля с тълпата на Таймс Скуеър и реши да похарчи шепа дребни монети на флипера.

В клубчето беше шумно, гръмките звуци на рок заглушаваха дрънченето и пиукането, отмерващо точките на загуба и победа. Макар да му липсваше свободата да се упъти към автомата, щом пожелае, неволно си призна колко е приятно да похарчиш пари, които сам си изкарал.

Не е нужно да се вмъкваш крадешком, не е нужно на всяка крачка да те преследва чувство за вина. Никой от бандата не беше наблизко, ала ето че не се чувстваше тъй самотен, както бе очаквал.

Подобно нещо не би признал на глас, но действително му бе приятно да се суети в кухнята при Рио. Онзи дебелак знаеше цял куп интересни истории и много от тях бяха свързани със Зак. Като ги слушаше, Ник имаше чувството, че и сам е участвал.

Каквото и да си мислиш, не си бил там, напомни си Ник. Струваше му се повече от невъзможно да обясни колко нещастен се бе почувствал след заминаването на Зак. Та той отново бе останал съвсем сам. Майка му бе положила невероятни усилия да запълни празнотата, ала тя бе по-скоро сянка, отколкото присъствие в неговия живот.

Усилията да осигурява всекидневна храна и дрехи за сина си поглъщаха цялата ѝ енергия. И сякаш за нищо друго не ѝ оставаха сили.

След това се бе появил Зак.

Ник все още добре си спомняше първата среща със своя доведен брат. В кухнята на бара. Възкачен на плота, Зак се тъпчеше с чипс. Висок и мургав, с ведре усмивка и невероятно великодушно

поведение. И ето че когато Ник събра кураж и тръгна по петите му, Зак дори не направи опит да го отблъсне.

Зак пръв го бе завел и в клубчето с електронни игри, беше му показал как може да накара сребърните топки да танцуват под пръстите му.

Зак пръв го бе завел на панаир. Зак бе имал търпението да го научи да завързва обувките си. Зак здравата го бе натупал, когато хукна да си гони топката сред колите.

И отново Зак бе този, който едва година по-късно го остави с болната му майка и пастрока тиранин. Картичките и подаръците така и не успяха да запълнят празнотата.

Може би Зак иска по някакъв начин да заличи част от миналото, помисли си Ник и сви рамене. Сетне изруга, съзрял топката да се изнизва. А може би дълбоко в себе си самият Ник бе готов да му прости.

— Ей, ЛеБек. — Ударът по рамото без малко да стане причина да загуби и следващата топка. — Къде се криеш толкоз време?

— Тук съм си. — Ник хвърли бърз поглед към Кеш, преди отново да се съсредоточи в играта. Запита се дали Кеш ще каже нещо, задето не го вижда с якето с емблемата на Кобрите.

— Тъй ли? Аз пък си мислех, че са те затрили завинаги. — Кеш се подпря на машината и както обикновено с благоговение загледа умелите движения на Ник. — Да му се не види, още те бива.

— Всичко е от ръцете. Питай мадамите.

Кеш изпръхтя и взе да пали фасата си. Нямаше други цигари. След онзи грабеж Рийс им бе оставил не повече от десет цента на долар, тъй че делът на Кеш отдавна се бе стопил.

— Само да зърнат грозната ти мутра, мацките хич няма и да ти гледат ръцете.

— Бъркаш твоя задник с мойта мутра — отвърна Ник, като се изправи на токовете на обувките си, доволен от резултата, а и от допълнителната игра бонификация. — Искаш ли да изиграеш тая?

— Дадено. — Кеш застана зад машината и започна играта. — Още ли си при брат си?

— Ами да, остават още няколко седмици и пак ще се явяваме съда.

Кеш изгуби първата топка и натисна копчето за следващата.

— Кофти късмет, Ник. Истина ти казвам. Мъчно ми е за теб, тъй да знаеш.

— Знам.

— Пак ти казвам... — Потънал в откровения, Кеш се разсея и изтърва топката. — Ние изкофтихме нещата, ти обра пешкира.

Донякъде успокоен, Ник просто сви рамене.

— Ще се оправя.

— А, сигурно. Май не е чак толкова зле да работиш в бар. Пада пиячка колкото щеш, а?

Ник се усмихна. Нямахше никакво намерение да признае, че за последните три седмици е изпил не повече от две-три бири. А Зак ако научеше и за тях, здравата щеше да си изпати.

— Май там падат парички, а? — не млъкваше Кеш. — Тъй де, има си клиентела и всичко.

— Горещо-долу.

— А кой знае какви секси парчета се отбиват да хванат по някой на въдицата.

Всъщност клиентите на бара бяха по-скоро чиновници и техните семейства, ала Ник не искаше да разсейва заблудението на приятеля си.

— Бъкано е с мадами. Да се чудиш коя да избереш.

Кеш се изхили доволно и ето че изтърва и последната си топка.

— Някой път да излезем четворка, а?

— Защо не? — Ник бръкна в джоба си за жетони. — А какво става с бандата?

— Всичко си е постарому. Старецът на Ти Джей го изхвърли от къщи, та сега е при мен. Ама хърка като дъскорезница.

— На мен ли ми го разправяш. Миналото лято и аз му сърбах попарата.

— Някакви от Мексиканчетата без малко да ни заграбят от територията. Ама ги разкарахме.

Ник добре знаеше, че това означава юмручен побой, може би с вериги и бутилки. Понякога и ножове. Колко странно, помисли си той, ала всичко това сега му изглеждаше далечно, далечно и безсмислено.

— А, хубаво... — бе единственият отговор, който успя да измисли.

— Има хора, дето никога няма да се научат, тъй да знаеш. Да ти се намира цигара? Здравата съм закъсал.

— В горния джоб. — Ник навъртя още десет хиляди точки, додето Кеш запали цигарата си.

— Ей, имам връзки в един стриптийз бар в центъра. Мога да те вкарам.

— Ами? — разсеяно отвърна Ник, загледан в топката.

— Да, бе. Искам да ти се реванширам по някакъв начин, за оная работа, де. Може някоя вечер да мина да те взема да бръмнем самички.

— Остави.

— Сериозно, бе. И пиячката аз ще платя. Не ми казвай, че ЛеБек Котарака не може да се измъкне.

— Мога да се измъкна, щом пожелаея. Просто излизам през кухнята.

— Отзад ли?

— Ами да. Обикновено Зак не може да мръдне от бара преди три. В неделите свърша по-рано. Рио мога да го избудалкам стига да поискам. Мога и през противопожарното стълбище.

— На горния етаж апартаментче ли е спретнато?

— Тъхъ.

Смениха си местата и Кеш продължи да го разпитва, съвсем небрежно на пръв поглед. Парите събирали и заключвали в сейф в кабинета. В сряда оживлението утихвало някъде към един. Вътре можело да се влезе от три места. Предната врата, задната и през апартамента на горния етаж.

Додето Ник го изчака да изиграе трите допълнителни игри. Кеш вече разполагаше с необходимите сведения. Скалпи някакво извинение и тръгна да търси Рийс.

Не му беше приятно, че ще изпорти Ник. И все пак той се числеше към Кобрите.

ОСМА ГЛАВА

Зак излезе изпод душа, доволен, че безкрайният следобед най-сетне е приключил. Нямаше нищо против счетоводната работа. Или поне не я мразеше. Е, в интерес на истината мразеше я, но я приемаше като необходимо зло.

Поръчките бяха направени, фактурите — платени, балансът — засечен. Може би имаше изоставане от около седмица и нещо, но все пак смяташе, че се справя горе-долу добре.

Което се отнасяше за търговията като цяло.

Като че ли най-сетне бе успял да измъкне бара от затъването, причинено от болестта на баща му и последвалите големи разноски. Изплащането на заема, изтеглен заради гаранцията на Ник, отлагаше успешния край, но до една година смяташе, че ще може в свободното са време да се захване и с нещо друго, а не само да разглежда каталози за яхти.

Питаше се какво ли ще каже Рейчъл, ако ѝ предложи да си вземе един месец отпуск, за да отплават към Карибите. Приятно му бе да си я представя как лежи на излъскавата палуба, наметната с нещо оскъдно, което замества банския костюм. Приятно му бе и да си представя как косата ѝ се отмята от лицето, подхваната от вятъра.

Естествено, щеше да отнеме известно време, докато изпробва лодката, а също и платната. Все някак щеше да успее да предума Ник да излязат поне за ден, дори може би за събота и неделя. Искаше двамата да прекарат вестно време сами — далеч от бара, от града, от спомените, които им пречеха да общуват.

С вързана на кръста хавлиена кърпа той тръгна към спалнята, за да се облече. Искрено се надяваше, че неделната вечеря в дома на Станисласки ще помогне да разсее враждебността на момчето. Щом Рейчъл заговореше за семейството си, той неизбежно се замисляше какво липсва на Ник.

А момчето просто имаше нужда от време, за да добие и друга представа за нещата. Половината от определения срок предстоеше

скоро да изтече и като се изключат дребните търкания, тези дни на настойничество бяха преминали сравнително гладко.

За всичко това дължеше благодарност предимно на Рейчъл, помисли си Зак, като намъкна джинсите. И за много други неща имаше да ѝ благодари. Не само за тази възможност да се сближи с Ник, но и за невероятната промяна в собствения му живот. Нещо, което не бе очаквал да се случи. Нещо, което...

Зак пое дълбоко дъх и се втренчи в огледалото. Когато един мъж вече за трети път е готов да се обвърже, той лесно разпознава признаците.

Не се дръж като идиот, Мълдун, изрече мислено срещу отражението си. Не прибързвай. Дамата настоява да не усложняваш нещата и това напълно те устройва.

И колкото по-бързо си го набиеш в главата, толкова по-добре.

— Среца ли имаш? — С престорено безразличие Ни се подпря в рамката на вратата. Беше забелязал невиждащия поглед на Зак, вперен в огледалото.

— Може и така да се каже. — Зак прокара ръка през мократа си коса и наоколо се разхвърчаха пръски. — Не знаех, че си се прибрал.

— Застъпвам в шест. — Неочаквано Ник се усети връхлетян от спомена колко пъти бе стоял в банята да наблава как се бръсне Зак. Какво бе изпитал самият той, когато Зак плесваше топка пяна на лицето му. — Днешният специалитет на Рио е говеждо задушено. Жалко, че ще го пропуснеш.

Зак грабна ризата си.

— Гледай да се справиш с моя дял, иначе Рио ще ме принуди да го изям на закуска.

Ник се ухили, сетне си припомни, че това противоречи на тактиката, която си бе избрал, и отново зае отегчената поза.

— Оставил си го да ти се качи на главата.

— Какво да се прави, доста по-едър е от мен.

— Да бе, вярно.

Зак вече закопчаваше ризата си, но не изпускаше от поглед отражението на Ник.

— Приятно му е да си мисли, че се грижи за мен. А на мен нищо не ми пречи да му доставя това удоволствие. Разказвал ли ти е откъде му е онзи белег на лицето?

— Разправи някаква история за счупена бутилка и пиян моряк.

— Пияният моряк се целеше в гърлото ми с тая счупена бутилка. Рио му препречи пътя. Мен ако питаш, и цял живот да го оставя да ми додява с приказките си, пак ще му бъда задължен. — Зак затъкна ризата в панталоните си, сетне се обърна ухилен. — А на теб ти се плаща да го търпиш.

— А, не ми пречи. — Ник би искал да научи нещо повече, например защо пияният моряк бе пожелал да пререже гърлото на Зак, но се боеше, че няма да получи отговор. — Виж, ако ти провърви, не бързай да се прибиращ.

Пръстите на Зак застинаха върху колана на джинсите. Скрил усмивката си, той се запита как ли би приела Рейчъл думите на по-малкия му брат.

— Благодаря ти за жеста, но ще се прибера навреме.

— Да провериш дали съм в леглото — промърмори Ник.

— Наречи го както искаш — отвърна Зак, но успя да преглътне ругатнята. — Каквото и да му струваше това, бе твърдо решен поне веднъж да приключат разговора си, без да се разкрецят един на друг. — Виж, не смятам, че ще се измъкнеш през прозореца. Та ти можеш да го направиш и докато съм тук. Просто не вярвам дамата да пожелае да прекара в моята компания толкова дълго време.

Доволен от обрата на разговора, Ник пхна палци в джобовете си.

— Във флотата май не са успяли да те научат на доста неща, а брат ми?

Свил ръката си в юмрук, с изпъкнали като колибка кокалчетата — жест, който и двамата мислеха, че е вече забравен — Зак перна момчето по темето.

— Я не се будалкай с мен. — Метна якето си на рамо и тръгна към вратата. — И не ме чакай. Май наистина ще ми провърви.

Дълго след като Зак излезе Ник стоя ухилен пред затворената врата.

Рейчъл бе на входа на сградата, когато усети стъпките на Зак.

— Тъкмо навреме — рече той и я целуна отзад по шията.

— Говори за себе си. При мен днес всичко се обърка. Надявах се да се прибера и поне десетина минути да полежа във ваната, преди да дойдеш.

— Искаш да полежиш във ваната? — Още щом се озоваха в кабината на асансьора той не се стърпя и я притисна в ъгъла. — Нямам нищо против. Ще ти изтъркам гърба.

— Няма що, истински кавалер. — Когато устните му покриха нейните, скритата надълбоко болка ѝ припомни колко силно бе желала да бъдат отново заедно. — Миришеш много хубаво.

— Може би това е причината. — И той извади букет рози, увит в хартиена фуния.

— Нов подкуп? — Рейчъл не устоя и зарови лице в уханните цветове.

— Някакъв наивник ми ги предложи на улицата. Реших, че някой и друг долар ще му свършат хубава работа.

— Меко сърце имаш. — Тя му подаде ключовете и продължи да вдъхва мириса на розите.

— Ами превъзпитай ме, де.

— Всяка услуга си има цена. — Рейчъл ритна вратата с крак, пусна куфарчето и остави цветята на масата. — Хайде, плашай, Мълдун — настоя тя, като обвини ръце около врата му.

Колко радост се криеше в спонтанната ѝ реакция. А също и топлота. Сладката остра болка на потребността от близост. Радостта обаче бе тъй неочаквана, тъй всепоглъщаща, че тя прихна да се смее, когато усети ръцете му да я завъртат в кръг.

— Липсваше ми. — Той продължаваше да я държи в обятията си.

— Тъй ли? — още по-широко се усмихна Рейчъл. — Може пък и на мен да ми е било мъчно. Поне малко. Колко дълго смяташ да ме държиш така?

— Само така те виждам най-добре. Красива си, Рейчъл.

Не самите думи, а тонът, с който бяха изречени, предизвика стягането в гърлото ѝ.

— Не е необходимо да ме разнежваш.

— Наистина нямаш представа колко си красива... Както те гледам, понякога си припомням морето в мига на изгрева, когато безброй цветове озаряват небето и на потоци падат във водата. За

броени минути гледката прелива от живот... Същото е усещането и когато те гледам.

Очите ѝ потъмняха, а тя не смееше дори да си помисли какво изпитва в този момент. И затова просто склони глава на рамото му.

— Зак. — Името му прозвуча като въздишка и тя усети, че всеки миг ще заплаче, ако не се отърси от обзелото я настроение. — Рози и поезия, и то в един ден. Не знам какво да ти кажа.

Като омагьосан той зарови лице в косите ѝ.

— Добре започваш.

— Сега нали няма да се...

— Разкисваме — довърши вместо нея той и се засмя. — Ние ли? Да не се шегуваш? — И все пак не я пусна, когато седна на канапето. — Дай да погледна раната.

— Почти не се вижда — заяви тя, като наклони глава. — Найлошото е, че историята се е разчула и се наложи да изтърпя куп съчувствени думи и съвети. Ако ченгетата бяха се сетили да замълчат, можех да кажа, че съм се блъснала в някоя врата.

— Свали си сакото и пуловера.

Рейчъл повдигна едната си вежда.

— Ти си истински романтик, Мълдун.

— Никога не го забравяй. Искам да видя белега на шията ти.

— И той си е добре.

— И затова си облякла пуловер с яка до под брадичката.

— Такава е модата.

— Сваляй го, малката, ако не искаш аз да го направя.

— О, заплашваш обществен служител — възкликна Рейчъл с грейнали очи. Изрита обувките си и вирна брадичка. — Хайде, шампионе, да видим дали си във форма.

Последвалата кратка борба разгорещи и двамата. Когато найсетне Зак я прикова към канапето с вдигнати над главата ръце и заклещени между пръстите му китки, и двамата дишаха тежко.

— Не играх много честно — призна Рейчъл.

— Веднага разбрах какво ме чака.

Сакото ѝ лежеше на пода. Доволно усмихнат, Зак започна бавно да повдига пуловера, пръстите му го следваха по копринената мекота на кожата.

— Това не ми е шията — успя да промълви Рейчъл, преди ръката му да обхване хълмчето на гърдата ѝ.

— Просто проверявам. — Без да сваля очи от лицето ѝ, той продължи да движи ръката си в кръг. — Бързо реагираш, Рейчъл.

Колко е приятно, помисли си тя, дори само да ме докосва.

С преднамерено бавно движение, решен да вкуси всеки миг наслада, той плъзна пуловера още по-нагоре.

Освободи китките ѝ колкото да дръпне ръкавите ѝ, сетне отново ги плени.

— Зак.

Той сякаш не обърна внимание на ускорения пулс под пръстите му.

— Мой ред е да застана на руля — изрече тихо. — Веднъж ти казах, че имам желание да те подлудя. Помниш ли?

Нима не разбираше, че е успял.

— Искам да те докосвам, Зак.

— Имай търпение. — Той прокара пръст по шията ѝ, изучавайки белега. Синината вече избледняваше до жълтеникаво. — Не искам никога вече да те видя наранена. — Сведе глава и изрисува с устни огърлица от целувки. — Никога вече.

— Не ме боли — тръсна глава Рейчъл. — И не е необходимо да ме съблазняваш.

— Напротив. Ти по-скоро се страхуваш да не се случи, което прави хрумването двойно по-изкусително. Ще се наложи просто да ми се довериш. — Отмести се само колкото да свали ципа на полата ѝ и да я запрати при сакото. — Предлагам ти дълго-дълго пътешествие. — Устните се доближиха до нейните, докосваха ги само за кратко, сетне се отдръпваха. — Ще те отведе по непознати прекрасни краища.

Тя нямаше друг избор, освен да го последва в това изпълнено с бури и превратности пътешествие. Тази жажда за наслада, тази необходимост от близост бяха тъй нови за нея, че тя не бе успяла да си изгради сигурна защита. Ръцете му галеха цялото ѝ тяло, спираха се тук-таме на най-чувствителните места, изучаваха я, а в същото време устата му жадно поглъщаше нейната.

Бягството е невъзможно, отчаяно си помисли тя, когато усети, че той я е извел до ръба на онова първо буреносно удовлетворение. Беше попаднала в неговия капан, чувстваше се изгубена в объркания

лабиринт от все нови и нови усещания. Тя извиваше тяло под ръцете му, тъй здраво впримчена в своето желание, неспособна да осъзнае колко примамливо блажени са собствените ѝ движения.

— Последния път не успях да оцenea колко са изящни. — Зак прокара пръсти по ефирната материя на копринения чорап чак до снежнобелия колан. Без съмнение за нея тази част от облеклото бе наложена от практична необходимост, ала за него бе нов изблик на еротични помисли.

С умело движение, предизвикало поредния стон, той освободи първо единия, после другия чорап, сетне ги хлъзна надолу сантиметър по сантиметър.

Видя се принуден да коленичи на пода, за да докосне прасците ѝ, сетне мускула зад коляното, гладката сатенена кожа на бедрата. Тя извика, когато усети езикът му да доближава ръбчето на бикините, превърнала се в топка от усещания, трепетно очакваща и в същото време уплашена от всеки нов допир. Надмогнал собственото си нетърпение, Зак продължаваше да я води по тънкото въже, делещо ги от екстаза.

Когато първата вълна я заля, Рейчъл изви тяло, забъбри несвързано на украински, сякаш за да се задържи на върха на планината от тъй желани, разтърсващи усещания. Най-сетне успя да освободи ръцете си, задърпа дрехите му, за да премахне всяка преграда. Притисна го към себе си яростно, жадно впи устни в неговите.

— Сега... — Тази единствена дума се отрони от устните му, преди да обхване бедрата ѝ.

— Наистина исках да излезем някъде — заяви Зак, когато най-сетне отмаляха от изтощение.

— Не се съмнявам.

Той се усмихна, доловил сънливото удовлетворение в гласа ѝ.

— Не те лъжа. Можем да се облечем и отново да опитаме.

През смях тя допря устни в гърдите му. Сърцето му все още блъскаше яростно.

— Никъде няма да ходиш, Мълдун. Не и преди да съм свършила с теб.

— Щом настояваш.

— Нали затова са измислени услугите по домовете. Какво ще кажеш за китайска храна?

— Ти решавай. Кой ще стане да се обади?

Рейчъл се поизправи само за да изпита отново удоволствието от допира до кожата му.

— Ще хвърляме ези-тура.

Рейчъл спечели и се възползва от краткия промеждутък, за да вземе бърз освежителен душ. Когато се върна в стаята с накъдрена от влагата коса, облечена в бяла памучна роба, която едва покриваше коленете, Зак вече разливаше виното.

— Май ще започна да се повтарям — рече той, като и подаде чашата. — Но ти наистина изглеждаш страхотно, когато си мокра.

Беше навлякъл джинсите си, но не и ризата. Рейчъл прокара пръст по голите му гърди.

— Можеше и ти да дойдеш.

— И момчето щеше да звъни напразно.

— Имаш право — призна Рейчъл и отиде в кухнята да вземе чинии, които отнесе до масичката край прозореца. — Действително имам нужда от презареждане. На обяд успях да хапна само едно десертче. — Реши, че ако запали свещите, те чудесно ще допълнят настроението им. — Ник мина през службата — рече тя, когато седна отново на мястото си.

— Аха.

— Съжалявам, че няхаме достатъчно време... — Тя поднесе клечката към фитила на свещта, изчака пламъчето да укрепне. — Телефонът звънеше непрекъснато, а имах и много тежка среща с прокурора.

Зак я следеше как се движи из стаята в семплата бяла роба, създавайки невероятно романтична атмосфера с идеята да се хранят на свещи. Запита се дали си дава сметка колко силно въздействащ е този контраст.

— Не е необходимо да ми даваш обяснения, Рейчъл.

Тя угаси клечката и запали нова. Не че беше суеверна, но не си струваше да рискува да поднесе клечката към третата свещ.

— Имам нужда сама да си го обясня. Той просто искаше да ме заведе на обяд, а аз може да не реагирах правилно. Не съм му

споменавала.

— Факта, че си е наумил да те сваля.

— Не бих се изразила по този начин. — Тя въздъхна стресната от звъна на домофона. Натисна копчето, за да отвори на момчето от ресторанта. — Той просто погрешно тълкува благодарността и приятелството.

Зак се любуваше на изражението ѝ в светлината на свещите.

— Сигурно имаш право.

Ядосана, тя се върна на мястото си.

— Ти плащаш, Мълдун.

Мъжът извади портфейла си. Беше приготвил пари и за сметката, и за бакшиша, когато момчето пристигна. Донесе трите торби, извади малките картонени кутии и ги подреди върху масата. Много скоро въздухът се изпълни с екзотични аромати.

— Искаш ли да ми разкажеш останалата част?

— Какво да ти кажа... — Рейчъл започна да мотае оризовото фиде на пръчиците. — Най-напред му изтъкнах разликата във възрастта. После... — Храната ѝ се услади и тя прекъсна мисълта си. — Той не го прие като аргумент — продължи с пълна уста. — Разполагаше с твърде убедителен довод, който не успях да оборя, затова промених тактиката.

— Наблюдавал съм те в съда — напомни ѝ Зак.

— Обясних му какво се изисква от мен като настойник, а и че е невъзможно да прекрачвам дори неписаните ограничения. Струва ми се, това го разбра.

— Това е добре.

— Така си помислих и аз. Тъй де, той се съгласи, че имам право. И се държа като зрял човек. И изведнъж, на тръгване, изтърси, че никак не било трудно да се изчака пет седмици.

Зак се замисли над думите ѝ. Сетне вдигна чашата си и се усмихна.

— Не можеш да отречеш, хлапето има ум в главата си.

— Зак, това е сериозен проблем.

— Зная. Зная го, разбира се. И на двама ни ще бъде много трудно, но все пак не можеш да не се възхитиш колко умело те е атакувал със собствените ти аргументи.

— Казах ти вече, той има подход. — Тя отвори нова кутийка, пълна с пиле в сос от чили и лентички зелен фасул. — Не познаваш ли някое приятно момиче на неговата възраст?

— Лола има едно подходящо — замислено отвърна Зак. — Май че е на шестнайсет.

— Лола има дъщеря на шестнайсет години?

— Не една, а три. Обича да казва, че ги е родила млада, за да има време да си загуби ума по някого, преди да е навършила четирийсет. Виж, нея мога да помоля за помощ.

— Няма да е зле. Аз пак ще се опитам да говоря с него, макар да се надявам каквото и да изпитва към мен, да премине до седмица-две.

— На твое място не бих разчитал на това. — Той се пресегна през масата и вплете пръсти в нейните. — Не е толкова лесно един мъж да се откаже от чувствата си към теб.

— Означава ли това, че мислиш за мен, докато приготвяш питиета и флиртуваш с клиентите?

— С Пит никога не флиртувам.

— Имах предвид онези „сладурани“, които честичко се отбиват — засмя се Рейчъл. — Едната е руса, другата червенокоса. И винаги си поръчват коктейли от ментов ликьор и бренди.

— Твърде наблюдателна сте, госпожице адвокат.

— Червенокосата не откъсва огромните си зелени очи от теб.

— Сини са.

— А-ха!

Зак поклати глава, неспособен да повярва, че тъй лековерно е попаднал в капана.

— Добре е, когато познаваш редовните си клиенти. Освен това аз повече харесвам кафяви очи, особено ако имат златисти очертания.

Рейчъл му позволи да я целуне, но лекичко се дръпна.

— Твърде късно го казваш. — Усети, че ще я сграбчи и побърза да се предпази. — Разбрах какво имаш предвид, Мълдун. Винаги мога да взема на заем сатърчето на Рио, ако усетя, че обръщаш внимание на нещо друго, освен очите ѝ.

— Е, тогава няма страшно. Никога не съм обръщал внимание на сладките лунички, пръснати по нослето ѝ. Нито пък на онази твърде сексапилна трапчинка на брадичката.

Присвила очи, Рейчъл ухапа устната му.

- Слез още малко по-надолу и здравата ще загазиш.
— Няма страшно. Аз съм добър плувец.

Часове по-късно, когато Зак се пъкна в студеното си самотно легло, усети да го стопля дори само споменът за този разговор. Даде си сметка, че му е било безкрайно приятно просто да седи срещу нея, да дрънка глупости и да рови с дългите пръчици в белите кутийки. Бяха сравнявали вкусовете си на приятната светлина от свещите. Не говориха за Ник, нито за работата си, а за десетки други неща.

После се любиха отново, бавно и сладко, додето се спусна нощта.

Той знаеше, че няма право да остане. Той имаше свои отговорности. И все пак готов да потъне в сън, остави мисълта си да се рее, да си представя какво би било, ако останеше.

Да се събуди до нея. Да усети как се протяга към будилника. Да наблюдава движенията ѝ. Да се смее, като я гледа как притичва из апартамента, додето реши какво да облече за работа.

Представяше си я облечена в един от онези вталени костюми. Двамата седят в кухнята, пият кафе и обсъждат плановете си за деня.

Понякога щяха да се измъкват от задълженията си, за да обядват заедно, защото и двамата мразеха да гледат как се проточва цял дълъг ден, без да са се докоснали. Понякога той щеше да оставя свой заместник, за да могат вечерта да се приберат заедно. А когато това бе невъзможно, щеше с нетърпение да я очаква да влезе през вратата, да се покатери на някое столче пред бара, за да опита приготвеното от Рио чили, а и да пофлиртува с него.

А после щяха заедно да се приберат у дома.

Някоя слънчева събота щяха да отплават заедно. Той щеше да я научи как да направлява платната. Щяха да се понесат по сините води, с издути от вятъра платна...

Прииждащите вълни се извисяваха като страховити грамади, злобно се втурваха срещу кораба. Воят на вятъра наподобяваше неистов женски писък. Потиснал страха, разрушителен като бурята

отвън, той се втурна към палубата, вкопчвайки се в хлъзгавите перила, и взе да крещи заповеди наляво и надясно.

Дъждът биеше по лицето му като камшик, заслепяваше го. Кръвясалите му очи смъдяха от солената вода. Знаеше, че лодката е някъде там — радарът я бе уловил, — ала пред погледа му се издигаха безброй водни стени.

Следващата вълна заля палубата, повлече го. Светкавица прониза небето както куршум пробива стъкло. Корабът се залюля. Той видя как пада кормчията, чу вика му, когато се плъзна по палубата. Зак се втурна напред, сграбчи ръкава на някаква дреха, сетне китка.

Въже. За Бога, дайте ми въже.

В следващия миг влачеше отпуснатото тяло навътре.

Вятър и вода. Вятър и вода. При следващия проблясък на светкавица съзря безпомощната лодка. Побързай. Не губи време. Нова светкавица и ето че различи три човешки фигури. Бяха се вкопчили кой където свари — един мъж зад кормилото, зад него жена и малко момиченце до мачтата.

Бореха се смело, ала малката лодка не можеше да надвие урагана. Беше невъзможно да им пратят спасител. Можеше единствено да се надява, че единият от възрастните ще успее да закрепил лодката, додето другият пристегне въжето, което ги свързваше с кораба.

Сигнални светлини заизпрацаха нареждания в бурята.

Сетне всичко се разви с шеметна бързина. Нов светъл лъч и мачтата се пречупи, падна като посечено дърво. Настръхнал от ужас, той гледаше как малкото момиче полита към водата.

Нямаше време за размисъл. Воден от голия инстинкт, Зак грабна наpomпаната гума и скочи в кипящата вода.

Пропадане, дълго, сякаш безкрайно, а вятърът подхвърляше тялото му като да бе зар в ръката на комарджия. Тъмнина, гъста и непрогледна, сетне бяло сияние. Удари се във водна стена, плътна като да бе от камък. И неумолима като смъртта.

Зак се разбуди, борейки се за въздух, неспособен да пропъди плътната вълна на кошмара. Потта, просмукала се в чаршафите, го накара да потрепери от студ. С приглушен стон той се отпусна върху възглавниците, изчака първата неистова болка да премине.

Стаята се наклони на една страна, когато той стъпи на пода. От опит знаеше, че трябва да стои със затворени очи, додето всичко си

дойде на мястото. В тъмното опипом намери банята, наплиска се със студена вода.

— Ей, зле ли ти е? — На прага стоеше Ник. — Болен ли си?

— Не. — Зак подложи шепа под крана, отпи огромна глътка. — Връщай се в леглото.

Ник се поколеба, загледан в бледото лице на Зак.

— Приличаш на болен.

— Дявол да го вземе, казах, че съм добре. Разкарай се! — Очите на Ник потъмняха от гняв и обида. — Ей, почакай — спря го Зак. — Извинявай. — С дълга въздишка изпусна въздуха от дробовете си. — Кошмар. Просто ме скапа.

— Имал си кошмар?

— Нали това ти казвам. — Смутен, Зак грабна кърпата.

За Ник бе твърде трудно да си представи големия лош Зак в плен на кошмар или изобщо нещо, което ще го накара да се поти и да пребледнее.

— Искаш ли да пийнеш нещо?

— Да. — Поуспокоен, Зак прокара кърпата по лицето си. — В кухнята трябва да е останало от уискито на стария.

След миг Зак последва момчето. Приседна на подлакътника на някакъв стол, додето Ник му налее. Сетне взе чашата, отпи глътка и изръмжа:

— Просто се чудя колко дълго е изкарал черният му дроб.

Ник съжали, че не е намъкнал панталоните си. Сега поне щеше да пъхне ръце дълбоко в джобовете.

— Струва ми се, като почна да забравя разни неща, беше му много удобно да се извинява с уискито... нали разбираш.

— Болестта на Алцхаймер. Добре я опознах. — Зак отпи нова глътка, задържа я за миг, та да може гърлото му по-лесно да я приеме.

— Чух те как се мяташ. Стори ми се, че си доста зле.

— Така си беше. — Зак наклони чашата на една страна, сетне на другата. Загледа се в блискащата в стъклените стени течност. — Ураган. Коварен подъл ураган. Така и не разбрах защо им дават имена като да са мъже. От мен да го знаеш, ураганът е женска работа. — Отново отпусна глава назад и затвори очи. — Минаха вече три години, а точно тази не мога да я забравя.

— Искаш ли да... — Ник замлъкна наред думата. — Може да ти помогне да заспиш.

Зак разбра какво иска да каже Ник. Той също го искаше. Може би и за двама им щеше да е по-добре да си поговорят.

— Намирахме се близо до Бермуда, когато получихме първия тревожен сигнал. Нашият кораб беше най-близо до мястото, тъй че капитанът трябваше да вземе решение. Обърнахме курса обратно към урагана. Трима цивилни, излезли на разходка. Бяха се отклонили от курса и не успели да достигнат брега, преди бурята да избухне.

Ник безмълвно седна на страничната рамка на канапето точно срещу брат си.

— Седемдесет и пет взела вятър, а вълните... най-малко дванайсетметрови трябва да са били. Знам какво е ураган на сушата. Страшно е, дума да няма, но не може да се сравни с морския. Косите ти се изправят от страх. А тътена го помниш за цял живот. Някаква откачена дъска хлопна лейтенанта и той изгуби съзнание. Корабът се люлееше толкова силно, че само чудо спаси екипажа. И мракът стана толкова черен, та човек и ръката си не можеше да види... А вълните ги виждахме всеки път. После избухва светкавица и те заслепява.

— Как сте очаквали да ги откриете?

— Бяхме ги засекли с радара. Старшият ни кормчия можеше да прекара кораба и през иглено ухо. Страхотен беше. Открихме ги, трийсет градуса отклонение от щирборда. Бяха завързали детето, малко момиченце всъщност, за главната мачта. Мъжът и жената се бореха да овладеят лодката, но тя бързо-бързо се пълнеше с вода. Разполагахме с време. Спомням си как си помислих, че ще ги изтеглим с въжето. В следващия миг мачтата се пропука. Стори ми се, че чувам писъка на момиченцето, но това трябва да е бил вятърът, защото телцето потъна почти мигновено. И тогава се хвърлих.

— Ти си се хвърлил? — повтори Ник, ококорил очи. — Скочил си във водата?

— Хвърлих се, без да мисля дори. Не бях герой, просто нямаше време да помисля. Повярвай ми... — Не довърши мисълта си, а отново надигна чашата с уиски. — Беше вее едно да скочиш от небостъргач. Имаш чувството, че пропадането няма край. Или по-скоро, че краят са повтаря отново и отново, за да ти даде време да осъзнаеш, че току-що сам си сложил край на живота си. Глупаво се получи... Ако вятърът не

бе сменил посоката си, щеше да ме блъсне в корпуса на кораба. Този ден обаче имах късмет и вихърът ме запрати към лодката. И тогава се ударих. Господи, все едно да си блъснеш главата в стена от бетон.

Доста по-късно бе научил, че при удара си е пукнал ключицата и лявата му ръка излязла от ябълката.

— Бях загубил ориентация. Водата ме подхвърляше напосоки, теглеше ме надолу. Мракът бе толкова плътен, че и светлината на прожектора не можеше да пробие. Всеки миг щях да се удавя, а дори не съзнавах какво върша. Беше чист късмет, че открих мачтата. Беше се оплела във въжетото. Нямам спомен колко пъти потъвах, преди да я откача. Не си усещах ръцете, а и нищо не виждах. В един миг се вкопчих в нея, дори успях да се задържа. После ми казаха, че съм успял да надяна въжетото, но аз не си спомням как е станало. Помня само как се вкопчих в него в очакване следващата вълна да ме довърши. Следващият ми спомен е как се събудих в лечебницата. До мен седеше детето, увито в одеяло, и държеше ръката ми. — Зак се усмихна. Приятно му бе да си припомня тази част. Но само тази. — Хитра малка маймунка. На всичкото отгоре внучка на някакъв проклет адмирал.

— Ти си й спасил живота.

— Може би. През първите няколко месеца след случката затворех ли очи, виждах се да скачам от палубата. Сега вече кошмарът ме спохожда веднъж-два пъти в годината. И все така си умирам от страх.

— Не съм предполагал, че нещо може да те уплаши.

— А, много неща ме плашат — тихо рече Зак, срещнал погледа на брат си. — Отначало се страхувах, че не ще бъда в състояние отново да стъпя на палубата и да погледна към водата. Страх ме беше и тук да се върна, защото знаех, че стъпя ли на сушата, целият ми живот ще се промени. Страх ме е и да не свърша като стария, болен, изнемощял, изхабен. Страх ме е струва ми се, че след някоя и друга седмица ще си тръгнеш отгук и ще изпитваш към мен същото каквото и преди да дойдеш.

Ник пръв отмести очи, загледа се над рамото на Зак в отсрещната тъмна стена.

— Не знам точно какво изпитвам. Ти се върна, защото беше принуден. Аз останах, защото нямаше къде другаде да отида.

Истината не можеше да бъде оспорена. А доколко Зак можеше да прецени, Ник чудесно я бе формулирал.

— Не разполагахме с достатъчно време, за да разберем.

— Ти не остана достатъчно дълго.

— Не се погаждах със стария...

— А той обичаше само теб. За никой друг пет пари не даваше — избълва Ник. — Всеки ден ми повтаряше колко си велик, как си успял да вземеш живота в ръцете си. Какъв герой си бил. А пък аз съм бил едно нищо. — Ник се помъчи да се овладее, преглътна нуждата от близост. — На мен това не ми пречи. Ти си беше от неговата кръв. А след като мама умря, аз се превърнах в натрапен досадник.

— Това не е истина. Не е истина — настоя Зак. — За Бога, Ник, когато живеехме заедно, той и от мен никога не беше доволен. Аз бях тук, но майка ми я нямаше. И това бе достатъчно да го кара да страда всеки път, щом ме погледне. Кълна ти се, дявол да го вземе, не си прав така да мислиш за него. — Зак затвори очи и пропусна да забележи изненадата, изписана на лицето на Ник. — Той просто си беше такъв. Години минаха, докато проумея, че непрестанно ми опява просто защото той така разбираше ролята на бащата. Същото е било и с теб.

— Той не ми беше... — Този път Ник не довърши нито изречението, нито мисълта си.

— Към края често питаше за теб. Наистина искаше да те види, Ник. Повечето пъти, като се освестеше, пак мислеше, че си още малко дете, а понякога, твърде често дори, не правеше разлика между мен и теб. И ми крещеше заради двама ни. — Последното изрече с усмивка — усмивка, на която Ник не отвърна. — Аз не те обвинявам, че се държа настрана, нито за това, че толкова години си таял недоволството си. Разбирам, че за него бе твърде късно, Ник. За теб обаче не е късно.

— Какво значение има това за теб?

— Аз нямам друго семейство освен теб. — Зак се изправи, сложи ръка на рамото на по-малкия, поуспокои се, като усети, че не бързат да го отблъснат. — Ако трябва да бъдем напълно откровени, нищо чудно и да се окаже, че друго семейство не съм и имал. И не искам да загубя онова, което имам сега.

— Не знам как да разбирам това за семейството — промърмори Ник.

— Аз също. Може пък заедно да измислим нещо.

Ник вдигна поглед, сетне отново го отклони.

— Може би. Бездруго няма как да избягаме един от друг поне през следващите няколко седмици.

И това е някакъв напредък, помисли си Зак, като стисна рамото на брат си. Засега и той е достатъчен.

— Благодаря за питието, хлапе. Голяма услуга ще ми направиш, ако не споменаваш това за кошмара пред когото и да било.

— Става. — Ник го проследи как тръгва обратно към спалнята си. — Зак?

— Да.

Нямаше представа какво иска да каже... може би просто знак, че му е приятно, наистина му беше приятно.

— Нищо. Лека нощ.

— Лека нощ. — Зак се пъкна в леглото и когато отпусна глава, беше сигурен, че ще спи като малко дете.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Нещо се бе променило. Рейчъл не можеше точно да го определи, но както седеше между Зак и Ник в метрото по посока към Бруклин, тя усещаше, че става нещо помежду им. Нещо различно.

И това сякаш изостри чувствителността ѝ. Накара я да се запита дали не е сбъркала, като натрапи на собственото си семейство проблемите на тези двама мъже.

Както и нейният собствен проблем, призна след миг. В края на краищата тя нямаше да отрече, че е загрижена за съдбата на двамата, и то повече отколкото диктуваше професионалната ѝ съвест. Към Ник изпитваше съчувствие — синдромът на по-малкото дете в семейството, така предположи. Освен това не бе излъгала Зак, когато му призна, че има особена слабост към лошите момчета.

Искаше да направи нещо повече за Ник ЛеБек, не ѝ се струваше достатъчно съдебното решение, което издейства в негова полза.

Що се отнася до неговия по-голям брат, тя отдавна бе прекрачила границата на професионализма и се бе впуснала в нещо, което можеше да бъде определено единствено като сляпо увлечение. Дори тук в полюшващия се вагон тя си припомняше последния път, когато бяха заедно. И съвсем естествено следващото, което споходи въображението ѝ, бе как чудото ще се повтори отново, стига да успеят да откраднат няколко часа.

Майка ѝ сигурно щеше да се досети, мислеше си Рейчъл. Нищо не убягваше на Надя Станисласки, ако то бе свързано с децата ѝ. Рейчъл се запита какво ли мнение щеше да си състави майка ѝ за него. И как ли щеше да приеме факта, че малкото момиченце си има любовник.

И тя, и Зак се бяха заклели да не усложняват нещата, ала провалът им като че ли бе неизбежен. Отначало бе толкова сигурна, че ще запази непокътнати приоритетите в своя живот и ще приеме само физическата страна на връзката с мъж, когато едновременно харесваше

и уважаваше, без да губи време с щекотливия въпрос какво я чака в бъдеще.

За жалост обаче тя се улавяше, че прекалено много мисли за Зак, а и вече приема себе си като част от една стабилна двойка, макар открай време да се бе примирила, че ще живее сама.

Сега, в редките моменти когато си представеше, че продължава пътя си без него, картината придобиваше безрадостни тъжни очертания.

Това си е твой проблем, припомни си Рейчъл. В крайна сметка бяха сключили нещо като споразумение, а тя никога не се отмяташе от думата си. А с другите усложнения щеше да се справи когато му дойде времето. По-важно в момента бе натрапчивото усещане, че взаимоотношенията между тия двама мъже се бяха променили рязко, без тя да го забележи.

За да отхвърли тягостното чувство, тя настоятелно поддържаше разговора, докато дойде време да слизат.

— На няколко преки е — обясни Рейчъл, като отметна коси, объркани от острия есенен вятър. — Надявам се, нямате нищо против да походим пеша.

— Мисля, че ще се справим — вдигна вежди Зак. — Изглеждаш напрегната, Рейчъл. И на теб ли ти се струва така, Ник?

— Доста е нервничка.

— Но това е нелепо. — Тя тръгна срещу вятъра и мъжете в последваха.

— Навярно я тревожи мисълта, че ще седне на една маса с някакъв престъпник, и то в неделя — обяви Зак. — Ще се наложи непрестанно да брой да не е изчезнал някой сребърен прибор.

Шокирана от изявлението, Рейчъл понечи да отговори, ала Ник я изпревари.

— Мен ако питаш, по-скоро се тревожи заради моряка ирландец. Току-виж погълнал цялото пиене и тръгнал да се бие с когото му падне.

— Знам докъде ми е границата, приятелче. И нямам никакво намерение да се бия. Освен ако не ми се изпречи ченгето.

— Ченгето остави на мен — отсече Ник и взе да удря по настилката с цяло стъпало, за да усеща как хрущят сухите листа.

Господи, та те се будалкат, осъзна Рейчъл. Като същински братя. Като истински братя. Очарована от този обрат, тя ги хвана под ръка.

— Ако някой от двамата ви почне да се заяжда с Алекси, чака го голяма изненада. Не е толкова кротък, колкото изглежда. И единственото, което ме притеснява, е че ще си остана гладна. Имала съм случай да видя и двамата ви как се тъпчете.

— И това да ти го каже жена, дете омиа всичко като прахосмукачка.

Рейчъл изгледа Зак с присвити очи.

— Аз просто имам добър апетит.

— Аз също, сладурче — ухили й се той насреща.

Тя тъкмо се чудеше как да овладее учестените удари сърцето си, когато някаква кола внезапно спря пред тях.

— Ей! — извика шофьорът.

— Ей и на вас. — Рейчъл се втурна да поздрави брат си и жена му. Наведе се и през малкото прозорче на колата целуна Михаил и се усмихна на съпругата му. — Държиш ли му юздите, Синди?

Изискано елегантна до своя съпруг с вид на бунтар, Сидни се усмихна.

— Не се съмнявай нито за миг. Колкото по-трудна е задачата, толкова по-добре се справям.

Михаил ощипа жена си по бедрото и кимна към тротоара.

— Това какво означава?

— Това са мои гости. — Тя отправи към Михаил продължителен поглед, в който се четеше красноречиво предупреждение. — Елате да ви запозная с брат ми и неговата многострадална съпруга. Сидни, Михаил, това са Закари Мълдун и Никълъс ЛеБек.

Михаил внимателно ги огледа през стъклата на тъмните очила. Присъщо му бе може би естественото недоверие към преценката на по-малката сестричка.

— Кой от двамата ти е клиент?

— Днес — заяви Рейчъл — и двамата са само гости.

Сидни се приведе и заби лакът в ребрата на Михаил.

— Много ми е приятно да се запознаем. Нямате представа какво угощение ви чака при Надя.

— Не за пръв път чувам за нея. — Зак не откъсна поглед от очите на Михаил, като в същото време с някак собственически жест обгърна

раменете на Рейчъл.

Михаил забарабани с пръсти по волана.

— Та вие на какво бяхте собственик? Бар ли?

— Всъщност не. Търгувам с бели робини.

Ник се захили, Рейчъл само поклати глава.

— Хайде, върви да паркираш — подкани тя брат си.

Тръгнаха отново по тротоара.

— Сега разбирам — с усмивка отбеляза Ник — какво искаше да ми кажеш за по-големите братя. Досадни по рождение, това е.

— Отговорни — поправи го Зак. — Ние просто имаме по-богат опит.

— О, не — намеси се Рейчъл, — просто обичате да си пъхате носа навсякъде.

В следващия миг тя се обърна по посока на долитащата врява. Михаил и Сидни бяха вече пред вратата на една от къщите, приемаха и отвръщаха на сърдечни прегръдки.

— Ето това е.

Рейчъл забеляза Наташа. Тя нададе радостен вик и се втурна към стъпалата.

Неволно забавил крачка, Зак я загледа как прегъща сестра си. Наташа беше по-дребничка, с по-изящна структура, със същите топли кафяви очи, сега замъглени от сълзи и гъсти черни къдрици, които се спускаха до средата на гърба. В първия миг той не можа да повярва, че това действително е майка на три деца, както му бе казала Рейчъл, но ето че се появи шест-седем годишно момченце, което се провря между възрастните, настоявайки да му се обърне внимание.

— Отвън влиза студ! — избоботи гръмовен глас някъде от вътрешността. — Да не си се родила в хамбар!

— Ей сега, папа. — Гласът ѝ прозвуча кротко, ала в същия миг Рейчъл намигна на племенника си и го вдигна на ръце, за да го целуне. — Сестра ми Наташа — добави. — И моят приятел Брандън. А ето я и — постя тя мъничето, уловило се за крака на Наташа — Кейти.

— Вземи ме — настоя Кейти, като се залепи за Ник. — Хайде! — Детето протегна ръце и му се усмихна подканящо. Ник прочисти гърлото си и с поглед потърси помощ от Рейчъл. В отговор получи само усмивка и небрежно свиване на рамене, затова някак непохватно се наведе.

— Хайде. Ела.

С ловкостта на опитен катерач Кейти се подпря на бедрото му и обви ръчичка около врата му.

— Тя харесва мъжката компания — обясни Наташа. Баща ѝ отново подвижна и тя шеговито ококои очи. — Моля, заповядайте.

В първия миг Зак остана зашеметен от звуците и миризмите, които се носеха. Дом, каза си той. Това бе истински дом. И когато прекрачи вътре, си даде сметка, че той самият никога досега не бе имал свой дом.

Мирише на печено, карамфил за сладкиши, лак за мебели, неразбория от гласове. Пътеката на стълбата, отвеждаща към втория етаж, бе изръфана по краищата, свидетелство за множеството малки и големи крака, преминали оттук. Мебелите в претъпканата дневна бяха избледнели от слънцето. Край една от стените имаше лъскаво пиано. А на него — бронзова скулптура. Той разпозна по лицата членовете на семейството, събрани накуп, а от края — гордите изражения, които без съмнение принадлежаха на родителите.

Той не разбираше много от изкуство, ала усети, че това представлява единство, което никой не може да наруши.

— Значи водиш тук приятелите си, после ги оставяш на студа. — Юри седеше в един от фотьойлите, гушнал слабичко момиченце. Огромните му ръчища на работник без малко да скрият красивото дете със светлоруса коса и любопитни очи.

— Не е чак толкова студено. — Рейчъл се наведе да целуне баща си и детето. — Фреди, та ти от ден на ден ставаш все по-хубава.

Фреди се усмихна и безуспешно се престори, че не забелязва русия младеж, който носеше малката ѝ сестричка. Все пак тя едва беше навършила тринайсет и тепърва ѝ предстоеше да опознае света.

Рейчъл представи гостите. Фреди няколко пъти си повтори името Ник ЛеБек, додето Юри раздаваше заповеди.

— Алекси, донеси горещ сайдер. Рейчъл, вземи палтата на гостите и ги отнеси горе. Михаил, после ще имаш време да целуваш жена си. Иди кажи на мама, че имаме гости.

Минути по-късно Зак се озова седнал на канапето, а в краката му се гушеше рунтаво куче със смешното име Иван, а той самият обсъждаше с Юри плюсовете и минусите на самостоятелния бизнес.

Ник се чувстваше ужасно неловко с това бебе, седнало на коляното му. Малката като че ли изобщо не бързаше да се отдели от него. А русото момиче на име Фреди го изучаваше със сериозни сиви очи. Той отмести поглед, като се питаше дали майката най-сетне няма да дойде и да направи нещо. Каквото и да е. Кейти се гушна в него и все да си играе с обещата му.

— Красива е — каза тя с тъй сладка усмивка, че той не се сдържа и ѝ се усмихна в отговор. — И аз имам обеци. Виждаш ли? — И тя завъртя глава първо на едната страна, после на другата, за да покаже мъничките златни халкички. — Щото съм малкото циганче на тати.

— Личи си. — И той неволно вдигна ръка и погали детето по косите. — Май приличаш на леля си Рейчъл.

— Мога да я взема. — Фреди бе събрала достатъчно кураж и сега вече стоеше отстрани на канапето и се усмихваше на Ник. — Ако ви досажда.

Ник сви рамене.

— Не пречи. — Заблъска си главата какво още да каже. Момичето бе красиво като изписана китайска кукла, рече си наум и странно като непознатата Украйна, откъдето произхождаше семейството на Рейчъл. — Ами вие... не личи да сте сестри.

Усмивката разцъфна на лицето на Фреди и мъничкото ѝ женско сърчице заби по-ускорено. Той я бе забелязал.

— Мама ми е мащеха, ако трябва да бъдем точни. Била съм на шест, когато тя и баща ми се оженили.

— А — тихо възкликна Ник. Неистински родител, каза си. Това бе нещо познато, което той добре разбираше. — Сигурно не ти е било лесно.

Макар и объркана, Фреди продължаваше да се усмихва. Та той разговаряше с нея, а тя го бе взела за някоя рокзвезда.

— Защо?

— Ами нали разбираш... — Ник се смути от вренчения поглед на сериозните сиви очи. — Втора майка... Второ семейството.

— Просто така се казва. — В нов изблик на смелост, тя седна на подлакътника до него. — Имаме къща в Западна Вирджиния, там татко е срещнал мама. Той преподава в университета, а тя има магазин за играчки. Ходили ли сте Западна Вирджиния?

Ник не знаеше какво да отговори. Просто така се казва. Очевидно тази подробност ни най-малко не смущаваше доведеното дете.

— Моля? О, не, не съм ходил там.

В затоплената, изпълнена с ухания, кухня, Рейчъл се смееше на някаква забележка на сестра си.

— Кейти умее да се справя с мъжете.

— Много е сладък, видя ли само как се изчерви.

— Ето. — Надя тикна в ръцете на най-голямата си дъщеря огромна купа. — Заеми се с бисквитите. Момчето има добри очи — обърна се тя към Рейчъл. — Защо е изпаднало в беда?

Надушила миризмата на задушено зеле, Рейчъл се усмихна.

— Защото си е нямал мама и татко да му се карат.

— По-големият също — продължи Надя, като отвори фурната да нагледа шунката. — Той също има добри очи. И не ги откъсва от теб.

— Може би.

Надя плесна ръката на дъщеря си и отново захлупи тенджерата.

— Алекси нещо не ги одобрява.

— Той нищичко не одобрява.

— Мен ако питате — намеси се Наташа, — и Рейчъл не откъсва очи от Зак.

— Благодаря ти — процеди Рейчъл през стиснати зъби.

— Жена, която би отвърнала очи от такъв мъж, ще трябва да си купи очила — отбеляза Надя, с което разсмя и двете си дъщери.

Неспособна да сдържа повече любопитството си, Рейчъл откряна летящата врата и надникна. Сидни седеше на пода и забавляваше Брандън с редица малки състезателни колички. Мъжете се бяха скупчили на едно място и спореха за футбол. Фреди бе кацнала на подлакътника на канапето, видимо отдадена на своето увлечение към Ник. А що се отнася до него, той като че ли бе преглътнал смущението и люлееше Кейти на коляното си. А Зак, отбеляза тя с усмивка, се бе наклонил напред, въвличен в разгорещения спор около предстоящия мач.

Додето се подреди масата, отрупана с безбройни плата, Зак бе изпаднал в захлас от семейство Станисласки. Всички те спореха на висок глас, ала тук отсъстваше озлоблението, което той помнеше от сблъсъците със собствения си баща. Откри, че Михаил е художникът,

изработил скулптурата на пианото, както и онези впечатляващи фигурки в апартамента на Рейчъл. И все пак с баща си говореше за строителство, а не за изкуство.

Наташа умело се справяше с децата си. На никого не правеше впечатление, че Брандън надава вой като от истинско рали, нито че Кейти лази по мебелите. Когато обаче дойдеше време да престанат, една дума от страна на майката или на бащата бе напълно достатъчна.

Алекси не изглеждаше като неумолимо ченге тук, където цялото семейство го подкачаше заради последната му приятелка — която според Михаил имала коефициент на интелигентност колкото сервираната зелка.

— Та аз нямам нищо против. Като има да се мисли, ще го правя вместо нея.

Последните думи предизвикаха грубичка реакция от страна на Рейчъл.

— И да му се случи умна жена, той няма да знае как да се отнася към нея.

— Някой ден някоя сама ще го намери — предрече Надя. — Също както Сидни откри моя Михаил.

— Не ме е открила тя. — Михаил подаде купата варени картофи на съпругата си. — Аз я открих. Тя имаше нужда някой да освежи ежедневието ѝ.

— Доколкото си спомням, ти имаше нужда някой да поеме товара от плещите ти.

— Открай време си е такъв — потвърди Юри, като размаха вилицата. — Добро момче беше, но... как беше думата.

— Високомерно? — подхвърли Сидни.

— Тъй. — И Юри доволен се зае с яденето. — Макар че за мъж съвсем не е лошо да е високомерен.

— Истина е. — Със зорко око Надя следеше как Кейти съсредоточено нарязва месото си. — Стига да си намери жена, която да е по-умна от нето. Оттам нататък не е трудно.

Всеобщият смях накара Кейти да запляска радостно с ръце.

— Никълъс — рече Надя, доволна, че гостът е пожелал да му досипе, — ти ще продължиш да учиш, нали?

— Ами... не, госпожо.

Тя му поднесе кошничката с бисквити.

— Значи си намислил какво ще работиш.

— Аз... още не.

— Още е млад, Надя — намеси се Юри от отсрещния край на масата. — Има време да реши. Не го притискай. — И той присви устни, изучавайки телосложението на Ник. — Слабичък ми се виждаш. Но ръцете ти ги бива. Ако ти трябва работа, ще те взема. Ще те науча да строиш.

Ник го зяпна от изумление. Никой досега не му бе правил тъй сериозно предложение с толкова небрежен тон. Този едър мъж с широко лице, който с удоволствие хапваше шунка, изобщо не го познаваше.

— Благодаря. Засега работя при Зак.

— Сигурно е интересно да се работи в бар. Брандън, изяж си зеленчуците, иначе няма да получиш повече бисквити. Толкова различни хора срещаш — продължи Наташа, която ни най-малко не се смути, че в последния момент успя да хване обърнатата чаша на Кейти.

— В кухнята не идват чак толкова много хора — промърмори Ник.

— Трябва да си навършил двацет и една, за да работиш на бара или да сервираш напитки — напомни му Зак.

Доловила войнствената гримаса на Ник, Рейчъл се намеси:

— Трябва да те запозная с готвача на Зак, мамо. Тоя гигант идва чак от Ямайка и готви невероятни неща. От доста време се опитвам да му измъкна някоя рецепта.

— Ще ти дам една от моите, та да ги размените.

— Ако му разкриете тайната на соса за печеното, гарантирам, че нищо няма да скрие от вас — неволно примлясна Зак. — Страхотен е.

— Ще ви дам да си отнесете у дома. — Обещанието на Надя проехтя като заповед. — За сандвичи.

— Да, госпожо — ухили се Ник.

Рейчъл не бързаше. Изчака да приключи вечерята, да се изядат поне три от четирите ябълкови пая, приготвени от майка ѝ. Надя не се остави дълго да я увещават и седна пред пианото. Скоро тя и Спенс подхванаха някакъв дует, музиката се смесваше с тропането на

чиниите и продължаващите разговори. Тя забеляза как Ник се оглежда, заслушва се. Като истински генерал тактик, който строява войските си, тя седна на пейчицата, когато Спенс и Надя решиха да си отдъхнат. Протегна ръка и подкани Ник да се приближи.

— Не трябваше да взимам второ парче от пая — рече с въздишка.

— Аз също. — Трудно му беше да се реши да изкаже с думи какво чувства. Ако някой му го бе разказал, той не би повярвал, че има хора, които живеят по този начин. — Майка ти е страхотна.

— И аз мисля така. — Съвсем небрежно тя се обърна и плъзна пръсти по клавишите. — Тя и татко най-много обичат тези неделни събирания.

— Баща ти тъкмо разправяше как къщата щяла да изглежда по-голяма като си заминат децата. А вече крои планове да добави една-две стаи, за да има място за всички. Май често се събирате на едно място.

— Винаги, когато е възможно.

— И нямат нищо против, че си довела мен и Зак.

— Те обичат гости. — Тя изсвири един акорд, намръщи се и вдигна ръце. — Като гледам отстрани, винаги ми се струва много по-лесно.

— Опитай този. — И той сложи ръце върху нейните, за да й сочи как да движи пръстите си.

— Така с по-добре. Само че не разбирам как с двете ръце едновременно може да свириш различни неща.

— То не се мисли предварително. Става от само себе си.

Рейчъл внимателно отдръпна ръце и ето че Ник започна да импровизира някакъв блус. Музиката проникна в него и той забрави, че се намира сред толкова хора. Дори когато стаята утихна, той продължи да свири, потопен в удоволствието да изтръгва звуци от редицата бели и черни клавиши. Когато свиреше, той не бе Ник ЛеБек, отритнатият. Той бе друг човек, когото не познаваше напълно, но мечтаеше винаги да остане такъв.

Подхвана полузабравени мелодии, придавайки им своя собствена интерпретация, остави музиката да следва настроението му, което от блус премина към джаз и отново към блус.

Когато спря, ухилен до уши от самото удоволствие от свиренето, Зак сложи ръка на рамото му и това тутакси го върна в действителността.

— Къде си се научил да свириш така? — Неизразимо бе удивлението в гласа и очите на Зак. — Изобщо не съм знаел, че умееш. Ник смутено сви рамене и избърса длани в панталоните си.

— Аз само така.

— Не беше само така.

Много предпазливо, като се опитваше да прецени какво точно иска да каже Зак, Ник вдигна очи.

— Не беше нищо особено.

Ухилен до уши, Зак поклати глава.

— Как само го каза, не било нищо особено. — През удивлението прозираше и огромната му гордост. — Беше страхотно. Наистина.

Задоволството от похвалата смути Ник дори повече от упрека, който бе очаквал. Едва сега осъзна, че всички мълчаливо се взират в него. Червенина плъзна по бузите му.

— Нали ти казвам, не беше нищо особено. Просто си поиграх.

— Имаш талант за тая игра. — Взел Кейти на ръце, Спенсър приближи до пианото. — Мислил ли си да учиш музика?

Зашеметен от въпроса, Ник втренчи поглед в ръцете си. Едно беше да седиш на масата срещу Спенсър Кимбъл и съвсем друго да говориш за музика с прочутия композитор.

— Не... искам да кажа, не съм мислил. Понякога просто свиря ей така, за удоволствие.

— Имаш дарба, а и слух. — Уловил погледа на Рейчъл, той й подаде детето и зае нейното място на пейката пред пианото. — Знаеш ли някоя мелодия на Мъди Уотърс?

— Ами да. Вие харесвате ли Мъди Уотърс?

— Че кой не ги харесва. — И той подхвана мелодията на баса. — Това можеш ли го?

— Да. — Ник сложи ръце върху клавишите и се усмихна. — Струва ми се, че да.

— Не е лошо — прошепна Рейчъл на Зак.

Той все така изумен зяпаше малкия си брат.

— Никога не ми е казвал. Нито дума. — Рейчъл посегна да хване ръката му и той склучи пръсти около нейните. — На теб сигурно ти е казал.

— Просто спомена и аз реших, че има начин да опитаме. Но не знаех, че е толкова добър.

— Наистина е добър, нали? — Преливащ от възторг, той целуна косите на Рейчъл. Ник бе твърде вгълбен в импровизацията, за да забележи, ала няколко чифта очи уловиха жеста. — Май ще трябва отнякъде да намеря едно пиано.

Рейчъл склони глава на рамото му.

— И аз тъй мисля, Мълдун.

Измина цяла седмица, додето успее да го уреди, а и се наложи отново да посегне към спестяванията си, но накрая Зак купи истинско пиано. С помощта на Рейчъл размести мебелите в апартамента, за да направи място.

Леко задъхана, опряла ръце на кръста си, тя огледа освободеното място близо до прозореца.

— Чудя се дали няма да е по-добре да го сложим ей там до стената.

— Вече три пъти променяш решението си. Край вече. — Той отпи голяма глътка студена бира. — За добро или лошо.

— Та ти не се жениш за глупавото пиано, просто му търсиш подходящо място. А аз си мисля...

— Продължавай да мислиш и това ще ти го излея на главата. — Той я хвана под брадичката и привдигна главата ѝ, за да я целуне. — И пианото изобщо не е глупаво. Човекът ме увери, че е повече от добро за цената.

— Не започвай отново. — Рейчъл обви ръце около врата му. — Ник няма нужда от роял.

— Просто съжалявам, че не можах да му купя нещо по-добро.

— Мълдун. — И тя решително го целуна. — Правилно постъпи. Кога трябва да пристигне?

— Преди двадесет минути. — И той взе да крачи нервно напред-назад. — Ако ме провалят, след като едва успях да изкарам Ник навън за няколко часа...

— Всичко ще бъде наред — прекъсна го Рейчъл. — И според мен беше много хитро да го пратиш за ядки.

— Направо побесня. — Изтощен, Зак се отпусна на канапето. — Десет минути спори с мен, че не било негова работа да издирва изчезнала доставка ядки, след като бил нает да мие чинии.

— Като се върне, сигурно ще ти прости.

— Ей, вие — долетя мелодичният глас на Рио. — Тъкмо докараха едно чудесно пиано. Най-добре ще е да слезете сами да се уверите.

Рейчъл се постара да не пречи, макар че на няколко пъти, додето носачите се суетяха нагоре по стръмните стълби, без малко да предложи съвета си. Най-приятно ѝ бе да наблюдава Зак, докато най-сетне инструментът зае мястото си и пристъпиха към акордирането. Зак се суетеше край пианото като квачка, току лъскаше някое невидимо петно, отваряше и затваряше капака на пейката.

— Чудесно е, дума да няма. — Рио скръсти огромните си ръце пред гърдите. — Хубаво ще е да чувам музика, додето готвя. Добре се грижиш ти за момчето, Зак. Ще излезе нещо от него, тъй да знаеш. Ще видиш. А сега ще приготвя нещо подходящо за случая. — Ухили се и смигна на Рейчъл. — Кога ще ми доведеш твоята майка, че да си поговорим за готвене?

— Скоро — обеща Рейчъл. — Ще ти донесе една стара украинска рецепта.

— Добре тогава! Аз пък ще издам тайната на моя сос за барбекю. Тая жена сигурно ще ми хареса. — Той се нагани да се връща на мястото си тъкмо когато чува Ник да тропва по стълбите. — Какво си се разбързал, момче? Някой да не ти е напълнил джобовете с връщи въглени?

— Проклети ядки — бе единственото, което процеди Ник, преди да блъсне вратата. Нахълта в апартамента, готов да се бие. — Виж какво, брат ми, следващия път, като поискаш някой да... — Всички думи излетяха от главата му, щом забеляза лъскавото пиано под прозореца.

— Извинявай, че те пратих за зелен хайвер. — Безкрайно смутен, Зак тикна ръце в джобовете си. — Искях да те няма тук, додето го наместим. — Изправи се на токовете на обувките си, изчакваше какво ще каже Ник. — Е, как ти се струва?

Ник преглътна мъчително.

— Какво си направил, под наем ли го взе?

— Купих го.

Ник усещаше как го сърбят ръцете да докосне клавишите, затова и той на свой ред ги пхна в джобовете си. Рейчъл тайничко въздъхна.

Двамата братя ѝ заприличаха на изоставени кучета, които се чудят дали да се сбият, или да се сприятелят.

— Не биваше да правиш това. — Напрежението в гласа на Ник придаде резки, отсечени, нотки на тона.

— И защо не, по дяволите? — не му остана дължен Зак. Свитите му юмруци вече личаха през плата на панталоните. — Това са мои пари. И реших, че ще е приятно тук понякога да звучи музика. Е, искаш ли да го пробваш, или не?

Болката постепенно нарастваше, притискаше стомаха, засядаше като гореща буца на гърлото. А той имаше нужда да се освободи от нея.

— Сетих се нещо — изръмжа Ник и се измъкна.

— Това пък как да го разбирам? — избухна Зак. Грабна бирата, сетне побърза да остави бутилката, преди да се е поддал на изкушението да я удари в стената. — Ако тоя недорасъл кучи син...

— Спри дотук. — Заповедта се изстреля от гърдите на Рейчъл в същия миг, когато юмрукът ѝ удари гърдите на Зак. — Вас двамата наистина си ви бива. Той не знае как да каже „благодаря“, а ти от глупост дори не забеляза как без малко щеше да заплаче.

— Я не ме занасяй. Не видя ли как се държа?

— Идиот такъв! Та ти му поднасяш на тепсия онова, за което мечтае от години. И за пръв път може би някой близък се досеща какво е неговото съкровено желание. Той просто не знаеше как да реагира, Зак. Кое то може да се каже и за теб.

— Виж какво... — Зак изруга, защото усети, че в думите ѝ има много истина. — И какво да правя сега?

— Нищо. — Хванала лицето му в шепи, тя се изправи на пръсти и го целуна. — Съвсем нищо. С него ще говоря аз, ясно ли е? — И тя тръгна към вратата.

— Рейчъл. — Зак пое дълбоко дъх, преди да направи крачка към нея. — Имам нужда от теб. — Проследи изненадата, прокраднала се в очите ѝ, сетне вдигна ръцете ѝ към устните си. — Може би и това не успявам да покажа.

— В това отношение добре се справяш, Мълдун — успокои го Рейчъл, макар да бе доловила как трепна сърцето ѝ.

— Струва ми се, че не разбираш. Аз наистина имам нужда от теб.

— Нали съм тук.

— Въпросът е дали ще останеш тук, след като приключи изпитателният срок на Ник.

Сърцето ѝ отказваше да се успокои.

— Разполагаме с още няколко седмици, преди да се наложи да се замисляме върху това, пък и... — Не избързвай, напомни ѝ вътрешният глас. Добре си помисли. — Ник не е единствената ми грижа. — За кратък миг стегна пръсти около китката му, сетне се отдръпна. — Отивам да го потърся. А за другото ще говорим по-късно.

— Както кажеш. — Зак отстъпи крачка назад, затвори се в себе си. — Но според мен действително ще трябва да поговорим. И то скоро.

Рейчъл кимна и забърза надолу по стъпалата. Рио посочи някъде към предната част на бара и тя последва жеста му.

Откри по-малкия брат на тротоара, с все така пъхнати в джобовете ръце, заляпан в следобедното оживление. И тя реши, че разбира какво чувства той в този момент. Как Закари Мълдун можеше да изпълни цялото ти съществуване и да разбие чувствата ти на пух и прах още преди да си усетил, че трябва да се отбраняваш.

Не му е времето сега, рече си тя. И отложи за по-късно анализа на собствените си чувства след като допусна Зак в живота си. Засега изцяло щеше да съсредоточи усилията си върху Ник.

Застана до него и отметна косите, спускащи се по раменете му.

— Добре ли си?

Той не я погледна дори. Продължи да наблюдава движението на коли и хора.

— Зашо направи така?

— А ти какво мислиш?

— За нищо не съм го молил.

— Най-хубавите подаръци са онези, за които не се сещаме да помолим.

Ник пристъпи от крак на крак, стрелна я с поглед.

— Ти ли го накара?

— Не. — Стараейки се да не губи търпение, тя хвана ръцете му и го извърна така, че да я погледне в очите. — Отвори очи, Ник. Нали видя каква бе реакцията му, когато те чу да свириш. Толкова се гордееше с теб, че изгуби ума и думата. И у него се появи желанието да

ти подари нещо, което ти би оценил. Не го е направил, за да се чувстваш задължен, а защото те обича. Така постъпват близките в едно семейство.

— В твоето семейство.

— В твоето също — разтърси го Рейчъл. — И не подхващай оная версия, дето не сте били истински братя. Той те обича не по-малко, отколкото ти него. Зная какво означаваше за теб да се прибереш и вкъщи да те очаква пиано. Мама имаше същото изражение в онзи Ден на майката, но за нея бе много по-лесно да даде израз на чувствата си. А на теб ти липсва опит.

Ник затвори очи и опря чело в нейното.

— Не знам какво да му кажа. Нито как да се държа. Никой никога... никога не съм си имал близък човек. Като малък вървах по петите му като да беше магнит. И един ден той просто замина.

— Зная, Ник. Все пак припомни си, че тогава и той самият все още е бил дете. А сега никъде няма да замине. — Рейчъл го целуна първо по едната, после по другата буза, както мислеше, че би постъпила майка му. — Защо не вземеш да се върнеш и да направиш онова, което умееш най-добре?

— И какво е то?

— Свири по слух — усмихна му се тя. — Просто по интуиция. Хайде върви. Той просто ще се пръсне, ако скоро не те чуе да свириш.

— Ами... щом казваш. — Ник отстъпи крачка назад. — Ти идваш ли?

— Не, трябва да свърша някои неща. — По-точно казано, да размисля върху някои неща, поправи се наум Рейчъл. — Кажи на Зак, че ще се видим по-късно.

И ето че Ник се прибра, но тя остана на улицата. Просто стоеше на тротоара и наблюдаваше прозореца. Много скоро чу някъде от вътрешността да се носи музика.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Ей, Рейчъл! — Пит се поизправи на столчето, постара се дори да глътне корема си, щом забеляза Рейчъл да влиза през летящите врати на бара. — Какво ще кажеш, да те черпя едно?

— Може и да приема. — Усмивката ѝ обаче бе предназначена за Зак. Тя окачи палтото си близо до вратата и като прекоси помещението, хвърли многозначителен поглед към блондинката, заела съблазнителна поза на едно от високите столчета, която в момента с мъркащ глас повтаряше поръчката си, галейки нежно ръката на Зак. — Май доста работа се е отворила тази вечер?

Наблизо мина Лола, понесла табла пълни чаши.

— На тази това ѝ е третото питие — подхвърли тихо към Рейчъл. — Да не говорим, че фиксира шефа с тия сини очички вече трети час.

— Най-добре ще е да спре дотук... освен ако не иска да получи по някоя синина и под очите.

— А така, де — одобрително се засмя Лола. — Ей, не виждаш ли, че идвам. — И със сръчност, която неизменно будеше възхищението на Рейчъл, Лола разтовари таблата си, изпразни пепелниците и подмени кошничките чипс. — Забелязваш ли оная брюнетка до автомата?

С присвити устни Рейчъл се загледа в стройното тяло, облечено в опнати джинси, и водопада меднокестеняви коси.

— Само не ми казвай, че и от нея трябва да се пазя.

— О, не. Тази е най-голямата.

— Твоя дъщеря? Тя е прекрасна.

— Нали затова все се тревожа. Обаче Зак нали все ми намеква колко му се иска Ник да се среща с млади хора на неговата възраст. Затова я предумах да се отбие, да хапне от сандвичите на Рио.

— Е, и?

— Ник я забеляза. Всъщност тази вечер с особен ентузиазъм прие да обслужва масите. Обаче дъщеря ми не смее да заговори.

— Е, поне я е забелязал — замислено промълви Рейчъл. — Ти ще имаш ли нещо против, ако я покани да излязат?

— Ник е добро момче. От друга страна, моята Тери умее да се грижи за себе си. — И Лола й намигна. — Прилича на майка си. Изчакай минутка, де — провикна се тя към масата в дъното. — Ей сега идвам.

Рейчъл се настани на столчето между Хари и Пит. На плота вече я очакваше чаша бяло вино.

— Нещо да помогна?

— Дума със седем букви, да означава нещо като захлас — рече Хари. — И да свършва на „з“.

Рейчъл се усмихна, свела лице към чашата си.

— Екстаз — отвърна тя и погледна към Зак.

— Става! — Хари доволно изглежда малкото незапълнени квадратчета. — Само още една дума ми подскажи и край. Безвъздушно пространство.

— Съвършено определение — каза Рейчъл, като отмести поглед към блондинката, провесила над бара огромния си бюст. — Я опитай „вакуум“.

— Дявол да го вземе, много те бива.

— Хари — усмихна му се Рейчъл и с удоволствие забеляза как пламва като варено цвекло, — аз съм страхотна. Пази ми чашата. Отивам да поговоря с Ник.

Пит я сподори с поглед и тежко въздъхна.

— Ако бях двацет години по-млад, двацетина килограма по-слаб, ако нямах жена усойница, пък и ако ми бе останала поне малко косица...

— Добре си се насочил. Продължавай да мечтаеш. — И Хари даде знак за нова поръчка.

Щом прекрачи прага на кухнята, Рейчъл пое дълбоко дъх. Тук винаги ухаеше прекрасно.

— Е, Рио, днес какво се получи най-добре?

— При мен винаги всичко се получава. — Едрият мъжага се ухили и избърса ръце в престилката си. — И все пак на първо място слагам пърженото пиле.

— И сигурно си набелязал някое специално за мен. Ей, Ник. — Тук тя се чувстваше като у дома си. Всъщност както в кухнята на

майка си, затова се подпря на плота до стойката с чиниите. — Как върви?

— При последното преброяване установих, че съм измил шест хиляди и осемдесет и две чинии. — В тона на Ник нямаше и следа от недоволство. — Зак спомена, че може да се отбиеш. Очаквах те.

Рио ѝ подаде чиния с пържено пиле, пюре от картофи и зелена салата с майонеза.

— Ако взема да се отбивам по-често, много скоро ще започна да се търкалям.

— Я яж — заповяда Рио, вдигнал застрашително голямата лъжица. — Не обичам кльоцави жени.

— Ако се сбlijим, едва ли ще остана дълго кльоцава. — Бездруго Рейчъл не можеше да устои на ароматните подправки. — Това определено е най-доброто пиле, което съм вкусувала в живота си — рече тя с пълни уста. И бе възнаградена с радостната усмивка на Рио. — И тъй, за нещо специално ли искаше да ме видиш? — обърна се тя към Ник.

— Не — отвърна той и леко побутна косата ѝ. — Просто исках да те видя.

— Струва ми се...

— Остават само няколко седмици.

— Зная. — Тя се размърда на мястото си, прибута чинията като да беше преграда помежду им. — Всъщност успях да поговоря с областния прокурор, обясних му колко бързо напредваш. И засега не смята да повдига възражение срещу условната присъда и определянето на изпитателния срок, които очакваме от съдия Бекет.

— Знаех, че мога да разчитам на теб. Но не за това си мисля сега.

Рейчъл чудесно съзнаваше за какво си мисли той, пък и достатъчно дълго бе отлагала обяснението помежду им.

— Рио — рече тя, като бутна чинията си встрани, — трябва да поговоря с Ник за минутка. Ще можеш ли да се справиш без него, ако се качим горе?

— Няма проблеми. Само ще трябва да включи на двойна скорост, като се върне.

На път за горния етаж Рейчъл си обеща да запази спокойствие. Обеща си да изтъкне само логични доводи и да не изпуска нервите си.

— Е, Ник — каза, щом прекрачиха в апартамента. И спря дотук, защото той вече я целуваше. — Спри. — Гласи й прозвуча приглушено, но и категорично, а ръцете, които го отблъснаха, подкрепиха думите й.

— Липсваше ми, това е всичко. — Той отхлаби прегръдката си, остави я да се отдръпне. — Отдавна не сме имали възможност да останем насаме.

Притиснала слепоочията си, Рейчъл въздъхна.

— О, Ник. Аз изглежда всичко обърках. — Очите й се бяха разширили от смущение. — Все си повтарях, че нещата ще се решат от само себе си, макар да знаех, че не мога да разчитам на това. — И тя безпомощно отпусна ръце. — Не искам да ти причиня болка.

Познатото болезнено стягане в стомаха. Хората му казваха, че не искат да му причинят боли точно с този тон тъкмо когато се канеха да направят именно това.

— За какво говориш? — успя да попита.

— За теб и за мен... За това, че навярно според теб има нещо повече помежду ни. — Рейчъл се извърна надявайки се да намери подходящите думи. — И предишния път се опитах да ти обясня, но май не успях. Разбираш ли, в началото просто бях безкрайно изненадана от отношението ти към мен. Не съм искала... — И тя отново се насили да го погледне в очите. — Боя се, че и сега не се изразявам достатъчно ясно.

— А защо просто не ми кажеш какво имаш предвид?

— Аз те харесвам, не само като мой клиент, но и като човек.

Тъй познатата вътрешна светлина озари очите му.

— Аз също те харесвам.

Когато той пристъпи към нея, тя вдигна ръце, с дланите навън.

— Нямах предвид в този смисъл, Ник. В моето отношение няма нищо... романтично.

Видя го как присвива очи, съзря и болката от чувството, че го отхвърлят.

— Ти не се интересуваш от мен.

— Напротив. Интересувам се от теб. И все пак не по начина, по който може би ти се иска.

— Схващам. — В изблик на наранена гордост той пъкна палци в джобовете си. — Смяташ, че съм прекалено млад.

Рейчъл си припомни как я бе целунал само преди минути и бавно изпусна въздуха от дробовете си.

— Аргументът ми се струва не на място. Би могло и така да се каже, но ти не си типичен тийнейджър.

— Тогава каква е причината? Не съм твой тип ли?

Рейчъл положи усилие да потисне смеха си. Ник и Зак реагираха по толкова сходен начин, като да бяха не само братя, но и близнаци.

— Това също не е подходящото обяснение. — С пълното съзнание, че все пак се налага да го нарани, Рейчъл предпочете да каже истината докрай. — Чувствата ми към теб не се различават много тези, които изпитвам към братята си. Много ми е мъчно, че това не съвпада с твоите желания, но с друго не мога да ти отвърна. — Искаше да протегне ръка, да го докосне, но се боеше, че той ще я отблъсне. — Съжалявам, че не ти го обяснях още преди седмици. Като че ли тогава аз самата не знаех как да се изразя.

— Чувствам се като пълен идиот.

— Нямах право. — Този път не се стърпя, посегна я взе ръката му в своите. — Нямах никакво основание да се чувстваш по този начин. Беше достатъчно откровен да проявиш чувствата си. А пък аз, независимо че бях ужасно объркана — добави тя, като пропъди поредната усмивка, — бях много поласкана.

— По-скоро изкушена.

— Може би. — Усмивката, огряла лицето ѝ, още повече натъжи измъченото му сърце. — Така трябва да е било, макар и за кратко. Надявам се, няма да се обидиш, че ти го казвам, но аз наистина искам да бъдем приятели.

— Е, поне ми го каза в очите. — Изглежда, трябваше да се примири с това. И тя е жена като всяка друга, направи опит да се залъже. И все пак знаеше, че за него няма друга като Рейчъл. — Не бой се, няма да те намразя.

— Това е добре. — Искаше ѝ се да го целуне, но реши, че най-добре ще е да не го подлага на такова изпитание. Нито пък себе си. Хвана и другата му ръка. — Винаги съм искала да имам по-малък брат.

Ник не се чувстваше готов да възприеме тази роля.

— Защо?

— Че то е ясно. За да мога и аз да торможя някого. — Когато той се усмихна, тя най-сетне почувства известно облекчение. — Хайде,

време е да се връщаш на работа.

Тръгна надолу след него, уверена, че най-сетне е направила някаква крачка в правилната посока. И за да се убеди, че не се лъже, остана за няколко минути в кухнята и си отдъхна, като видя, че Ник поне външно не изглежда напрегнат.

Скоро се измъкна и тръгна да потърси Зак.

— В стаичката е — ухилен оповести Пит. — Отивай право там.

— Благодаря. — Рейчъл се озадачи, доловила бълбукащ смях сред редовните посетителя, но когато се обърна, всички изглеждаха заети със свои си неща и напълно невинни. Прекалено очевидни, за да е истина, каза си Рейчъл, щом отвори вратата към кабинета на Зак.

Той действително беше там, стоеше сред спретнатото бюро. За него като същинска цялофанена обвивка се бе залепила пищна блондинка.

Един поглед бе достатъчен, за да разбере какво става. Блондинката още малко и щеше да запълзи по тялото на Зак. Беше го притиснала към бюрото, а той дърпаше ръцете, обвили врата му. Изражението на лицето му, каза си Рейчъл — нещо средно между изумление и объркване, — си струваше неудобството.

— Виж, мила, предложението ти е повече от трогателно. Наистина. И все пак аз не съм... — Спря насред думата, забелязал Рейчъл.

Това изражение, реши тя, е дори още по-добро от първото. Изненада, неудобство, желание да поиска прошка и всичко това подправено с не малка доза уплах.

— О, Господи. — Успя да свали едната ръка, обвила врата му, опита се да отблъсне жената, ала тя го хвана през кръста.

— Моля да ме извините — шеговито подхвърли Рейчъл. — Виждам, че сте заети.

— Не затваряй вратата, по дяволите. — Очите му без малко да изскочат от орбитите, когато блондинката плъзна ръка и го оципа по задника. — Я не се занасяй, Рейчъл.

— Това ти ли ми го казваш? — И тя хвърли поглед към редовните клиенти, които вече точеха шии, за да не пропуснат представлението. — Той ми казва да не се занасям — обърна се тя към публиката. Сетне прекрачи прага и приближи странната двойка. —

Щом ще бъдем сериозни, кой крак искаш да ти счупя, Мълдун? Или предпочиташ ръката? А може би врата.

— Смили се над мен. — Блондинката вече се кикотеше и дърпаше пуловера му. — Помогни ми да се откопча. Тя е пияна до козирката.

— Голям и силен мъж като теб би трябвало и сам да съумее да се справи.

— Че тя се извива като змиорка — изръмжа Зак. — Хайде, Бабс, пусни ме. Ще ти повикам такси.

Още малко и нещата ще излязат извън контрол, отбеляза Рейчъл и реши, че е крайно време да поеме нещата свои ръце. Сграбчи русата за косата и рязко дръпна. Болезненият вик ѝ достави огромно удоволствие.

— Навлизаш в чужда територия, скъпа — нежно промълви Рейчъл и подкрепи думите си с повторно дръпване.

— Никъде не забелязах предупредителна табелка — оплака се русокосата.

— Радвай се, че не ти показах звезди посред бял ден. — И Рейчъл повлече пищящото създание към вратата. — Изходът е оттук.

— Аз ще я поема — рече Лола и с ръка обви кръста на пияната жена. — Хайде, сладурче, бледичка ми се виждаш.

— Ама толкова е сладичък — въздъхна Бабс на път за дамската тоалетна.

— Повикай ѝ такси — провикна се Зак. Яростно изгледа ухилените лица на своите клиенти и тръшна вратата. — Виж, Рейчъл... — Изглеждаше не само безкрайно притеснен, но и останал без дъх. — Не е това, което си мислиш.

— Тъй ли? — Рейчъл не устоя на изкушението да удължи забавлението още малко. Приседна в ъгъла на бюрото и кръстоса крака. — И какво си мисля аз, Мълдун?

— Чудесно знаеш, за Бога! — Той отново въздъхна и пъкна непохватните си ръце в джобовете. — Обърна няколко пътиета в повече и това е. Дойдох тук да се обадя по телефона за такси и тя ме последва. — Сключи вежди, забелязал, че Рейчъл внимателно разглежда ноктите ся. — Тя ме нападна.

— Искаш да предявиш обвинение?

— Не ми се подигравай. Аз се опитвах... да се защитя.

— Забелязах, че борбата е оспорвана. Имаш късмет, че остана жив.

— А какво трябваше да направя, да я поваля в безсъзнание ли?
— Зак взе да крачи напред-назад. — Казах ѝ, че не проявявам интерес, но тя не пожела да отстъпи.

— Толкова си сладичък — промълви Рейчъл и запърха с мигли.

— Много смешно — подхвърли той през рамо. — Направо да си умреш от смях. Решила си докрай да ме измъчиш, нали?

— Бинго. — Рейчъл вдигна ножа за отваряне на писма и замислено изпробва острието. — Като адвокат на обвиняемата бих искала да попитам дали смятате, че онези несвързани приказки на бара...

— Аз не говоря несвързано.

— Ще задам въпроса по друг начин. — Рейчъл потупа с острието възглавничката на показалеца си. — Готов ли сте да заявите... Напомням ви, господин Мълдун, че сте положили клетва... Та готов ли сте да заявите пред съда, че нито с дума, нито с жест сте се опитали да съблазните обвиняемата или пък да я наведете на мисълта, че сте на разположение? И дори проявявате готовност?

— Нито за миг... — Като истински моряк Зак знаеше кога е време да пререже въжетото. И той скръсти ръце пред гърдите си. — Възползвам се от правото, което ми дава Петата поправка.

— Страхливец.

— Мисли си каквото щещ. — И той враждебно изгледа ножа за писма. — Не смяташ да го използваш за някоя особена чувствителна част от тялото ми, нали?

Рейчъл облиза устни.

— Зависи.

Усмивката се появи бавно, ведно с въздишката на облекчение.

— Всъщност ти не ми се сърдиш, нали, захарче?

— За това, че те заварих в компрометираща поза с тази руса сексбомба? — Рейчъл се засмя и хвана още по-здраво ножа. — Защо да ти се сърдя, захарче?

— По всяка вероятност ти спаси живота ми. — Зак смяташе, че правилно е отгатнал настроението ѝ, ала все пак се държеше предпазливо. — Нямах представа какво ми наговори тя. — Престори

се, че трепери от ужас и я обгърна с ръце, сякаш търсеше опора. — Тя е инструктор по йога.

— Мили Боже! — И Рейчъл го потупа по гърба. — И с какво те заплаши?

— Чакай да си спомня... — Той се наклони и зашепна в ухото ѝ. Чу изненадания смях на Рейчъл. — И после...

— О, не! — едва промълви тя. — Та това противоречи на човешката анатомия!

— Е, може би затова са нужни гумени крайници, но можем поне да опитаме.

Рейчъл отметна глава и прихна да се смее.

— Не ме е грижа какво ще кажеш, Мълдун. Според мен ти просто обичаш да те опипват.

— О, беше направо унижително. — Зак зарови лице в косите ѝ. — Чувствах се толкова... покварен.

— Хайде, хайде, не се жалвай. Нали те спасих.

Последвалата целувка бе гореща и продължителна, ала Зак намери сили да се отдръпне.

— Нямах представа колко ми е хубаво, Рейчъл.

— Разбирам как се чувстваш. — Тя леко притвори очи и го притисна към себе си.

— Наистина ли?

— Да. Струва ми се... — Остави мисълта си недовършена. Бездруго през последните няколко дни достатъчно си бе блъскала главата. — Според мен просто някои хора са родени един за друг.

Той хвана лицето ѝ в шепи. Тъмни и настойчиви, очите му се впиха в нейните. Тя не знаеше със сигурност какво открива той в тях, ала усети как лудо заблъска сърцето ѝ.

— Ние си подхождаме, Рейчъл. Добре си спомням твърдението ти, че не искаш да се обвързваш. Че степенуваш желанията и амбициите си.

— Казвала съм ти и много други неща. — И тя склочи пръсти около китките му.

— Искам да дойдеш при мен, Рейчъл. — Забеляза изненадата в очите ѝ и побърза да я прекъсне: — Зная, че не искаш да си усложняваш живота. Такова беше и моето желание. Но това, което ти предлагам, не е усложнение. Ще ти дам време да размислиш. Бездруго

трябва да изчакаме решеното за Ник. Просто искам да знаеш колко много ми се ще да бъдем заедно... а не да откраднем по някой и друг час.

— Това е сериозна стъпка — колебливо произнесе Рейчъл.

— А ти не вършиш нищо прибързано. — И той леко погали устните ѝ със своите. — Помисли си. Просто искам да си помислиш — прошепна и впи устни в нейните, докато ѝ внуши, че всяка мисъл за отказ е невъзможна.

— Зак, трябва да... — Ник връхлетя в кабинета и ето че застина на място. Видя Рейчъл да прегръща брат му, заровила пръсти в косата му, с разнежени замъглени очи.

Погледът ѝ просветна и след миг в него се четеше тревога, желание да поиска прошка. Ала повечето нюанси убягваха на Ник, в главата му кънтеше само една дума: предателство.

Той се хвърли напред, преди Рейчъл да успее да го спре. Зак видя вдигнатия юмрук, остави го да попадне в целта. Усети вкуса на кръв в устата си. Инстинктивно сграбчи Ник за китките, за да предотврати следващия удар, ала момчето се измъкна пъргаво като змия и се приготви за истинската схватка.

— Престанете! — Нехаеща за надвисналата опасност, Рейчъл застана помежду им. — Това не е изход.

С ледеио спокойствие Зак я вдигна и я отместа встрани.

— Стой настрана. Тук ли искаш да се състои първият рунд? — попита той Ник. — Или предпочиташ да излезем навън?

— Нима...

— Където кажеш — тутакси отвърна Ник. — Гаден кучи син. Все ти ще ми тровиш живота. — Понечи да нанесе удар и само болката в очите му попречи на Зак да отвърне. — Ти винаги искаше да бъдеш пръв, нали? — Задъхан от възмущение, той бутна Зак към стената. — Затова ли ме зальгваше с ония приказки за семейство. Нали се сецаш къде можеш да завреш проклетите си съвети, братле.

— Моля те, Ник. — Рейчъл вдигив ръка, ала се отдръпна, съзряла бушуващия в очите му гняв.

— Ти да мълчиш. И на твоите глупости се наслушах там горе. Не мога да отрека, много те бива, без малко да се хвана. Знаеше как се чувствам, а през цялото време си ме мамил.

— Това не е истина, Ник.

— Лъжлива кучка.

Главата му се отметна назад, тъй силен бе ударът на Зак под брадичката. Сега и двамата усещаха вкуса на кръв.

— Ако искаш да се биеш с мен, давай. Но на нея така няма да говориш.

Стиснал зъби, Ник обърса кръвта от устните си. Искаше да изпитва омраза. Имаше потребност от омразата,

— Върви по дяволите. И двамата вървете по дяволите.

Рязко се обърна и се втурна навън.

— О, Господи. — Рейчъл покри лицето си с ръце, ала нищо не бе в състояние да заличи болката, която бе съзряла в очите на Ник. — Ама че бъркотия. Отивам да го настигна.

— Остави го.

— Аз съм виновна — рече тя изнемощяла от отчаяние. — Трябва да опитам.

— Казах ти, остави го на мира.

— По дяволите, Зак...

— Извинете.

Някой почука на отворената врата. Рейчъл се обърна и без малко да простене.

— Съдия Бекет.

— Добър вечер, адвокат Станисласки. Господин Мълдун, отбих се да изпия един от прочутите ви коктейли „Манхатън“. Предполагам, ще ми го пригответе, докато си поговоря с адвоката на брат ви.

— Ваше благородие, моят клиент.

— Видях вашия клиент да изхвърча оттук. Устата ви кърви, господин Мълдун. — Сетне се обърна и погледна Рейчъл. — Е, защитник?

— Избрахте най-подходящия момент — промърмори Рейчъл. — Ще се опитам да обясня — каза тя на Зак. — Не се тревожи. На Ник му е нужно малко време да се поукроти...

— И смяташ, че ще се върне усмихнат? — довърши Зак. Гневът му бързо се топеше, ала на негово място нарастваше чувството за вина. — Аз не мисля така. И освен това вината не е твоя. — Безкрайно съжеляваше, че не може двай предложението повече от собственото си чувство, че отново е претърпял провал. — Той е мой брат. И аз нося

отговорността. — Поклати глава, за да ѝ попречи да възрази. — Отивам да приготвя питието.

Рейчъл понечи да го спре, ала дръпна ръката си. Каквото и да кажеше сега, нямаше да намали болката. Съществуваше, макар и минимална възможност, поне да разсее най-мрачните опасения на съдията.

Откри я на една от закътаните маси в дъното. Елегантните сини панталони и бял пуловер не бяха отнели дори частица от властното излъчване, което тази жена придобиваше, облечена в черната съдийска тога.

— Седнете, защитник.

— Благодаря.

Бекет се усмихна и затрополи с розови нокти по ръба на масата.

— Долавям как зацепват колелцата. Каква част от истината да ѝ кажа, каква част да се опитам да прикрия? Винаги ми е приятно да ви видя в съдебната зала, адвокат Станисласки. Не ви липсва стил.

— Благодаря — повтори Рейчъл. Питиетата пристигнаха и тя се възползва от промеждутъка, докато им сервира, за да събере мислите си. — Боя се, че съществува напълно основателна вероятност погрешно да изтъкувате онова, на което станяхте свидетел.

— Тъй ли? — С усмивка съдия Бекет опита питието си. Потърси погледа на Зак и кимна одобрително. — И какви според вас е моята преценка?

— Нима не е очевидно, Ник и брат му спореха разгорещено.

— Биеха се — поправя я Бекет и разбърка питието с набодената черешка, преди да я захапе. — При спорове човек използва думи. И макар думите понякога да оставят белези, не може да се каже, че предизвикват кървави следи.

— Вие нямате братя, нали, ваше благородие?

— Права сте, нямам.

— Аз пък имам.

Бекет леко вдигна едната си вежда и отново отпи от чашата.

— Добре, този аргумент се приема. Та за какво спореха те?

Рейчъл реши по възможност да избегне най-парливиият проблем.

— Това беше просто недоразумение. Не мога да отрека, и двамата са избухливи и при такъв темперамент едно недоразумение често може да прерасне в...

— Спор? — подхвърли Бекет.

— Да. — В желанието си да бъде по-убедителна Рейчъл се наклони напред. — Ник има невероятен напредък, съдия Бекет. В началото, когато ме определиха за негов защитник, бях готова да си съставя прибързаното заключение, че е поредният неудачник от улицата. И все пак нещо ме накара да поправа преценката си.

— Една жена е склонна по този начин да изтълкува блуждаещият поглед в очите.

Изненадана, Рейчъл примига.

— Да, така е.

— Продължавайте.

— Стори ми се толкова млад, а открих, че е загубил вяра в себе си, както и във всички останали. После се запознах със Зак, научих някои подробности за миналото на Ник и реших, че нещата имат своето обяснение. В живота на това момче никой не се е задържал достатъчно дълго, той на никого не е могъл да разчита или да се довери. А по отношение на Зак той имаше такова желание. Макар непрестанно да се преструва на отегчен, лишен от чувства бунтар. Който е прекарал с тях достатъчно дълго, ще се увери, че те имат нужда един от друг.

— А какви са взаимоотношенията ви с другия сънастойник?

С безизразно лице Рейчъл се отпусна в стола си.

— Според мен въпросът е неуместен.

— Тъй ли? Да го оставим тогава. — И тя махна с ръка. — Продължавайте.

— Близо два месеца вече Ник се държи напълно прилично. С отговорност се отнася към задълженията, с които го товари Зак. Развива и другите свои интереси. Свири на пиано.

— Така ли?

— Когато научи за влечението му към музиката, Зак му купи пиано.

— Това не ми се струва основателен повод за размахване на юмруци. — Лека усмивка заигра на устните на съдията, когато тя разклати питието в чашата си. — Избягвайте основния въпрос, защитник.

— Искам да разберете, че този изпитателен срок преминава успешно. Случилото се тази вечер е последица от недоразумение и

избухливост. То е по-скоро изключение, отколкото правило.

— Не се намирате в съда.

— Да, така е, ваше благородие, но не бих искала онова, което видяхте да навреди на клиента ми, когато се срещнем в съдебната зала.

— Дадено. — Доволна от изявата на Рейчъл, а и от чутото, съдия Бекет разклати кубчетата лед в чашата си. — Обяснете случилото се тази вечер.

— Стана по моя вина — заяви Рейчъл и отмести чашата си встрани. — Погрешна преценка от моя страна, която наведе Ник на мисълта, че изпитва... нещо.

Бекет сви устни.

— Май започвам да разбирам. Той е здрав млад мъж, а вие — привлекателна жена, която е проявила интерес към него.

— И после всичко развалих — упрекна се Рейчъл с горчивина. — Мислех си, че съм овладяла нещата. Бях повече от сигурна, че всичко е под мой контрол.

— Познато ми е това чувство. — Бекет замислено посегна към ядките в купичката. — А сега неофициално. Започнете отначало.

С надеждата собствената ѝ вина да облекчи положението на Ник, дори това да ѝ струва отстраняването от делото, Рейчъл обясни. Бекет не я прекъсна, само кимаше с глава.

— И когато влезе в кабинета и ни видя двамата със Зак — завърши Рейчъл, — единственото, което съзря, бе предателство. Зная, че нямах право да се обвързвам със Зак. А извинението с нищо няма да помогне.

— Рейчъл, вие сте прекрасен адвокат. Което не пречи да имате личен живот.

— Но когато застрашава взаимоотношенията ми с даден клиент...

— Не ме прекъсвайте. Допускам възможността в този случай да сте направили грешна преценка. Допускам също така, че човек не винаги е в състояние да подбере времето, мястото или дори обстоятелствата, при които ще се влюби.

— Не съм казала, че съм влюбена.

— Забелязах това — усмихна се Бекет. — По-лесно е да се самообвинявате, като си повтаряте, че любовта няма нищо общо в случая. Не възразявате ли, защитник? Толкова по-добре, защото не съм

свършила. Бих могла да кажа, че сте загубили обективността на преценката, но това вече ви е известно. Пък и не съм напълно сигурна дали обективността винаги дава най-правилния поглед. Съществуват толкова много нюанси между доброто и лошото. А за откриването на най-правилния път ние се борим всеки ден. Вашият клиент се опитва да намери своя път. А вие може и да не е успеете да му помогнете.

— Не искам да го разочаровам.

— Най-добре е да се постараете да му попречите сам на себе си да измени. Понякога се получава, друг път не. Ще откриете колко често се лъжем в очакванията си, когато на свой ред седнете на съдийската скамейка.

Съчувствието в очите на Бекет накара Рейчъл да посегне към виното.

— Не знаех, че е толкова лесно да разгадае мислите на човек.

— Стига човек сам да е извоювал това място, а и да е прекарал на този пост достатъчно дълго, не е трудно да отгатне амбициите ви.

— Развеселена, съдия Бекет чукна чашата в тази на Рейчъл. — Още няколко години, защитник, и от вас ще се получи доста добър съдия. Нали това е вашето желание?

— Да. — Рейчъл срещна очите на Бекет. — Това е, което искам.

— Добре. А сега тъй като привърших с питието, а и се чувствам някак размекната, ще ви призная нещо... неофициално. Преди около трийсет години аз бях като вас. Дори не можете да си представите колко голямо е сходството. С тази разлика, че тогава за жени в нашето положение беше много по-трудно, отколкото сега. Не казвам, че условията са вече свършени — добави тя, — но поне част от битките са вече зад гърба ни. Неведнъж съм била принудена да избирам. Поставена съм била пред дилемата професионален или личен живот, пред която мъжете твърде рядко се изправят. Семейство ли да създам, или да изградя кариера? Не съжалявам, че избрах кариерата.

Жената хвърли поглед назад към бара, където стоеше Зак, и въздъхна.

— По-точно казано, рядко се случва да съжалявам. И все пак времената се менят и не винаги амбициозната жена е принудена да избира между двете крайности. Може да има и двете, стига да е умна. А вие правите впечатление на умна жена.

— Приятно ми е да го чуя — промълви Рейчъл. — Ала бих казала, че не разсейва страховете ми.

— Тъкмо тези страхове правят живота интересен. Не мисля, че ще допуснете страхът да ви попречи, защитник. Изобщо не мисля, че нещо ще ви спре. А междувременно се погрижете клиентът ви да бъде готов да се яви в съда.

Бекет понечи ла се изправи и Рейчъл тутакси скочи на крака.

— Съдия Бекет, исках да ви обясня за тази вечер.

— Отбих се за едно питие. Приятно заведение. Чисто и уютно. Що се отнася до решението ми, то ще зависи от онова, което ще видя и чуя в съдебната зала. Ясно ли се изразих?

— Да. Благодаря ви.

— Предайте на господин Мълдун, че превъзходно умее да приготвя коктейли.

Все още в плен на бурните чувства, Рейчъл проследи Бекет до вратата.

— Загазихме ли? — попита Зак, застанал зад нея.

Рейчъл просто поклати глава и хвана ръката му.

— Твоето питие й хареса. — Обърна се към него и го прегърна, за да го успокои. — Струва ми се, току-що открих още една интелигентна жена, която има слабост към лошите момчета. Всичко ще бъде наред.

— Ако Ник не се върне...

— Ще се върне. — Рейчъл имаше нужда да вярва в тези свои думи. Трябваше да накара и Зак да повярва. — Ужасно е ядосан, обиден е, но не е глупав. — Стисна леко ръката му и му се усмихна. — Твърде много прилича на теб.

— Не биваше да го удрям.

— Разумът ми е готов да се съгласи с теб, ала темпераментът... Толкова пъти съм гледала как братята ми се бъртат един друг, та не мога да допусна, че с едно сбиване настъпва краят на света. Трябва да вярва. — Леко го целуна по ранената подута устна. — Като се върне, най-добре ще е да не ме завари тук. От теб обаче искам да ми се обадиш, щом се появи, независимо колко е часът.

— Не ми е приятно, когато се прибиращ сама — каза Зак и я последва към закачалката в ъгъла.

— Ще взема такси. — Фактът, че той не възрази, показваше колко объркани са мислите му. — Ще се справим с това, Зак. Повярвай ми.

— Добре. Ще ти се обадя.

Рейчъл излезе навън и тръгна към ъгъла, за да хване такси. Повярвай ми, беше му казала. И можеше само да се надява, че заслужава това доверие.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Без малко да се обади на Алекси, щом се прибра, но се страхуваше, че ако брат ѝ разпита тук-там макар и неофициално, Ник още повече ще се вбеси.

Оставаше ѝ единствено да чака. И то да чака сама.

Странен триъгълник бяха образували, рече си тя, както се щуреше безцелно из апартамента, понесла чаша чай. С характерната за младостта враждебност, Ник съзираше навсякъде измама и предателство, макар самият той отчаяно да търсеше свое място в този свят. Зак, тъй великодушен по природа, с пламенна страстна натура, безкрайно уязвим, станеше ли дума за брат му. И тя самата, обективен, придържаш се към логиката, амбициозен адвокат, който неочаквано се бе влюбил в двамата. Навярно трябваше да се захване да пише сапунени опери, каза ся Рейчъл, като се отпусна на канапето. Подви крака под себе си, стиснала чашата с две ръце. Ако притежаваше нужното въображение, поне щеше да успее за себе си да намери изход от ситуацията.

Как се стигна дотук? — питаше се тя, като затвори уморени очи. Нали бе успяла тъй спретнато да подреди нещата в своя живот. Нали от край време се гордееше, че зне накъде се е упътила и как ще стигне дотам. Всяка възможни пречка бе отдавна обмислена и претеглена. Всички възможни варианти, всички странични неизбежни отклонения бяха пресметнати.

Абсолютно всички.

С изключение на Закари Мълдун.

Беше го допуснала в живота си, остави се чувствата да я направляват и ето че обърка всичко. Не бе изключено Ник, измъчван от болка и отчаяние, да се забърка в някоя нова каша още преди да е настъпило утрото. Колкото и голямо да бе разбирането и съчувствието от страна на съдия Бекет, ако Ник нарушеше условията на изпитателния срок, тя щеше да бъде принудена да издаде присъда.

Дори присъдата да бе от най-леките, нима тя щеше да бъде в състояние да си прости? Нима Зак щеше да ѝ прости провала? А най-голяма опасност криеше реакцията на Ник, когато се почувства отхвърлен за пореден път и обществото в лицето на съда го тикне зад решетките.

Искаше да вярва, че той ще се върне при Зак. Все още ядосан, да... враждебно настроен, без съмнение... може би дори готов за нова юмручна схватка. Всичко това можеше да намери своето разрешение, стига само да се върне.

Да, но ако не се прибере... Стресна я звънецът на домофона. С пълното съзнание, че отдавна е минало полунощ, тя се изправи. Единствената ѝ надежда бе това да е Зак, който идва да ѝ каже, че Ник е в безопасност.

— Да?

— Искам да се кача. — Това бе гласът на Ник, раздразнителен, настойчив. Рейчъл потисна победоносния вик на облекчение.

— Заповядай — изрече с престорено безгрижие и натисна копчето. — Хайде, влизай.

Притисна с пръсти очите си, за да спре напирещите сълзи. Глупаво бе да се поддава на чувствата си. Нали логиката подсказваше, че той рано или късно ще се върне. Нима не бе казала същото и на Зак?

Щом чу припряното почукване, тя тутакси отвори вратата, думите потекоха от само себе си.

— Да знаеш само колко се разтревожих. Без малко да тръгна да те търся, но дори не знаех откъде да започна. О, Ник, толкова съжалявам. Ужасно ми е мъчно!

— Съжаляваш, че те изобличих на място? — Той влезе и блъсна вратата с гръб. Първоначално не бе възнамерявал да дойде тук, но толкова време се скита без посока, без ясна мисъл в главата. И ето че в един момент му хрумна, че единствено тук може да дойде. — Съжаляваш, че влязох ненадейно и ви заварих двамата със Зак?

Агонията не бе свършила, осъзна Рейчъл. Изразът в очите му бе не по-малко опасен от настървението с което нападна Зак в кабинета му.

— Съжалявам, че те нараних.

— Съжаляваш, че разкрих каква си всъщност. Оказа се обикновена лъжкия.

— Някога не съм те лъгала.

— Напротив, достатъчно бе да си отвориш устата. — Не мърдаше от вратата, стоеше с прибрани до тялото ръце, свити в юмруци с побелели кокалчета. — Ти и Зак. През цялото време, додето се преструваше на загрижена за мен, ти си била с нето.

— Но аз наистина се безпокоя за теб... — започна Рейчъл, но той я прекъсна.

— Сега разбирам колко много сте се забавлявали за моя сметка. Горкият неудачник Ник, лута се като слепец, а всички му завиждат, задето му се е паднала такава готина адвокатка. Лежали сте си в леглото вие двамата и сте се кикотили до прилошаване.

— Не. Изобщо не е било така.

— Нима ще ми кажеш, че не си спала с него?

Съзря верния отговор в очите ѝ, преди и тя да си изпусне нервите.

— Това няма нищо общо. Пък и аз нямам намерение да обсъждам...

Изневиделица той сграбчи реверите на робата ѝ, завъртя я в кръг. Гърбът ѝ се удари във вратата. Първата точица страх заседна в гърлото ѝ, когато Ник приближи лице на сантиметри от нейното. Тя виждаше само очите му, яркозелени, хвърлящи гневни искри.

— Защо го направи? Защо бе нужно да се подиграваш с мен? Защо избра тъкмо брат ми?

— Ник. — Беше хванал китките ѝ и тя направи усилие да се измъкне. Гневът обаче вливаше допълнителни сили в това жилаво тяло.

— Представяш ли си какво изпитвам, като знам, че докато съм си мечтал колко хубаво ще ни бъде заедно, ти си била с него? А той е знаел. Знаел е.

— Причиняваш ми болка — промълви Рейчъл.

Беше си въобразявала, че думите ще прозвучат спокойно, дори авторитетно. А ето че гласът ѝ затрепери, издаде неистовия ужас. Миг-два очите на Ник останаха безизразни, след което се вторачиха в ръцете му. А пръстите се впиваха в раменете на Рейчъл. Отвратен, той се отдръпна и я изгледа невиждащо.

— Отивам си.

Има моменти, когато човек реагира импулсивно. Ето че сега, без да се замисли, Рейчъл се облегна на вратата за опора.

— Недей. Моля те. Не искам да си тръгваш по този начин.

Личеше си, че Ник се отвращава от себе си.

— Никога преди не съм използвал сила срещу жена. Та аз не съм негодник, за Бога.

— Не си ме наранил. Нищо ми няма.

Ала той забеляза, че лицето ѝ е мъртвешки бледо.

— Цялата трепериш.

— Добре де, треперя. Не може ли да седнем за минутка поне?

— Не биваше да идвам тук, Рейчъл. Не биваше да те нападам по този начин.

— Радвам се, че дойде. Засега и това е достатъчно. Моля те, хайде да седнем.

Уплашен, че тя няма да отстъпи, ако той не изпълни молбата ѝ, Ник кимна.

— Искат ти се да заемеш по-удобна позиция, та да ме замериш с някой тежък предмет. Предполагам, трябва да ти го позволя. — Накрая се поддаде на изкушението и се стовари на канапето с увиснали рамене. — Предполагам, ще поискаш да те отстранят от делото.

— Това няма нищо общо. Освен това нямам подобно намерение. — Понечи да си вземе чашата изстинал чай, но се уплаши, че ръцете ѝ още не са спрели да треперят. — Това е нещо лично, Ник. Аз обърках нещата. Трябваше да бъда предпазлива. И сега нищо не е в състояние да ме оправдае. — Поемайки дълбоко дъх, тя сплете пръсти. — Онова, което се случи между Зак и мен, не бе предвидено, да не говорим, че противоречи на професионалната етика.

Ник презрително изсумтя.

— Още малко и ще ми кажеш, че не си могла да устоиш.

— Не — тихо промълви Рейчъл. — Можех. Човек винаги има възможност за избор. Аз просто не пожелах да се овладея.

Думите, тонът, с който бяха изречени, го накараха да се намръщи. Когато ѝ позвъни, беше сигурен, че тя ще избере най-лесния път за отстъпление.

— И тъй, ти избра него.

— Стана тъй внезапно... — Не беше сигурна, че действително съществуват думи, които да опишат случилото между нея и Зак. — И

все пак можех да попреча. Или поне да го отдалеча във времето. Не го направих и вината е изцяло моя. Фактът, че и двамата бяхме определени за твои временни настойници, допълнително утежнява вината ми, но... — Тя поклати глава. — Никакво но... Аз се провалих. — Очите ѝ срещнаха неговите с молба да ѝ повярва. — Никога не сме те смятали за неудачник. И изобщо не сме ти се присмивали. Каквото и да мислиш за мен, не позволявай това отново да развали отношенията ти със Зак.

— Той най-подло ме измести.

— Ник. — В гласа ѝ се долавяше търпение и съчувствие. — Това не истина. И ти го знаеш.

Дълбоко в себе си той действително го знаеше, питаше се кога бе проумял, че онова между него и Рейчъл е плод единствено на въображението му. Ала дори да признаеше колко отдавна бе прозрял истината, това нямаше да намали обидата.

— Аз те харесвах.

— Зная. — Очите ѝ отново се напълниха, сълзите потекоха по бузите ѝ. — Съжалявам.

— За Бога, Рейчъл. Недей. — Имаше чувството, че повече няма да издържи. Отначало я бе уплашил, а ето че сега я разплака. — Моля те, недей.

— Добре, няма. — И тя рязко избърса сълзите, но не спря да плаче. — Разбери, чувствам се ужасно. Обърна ли поглед назад, откривам десетки други начини, по които съм могла да постъпя. Аз обикновено добре се владеея. — Изхълца в усилието да възвърне самообладанието си. — Мразя се, действително се мразя за това, че застанах между двама ви.

— Я стига. — Ник бе изпаднал в пълно объркване. Изправи се с чувството, че се е държал като истински подлец. — Успокой се, де. — И неловко я потупа по рамото. — Не ми е за пръв път да ми бият шута.

Рейчъл затърси из джобовете на робата си забравена носна кърпичка.

— Не искам да насочиш омразата си към него.

— Не можеш да очакваш чудеса.

— О, Ник, ако можеше през всичките му погрешни ходове да прозреш колко си му скъп.

— Без лекции, ако обичаш. — Стори му се, че очите ѝ са сухи и едва забележимо въздъхна. — Държиш се, сякаш си влюбена в него. — Остана зашеметен от изражението в очите ѝ — нещастен измъчен поглед миг преди сълзите отново да го замъглят. — О, Господи! — Тя избухна в ридания и това като че ли даде нова насока за мисълта на Ник. — Искаш да кажеш, че не става въпрос само за секс?

— Така трябваше да бъде. — Той плахо я прегърна и тя отпусна глава на рамото му. — Господи, как можах да допусна това? Не искам да съм влюбена в когото и да било.

— Трудна работа. — Ник осъзна, че я е прегърнал силно като истински закрилник. Та той възприемаше терзанията ѝ почти като неин брат. Досега не беше му се случвало някой да плаче на рамото му или да търси подкрепа от него. — Ами той? И той ли го е закъсал като теб?

— Не зная. — Рейчъл изхълца, издуха носа си. — Не сме говорили за това. Пък и няма какво да говорим. Всичко това с абсолютно нелепо. А аз съм направо смешна. — Засрамена от себе си, тя лекичко се отдръпна. — Да приемем, че тази вечер просто всеки от нас е изпуснал нервите си. Моля те, не му казвай какво сме си говорили.

— Това зависи най-вече от теб.

— Прав си. Благодаря ти. — Рейчъл избърса нова издайническа сълза с опакото на ръката си. — Постарай се да не ме мразиш прекалено много.

— Аз не те мразя. — Ник се облегна назад, внезапно почувствал залялото го изтощение. — Не зная какво чувствам. Навярно съм си мислел, като дойда тук тази вечер, да ти докажа, че аз съм по-добрият. Глупава работа.

— И двамата сте невероятни — увери го Рейчъл. — Иначе откъде-накъде разумна жена като мен ще залети и по двамата едновременно?

Ник вяло се усмихна.

— Няма що, подходящ избор.

— Така си е. — И тя докосна бузата му. — Каж ми, че ще се върнеш при него.

Устните на Ник се извиха в упорита тънка линия.

— Къде другаде бих могъл да отида?

Но тя очакваше друг отговор.

— Кажи ми, че ще се върнеш там и ще поговориш с него, за да оправите нещата.

— Единствената ти грешка е, че си хлътнала не по когото трябва.

— Може и да си прав — обнадеждена призна Рейчъл. — И все пак май ще е по-добре да дойда с теб.

— Както искаш. Но няма да е зле преди това да си измиеш лицето. Очите ти са червени.

— Добре тогава. Дай ми пет минути.

Оставаше половин пресечка до бара, когато Рейчъл усети как Ник започва да се напруга. Раменете му бяха приведени, веждите — свъсени ниско, ръцете — пъхнати в джобовете.

Типична реакция, рече си тя. Звярът мъжкар с настръхнала козина оголва зъби, за да покаже на противника колко е силен.

Премълча си това свое наблюдение, защото знаеше, че на никой от двамата не би било приятно да го чуе.

— Чуй как виждам нещата — рече тя, като спря пред вратата. — Днес без друго нямаше много клиенти, пък и вече минава един. Ще изчакаме барът да затвори и после ти ще кажеш каквото си намислил. Аз ще бъда само посредник.

Ник се запита дали тя си дава сметка колко ще му е трудно.

— Както кажеш — въздъхна примирено.

— И ако някой ще размахва юмруци — добави Рейчъл, като дръпна вратата, — то това ще бъда аз.

Думите ѝ предизвикаха вяла усмивка, която се стопи още щом влязоха.

Рейчъл излезе права. Заведението бе полупразно, както често се случваше в средата на седмицата. Повечето от редовните клиенти вече си бяха тръгнали. На бара седяха само няколко души, които Зак обслужваше сам. Лола почистваше масите. Тя само вдигна очи, погледна одобрително Рейчъл и отново се залови с работата си.

Зак надигна бутилка минерална вода. Рейчъл срещна погледа му, не ѝ убягна облекчението, проблеснало миг преди той да сведе очи.

— Ей, барман — пошегува се тя, като се настани на едно от високите столчета, — да ти се намира кафе?

— Естествено.

— Нека бъдат две — каза Рейчъл, като отправи многозначителен поглед към Ник.

Момчето не каза нищо, но седна на столчето до нея.

— Знам една стара украинска традиция — отново поде Рейчъл, когато Зак постави чашите на плота. — Нарича се семейно събиране. Готов ли си за подобно нещо?

— Да. — Зак с жест посочи брат си. — Ще мога да го понеса, струва ми се. Ами ти?

— Тук съм — изръмжа Ник.

— Ей! — провикна се някакъв мъж, който май отдавна бе превишил дозата си. — Ще ми се донесе ли тук още една чаша бърбън?

— Няма да стане. — Зак приближи към човека с каната в ръка. — За утеха ти предлагам безплатно кафе.

Мъжът облеци насреща му кръвясали очи.

— Ти за какъв се мислиш, бе, да не си социален работник?

— Нещо такова.

— Казах вече, жаден съм по дяволите.

— Тук повече няма да получиш.

Пияният протегна ръка и сграбчи пуловера на Зак. Като гледаше хилавото му телосложение, Рейчъл реши, само пиянската смелост го кара да се заяжда със Зак.

— Това тук бар ли, или църква?

Нещо проблесна в очите на Зак. Рейчъл остана с впечатлението, че първа го е доловила и тъкмо се канеше да слезе от столчето си, когато Ник хвана ръката ѝ.

— Той сам ще се справи — рече момчето.

Зак сведе поглед към ръцете, смачкали пуловера му, сетне изгледа недоволния клиент право в лицето. Когато заговори, гласът му звучеше с удивителна кротост.

— Странно е това, дето питаш. Познавах навремето симпатяга, от Ню Орлийнс трябва да беше. И той обичаше бърбън. Една нощ тръгнал от бар на бар, после ги повтаря и накрая едва се държал на краката си. Разправят, че бил толкова пиян, че накрая влязъл в църква, а си мислел, че е поредният бар. И се изтъпанил отпред... там дето е олтарът, де. Ударил с юмрук и поискал едно двойно. И после паднал и умрял. — Зак внимателно разтвори пръстите, сграбчили дрехата му. —

Та си мисля, де, ако изпиеш толкова много бърбън, че да забравиш къде се намиращ, нищо чудно да паднеш мъртъв в някоя църква.

Мъжът изруга и грабна чашата с кафе.

— Много хубаво си знам къде съм.

— Това е добра новина. Тук не обичаме да се разправяме с труповете.

Рейчъл чу приглушения смях на Ник.

— Това истина ли е, или лъжа? — прошепна тя.

— По малко и от двете. Той винаги знае как да се оправя с пияниците.

— С блондинката обаче не успя да се справи.

— Каква блондинка?

— Това е друга история — каза Рейчъл и се усмихна. — Друг път ще ти я разкажа. Ако смяташ, че ще е по-удобно горе да поговорите... — Спря насред думата, чула невероятна пукотевица откъм кухнята. — Господи, имам чувството, че Рио събори хладилника. — В следващия миг застина. Вратата на кухнята се отвори с трясък. Отвътре, клатушкайки се, с рана на челото, от която се стичаше кръв, се показа Рио. Зад него пристъпваше някакъв мъж, надянал чорап на главата. Човекът бе опрлял дулото на огромен пистолет във врата на Рио.

— Време е да се позабавяваме — изрева непознатият и избута напред едрият мъжага.

— Появи се изневиделица — отвратен обясни Рио, като пристъпи към бара. — Май слезе от горния етаж.

Чу се кикот, появиха се още двама въоръжени, и те с прикрити лица.

— Никой да не мърда. — Думите бяха подкрепени от изстрел по посока на корабния звънец, който глухо издрънча.

— Заклучи предната врата, бе скапаняк. — Заповедта дойде от първия. — И никой да не стреля. Всички изпразнете джобовете си на бара. И не ми губете времето. — Той направи знак на третия от бандата да застане така, че всички да са на прицел. Портфейли, бижута, всичко. Ей, ти! — И той вдигна пистолета си към Лола. — Изтърси бакшишите, скъпа. Като те гледам, май добре печелиш.

Ник не се помръдна. Нямаше сили да се помръдне. Този глас му бе познат. Маските не му пречеха да разпознае кои са тримата въоръжени. Неприятният кикот на Ти Джей, размъкнатата му походка.

Окъсаното яке на Кеш. Белегът върху ръката на Рийс, оставен от ножа на вражеската банда.

Това бяха неговите приятели. Неговото семейство.

— Какво правите, по дяволите? — поиска да знае той, като видя как Ти Джей събира плячката в торба за пране.

— Пребъркай ги — заповяда Рийс.

— Вие сте се побъркали.

— Веднага. — Рийс насочи оръжието към Рейчъл. — И никой да не се обажда.

Ник се подчини, но не изпускаше Рийс от поглед.

— Ти беше дотук, човече. Чашата преля.

Скрит зад маската, Рийс се ухили.

— Лягайте на пода! — кресна той. — По корем, ръцете зад главата. Ти не — обърна се той към Зак. — Ти опразни касата. А ти... — Дръпна Рейчъл за ръката. — От теб ще излезе чудесна застраховка. Ако някой вземе да се прави на много умен, като едното нищо ще я осребря.

— Не смей да я докосваш...

— Ник! — С тих, нетърпящ възражение глас го спря Зак. — Дръпни се. — Сетне започна да изпразва касата, като се стараше да държи Рийс под око. — Тя не ви е необходима.

— Да, но ми харесва.

Рейчъл мъчително преглътна, усетила пръстите да се забиват в ръката ѝ.

— Крехко месце — провикна се Рийс и примлясна. Ти Джей се изкикоти в отговор. — Май най-добре ще е да дойдеш с нас, хубавице. Да видиш как умеем да се забавляваме.

Рейчъл прехапа устни, за да възпре напирещите гневни думи. Забиваш ток в кокалчето на крака му, рече си тя. С лакътя уцелваш адамовата ябълка да му изкараш въздуха. Можеше да го направи и самата мисъл раздвижи кръвта в тялото ѝ. Но това означаваше останалите мигом да започнат да стрелят.

Ник пристъпи напред и ето че Рийс подпря с юмрук брадичката на Рейчъл.

— О, миячът на чинии се кани да опита нещо ново. — Зъбите му проблеснаха в зловещо предизвикателство. — Хайде, де. Ядосай ме.

— Кротко, де. — Очевидно начинът, по които Рийс се отнасяше към жената, изнервяше Кеш. — Нали дойдохме за парите. Само за парите.

— Ще взема каквото си искам — обяви главатарят. И проследи как Ти Джей изсипва в торбата съдържанието на касата. — Другите къде са?

— Нямаше много клиенти — обясни Зак.

— Я не ме будалкай. В офиса има сейф. Отвори го.

— Заповядай тогава. — Зак бавно тръгна напред. Трябваше да овладее желанието да размаха юмруци, да сграбчи кикотещия се нищожник и да превърне лицето му в кървава пихтиеста маса. — Ще го отворя, щом я пуснете.

— Оръжието е в мен — напомни му Рийс. — Заповедите ги раздавам аз.

— Ти държиш пистолет — съгласи се Зак. — Аз пък зная комбинацията. Щом искаш да получиш съдържанието на сейфа, пусни я.

— Хайде, де — не се стърпя Кеш. Ръцете му, стиснали оръжието, вече се потяха. — Мацката не ни е притрябвала. Пусни я.

Под студения поглед на Зак, Рийс усети как губи първоначалното преимущество. А той искаше да ги накара да треперят. Всички. Искаше да ги чуе да пицят и да се молят. Та той бе главатар на Кобрите. Той ги държеше в ръцете си. И никой нямаше право да му противоречи.

— Отваряй — процеди през стиснати зъби. — Да не ти отворя аз дупка в челото.

— Така нищо няма да получиш. — С крайчеца на окото Зак зърна Рио, който леко се поизправи. Огромният му приятел бе готов да се бие до смърт. — Заведението е мое — додаде Зак. — И не искам никой тук да пострада. Пусни дамата и тогава ще получиш каквото искаш.

— Я да поразтребим — викна Ти Джей и насочи пистолета към чашите, наредени над бара. Разхвърчаха се стъкла и той доволно се изкикоти. — Няма да е интересно, ако не си направим купона. — Грабна чаша водка и я изля в гърлото си. Сетне, ръмжейки, тресна чашата в пода.

Сладките звуци на разрушението, приглушените писъци на заложниците, налягали по пода, раздвижиха адреналина в тялото на Рийс.

— Тъй, де, тая дупка бездруго на нищо не прилича. — Глух за плахите възражения на Кеш той стреля в екрана на телевизора. — Ей тъй ще направя и със сейфа. Дори жената не ми е нужна. — Блъсна Рейчъл, тя загуби равновесие и падна. — Не си ми притрябвала.

Тутакси насочи оръжието към Зак и доволно примлясна. Предстоеше му да отнеме човешки живот, а това бе съвсем ново усещане. При това не само злокобно, но и безкрайно вълнуващо.

— Ей така се разпореждам аз.

Още преди Зак да скочи, Ник се изправи на крака. Като същински спринтьор, застанал на старта, той се втурна напред към брат си миг преди да изтрещи пистолетът в ръцете на Рийс.

Последваха писъци, безброй нечленоразделни викове на ужас. Рейчъл сграбчи някакъв стол и замахна. Усети, че е попаднала в целта, защото ѝ отвърна болезнено стенание. Зърна как край нея профучава огромното тяло на Рио. Ала тя самата вече летеше към Зак и Ник, чиито тела изглеждаха безпомощно отпуснати на пода.

Видя кръвта. Подуши я. Ръцете ѝ бяха целите в кръв. Помещението ѝ заприлича на лудница. Викове, пукот, бягащи стъпки. Чу някой да плаче. Някой друг повръщаше.

— О, Господи, моля те, Господи! — Тя притисна ръце към гърдите на Ник и в същия момент Зак се поизправи, тръсна глава, додето съзнанието му се проясни.

— Рейчъл. Ти си... — И ето че видя брат си, проснат на пода, с мъртвешки бледо лице, а кръвта бързо мокреше ризата му — Не! Ник, не! — Изпаднал в паника, Зак го сграбчи, отблъсна Рейчъл, която се опитваше да притисне раната.

— Спри веднага, чуваш ли! Слушай какво ти говоря... Сложи ръцете си ето тук. Помъчи се да спреш кръвта. Отивам за кърпа. — Редейки безмълвни молитви, тя скочи на крака и се втурна зад бара. — Повикайте линейка — извика. — Кажете им да побързат. — Овладя собствения си безумен ужас и отново коленичи до Зак. Отблъсна ръцете му и притисна нагънатата кърпа върху раната на Ник. — Той е млад. Силен е. — Сълзи се стичаха по лицето ѝ, додето тя трескаво търсеше пулса на Ник. — Няма да го оставим да си отиде.

— Зак — повика го Рио и също коленичи. Изплъзнаха ми се. Съжалявам. Отивам да ги догоня.

— Не. — В очите на Зак припламваше жажда за отмъщение. — Ще ги догоня аз. Но не сега. Донеси одеяло да го покроем, Рио. И още кърпи.

— Ето, ето. — Отнякъде притича Рейчъл, подаде кърпите, погали Зак по косата. — Той е герой, Зак. А ние не оставяме героите да умрат.

— Препречи се в последния момент — сломен изрече Зак. — Проклетото хлапе открай време ми се пречка. — Погледна Рейчъл, сетне покри ръцете ѝ, притиснали гърдите на брат му. — Не искам да го загубя.

— Няма да го загубиш. — В този момент тя чу далечния вой на сирени и си поотдъхна. — Няма да го загубим.

Безкрайни часове в чакалнята, безброй цигари, безброй чаши горчиво кафе. Зак все още виждаше бледото лице на Ник, когато количката се втурна в асансьора, отвеждащ към спешната операционна.

Безпомощен. Болниците открай време го караха да се чувства напълно безпомощен. Едва година бе изминала от деня, когато видя баща си да умира. Бавно, неизбежно и толкова тъжно.

Това не биваше да се случи с Ник. Имаше нужда отново и отново да си повтаря тази мисъл. Ник беше млад, а когато човек е млад, смъртта не е непременно неизбежна.

Ами кръвта... Беше загубил толкова много кръв.

Погледна ръцете си, върху които все още виждаше разплискан живота на брат си. Да умре в ръцете му. Това той никога нямаше да си прости. Животът на Ник в ръцете му и той да не може да му помогне.

— Зак. — Рязко се изправи, усетил Рейчъл да приближава. — Искаш ли да се поразходим? Да идем за малко на въздух?

В отговор той само поклати глава. Тя не настоя. Беше безполезно да му казва, че има нужда от почивка. Нямаше сили да стори това. Очите ѝ горяха, ала знаеше, че ако ги затвори, ще види запечатаната картина на онзи безумен миг. Пистолетът се насочва към Зак. Ник се втурва напред. Изстрел. Кръв.

— Отивам да потърся храна. — Рио с усилие се надигна от мекото канапе. Бялата превръзка искреше на челото му. — А вие двамата ще изядете каквото ви донеса. Това момче скоро ще има нужда от грижи. А ако се разболеете, няма кой да се грижи за него. — Сетне Рио стисна устни и тръгна към изхода.

— Направо е луд по това момче — каза Зак като че ли на себе си. — И сега не може да си прости, че сам не се е справил с тримата въоръжени.

— Ще ги открием, Зак.

— Помислих, че онзи се кани да те нарани. Видях го в очите му. — Някоя маска не може да скрие такава свирепа злоба. Той искаше да нарани някого, когото и да е, а ти беше в ръцете му. За Ник дори не помислих.

— Ти нямаш вина — отсече Рейчъл, когато усети как той се отдръпва от нея. — Няма да позволя да се измъчваш по този начин. Много хора имаше в бара и ти правеше всичко възможно да защитиш всеки един от тях. А Ник пострада, защото искаше да защити теб. И няма да ти позволя да превърнеш един жест на обич в самообвинение.

Този път, когато тя понечи да го прегърне, той не я отблъсна.

— Трябва да говоря с него. Боя се, че не ще мога да се съвзема, преди да поговоря с него.

— Скоро ще разполагаш с достатъчно време за разговори.

— Ужасно съжалявам. — На вратата стоеше Алекси и колебливо пристъпваше от крак на крак. Целият трепетеше още от мига, когато научи за случилото се. — Рейчъл, добре ли си?

— Добре съм. — Извърна се, без да пуска рамото на Зак — Става дума за Ник...

— Зная. Когато постъпи съобщението, поисках аз да поема случая. Мислех, че така ще е най-добре за всички. — Отмести очи и погледна Зак право в лицето. — Ти имаш ли нещо против?

— Не. Благодаря ти. Говорих вече с няколко ченгета.

— Защо да не поседнем? — Той изчака Зак да се отпусне в един от столовете и запали нова цигара. — Знае ли се нещо ново за състоянието на брат ти?

— Откараха го в хирургията. Още нищо не са ни казали.

— На мен може да ми кажат. А ти можеш ли да опишеш тримата бандюги?

— Носеха маски от чорап — уморено въздъхна Зак. — Черни дрехи. Единият беше с джинсово яке.

Рейчъл хвана ръката на Зак.

— Онзи, който стреля по Ник, беше висок някъде към метър и седемдесет — добави тя. — Черна коса, кафяви очи. На лявата ръка има белег. Отстрани на китката, около четири-пет сантиметра. Носеше войнишки обуца с изядени токове.

— Умно момиче. — Не за пръв път Алекси се убеждаваше, че от сестра му би излязло добро ченге. — Ами другите двама?

— Онзи, който даде идеята да изпотрошат всичко в бара, се кикоти като побъркан — припомни си Зак. — Такъв един истеричен. И много мършав.

— Висок около метър и седемдесет и пет — вметна Рейчъл. — Около шейсет килограма. Не го разгледах много добре, но има светла коса. Пясъчноруса, струва ми се. Третият иа ръст е горе-долу същият, но по-набит. Видът на пистолетите ужасно го изнервяше. Потеше се през цялото време.

— Някакви догадки за възрастта?

— Трудно е да се каже. — Тя погледна въпроси към Зак. — Млади. Не повече от двацет и няколко.

— Горе-долу толкова — рече Зак. — Какви са шансовете да ги пипнем?

— Щом разполагам с някакво описание, поне има откъде да започна. — Алекси затвори бележника си. — Не искам да ви лъжа. Няма да е лесно. Ако са оставяли отпечатъци и ако разполагаме с техни отпечатъци в архива, това също ще помогне. Но ще ни трябва време. Захващам се, и то веднага. Аз съм заинтересована страна, и то не само служебно — додаде.

— Така е — кимна Зак и погледна към Рейчъл.

— Не само заради нея — рече Алекси. — Аз също съм заложил на това хлапе. Искам поне от време на време да получавам уверение, че системата работи, Мълдун.

— Господин Мълдун? — В чакалнята влезе около петдесетгодишна жена в зелен операционен екип. Зак понечи да се надигне, но тя го спря с жест. — Аз съм доктор Марковиц, хирургът, който прие брат ви.

— Как... — Гласът му изневери, но той опита отново: — Как е той?

— Държи се. — Жената се подпря на страничната облегалка. — Да ви засипя ли с медицински термини, или просто ви интересува как се чувства?

— Говорете, моля ви — уплашено настоя Зак.

— Състоянието му е критично. Момчето е страхотен късметлия, не само защото аз го поех, но и защото рядко се случва куршум, изстрелян почти в упор, да не засегне сърцето. В момента според мен шансът да се оправи е седемдесет и пет процента. Ако късметът не му изневери, до двадесет и четири часа този процент значително ще нарасне.

Кафето в стомаха на Зак заплашваше да изригне.

— Искате да кажете, че ще се оправи?

— Искам да ви кажа, че не обичам тъй дълго и старателно да работя върху някой, дето ще го изтърва. Засега ще го оставим в реанимацията.

— Мога ли да го видя?

— Ще пратя някой да ви съобщи, когато излезе от упойка. — Жената потисна прозявката си и мислено отбеляза, че още веднъж бе посрещнала изгрева на слънцето в операционната зала. — Да ви кажа ли сега, че още няколко часа няма да бъде в съзнание, че и да отидете при него, той няма да ви познае, а за вас ще е най-добре да се приберете вкъщи и да си отпочинете?

— Не, благодаря.

Жената разтърка очи и се усмихна.

— И аз така мисля. Той е хубаво момче, господин Мълдун. С нетърпение очаквам да си поговорим.

— Благодаря. Много ви благодаря.

— Ще го държа под око, не се тревожете. — Жената се изправи, разкърши тяло и се взря в очите на Алекси. — Ченге?

— Да, госпожо.

— От километър ги надушвам — обяви лекарката и си тръгна.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отвъд замайването, отвъд благодатната безчувственост на упойката се усещаше тегнеща болка. Всеки път, когато тя станеше поосезаема, Ник я опипваше със сетивата си, сетне отново се потапяше в приятния пашкул на безсъзнанието. Опитваше се да проговори, ала думите излизаха несвързани, лишени от смисъл.

Чу тревожно пиукане, дразнещо и настойчиво, ала не успя да схване, че това е собственият му пулс, отразен на монитора. Проскърцването на обувки с гумени подметки по настлания с плочки под оставаше заглушено от несекващото бучене в ушите му. Поредното бодване и опипване бе нищо в сравнение с плътната тъмна пелена, която току го заливаше.

От време на време усещаше някой да докосва ръката му. Чуваше и шепот — някой му говореше. Ала не успяваше да събере сили да се вслуша в думите.

Присъни му се морски ураган, наред стихията се видя как скача от палубата надолу в непрогледен мрак. Така и не достигна дъното. Просто продължи да се носи нанякъде безпомощно.

Спогодиха го и други сънища. Зак, застанал зад него пред флипера, движеше ръцете му в правилната посока, смееше се при всяко издръмчаване, бележещо нови точки.

Появи се и Кеш, почти излегнал се върху подобна машина, пушекът от смачканата му цигара скриваше лицето.

Видя също и Рейчъл, която му се усмихваше наред яркоосветена стая, а навред миришеше на подправки за пица и чесън. Очите ѝ блестяха ярки, заинтригувани. Красиви.

Сетне плувнаха в сълзи. И молеха за прошка.

Старецът крещи насреща му. Изглежда немощен, сякаш всеки миг ще рухне, ще се затъркаля надолу по стълбите. От теб никога нищо няма да излезе. Разбрах го още първия път като те видях. Сетне лицето се преобразява, добива онова объркано изражение и той започва да скимти. Къде беше досега? Къде е Зак? Ще си дойде ли скоро?

Ала Зак беше далеч, дяляха ги стотици километри. И нямаше към кого да се обърне за помощ.

Рио, застанал пред тиган цвъртящи картофки, се смее над собствените си шеги. И Зак, всеки сън го връща към Зак, който просто минава през кухнята. Всичката ли печалба ще излапаш, хлапе?

Добродушна усмивка, приятелско шляпване и той отново тръгва нанякъде.

Излъсканото до блясък пиано... неговата най-съкровена мечта... а наблизо стои Зак и се хили глуповато. Сетне проблясващо пламъче на заредено оръжие. И отново Зак...

С вик на недоволство той пропъди съня, направи опит да се надигне.

— Ей... Давай по-кратко, хлапе. — Зак скочи от стола до леглото и нежно сложи ръка върху рамото на Ник. — Всичко е наред. Няма какъде да бързаш.

Той се опитва да хване на фокус околната обстановка, ала образите се застъпват един друг като неясни сенки.

— Какво става? — Гърлото му е като посипано с пясък, боли. — Болен ли съм?

— Имал си и по-добри дни. — Което мога да кажа и за себе си, помисли си Зак, като се постара да укроти треперещата си ръка, повдигнала пластмасовата чашка. — Казаха, че можеш да пийнеш от това, ако се събудиш.

Ник смукна глътка вода през сламката, сетне още веднъж, но за трета не намери сили. Е, поне погледът му се проясняваше. Внимателно изгледа Зак. Тъмни кръгове около уморените очи напред бледо, леко брадясало лице.

— Приличаш на пират.

Зак се ухили и потърка наболата си брада.

— И ти не си много за гледане. Ще повикам някоя сестра.

— Сестра. — Ник поклати глава едва забележимо, сетне се намръщи, съзрял маркучето, прикрепено към иглата в ръката му. — В болница ли съм?

— Да не мислиш, че си в хотел „Риц“. Боли ли те?

Ник обмисли въпроса и поклати глава.

— Не знам. Чувствам се, замаян.

— То си е така. — Почувствал огромно облекчение, Зак докосна Ник по бузата, сетне смутено дръпна ръка. — Много си луд, ще знаеш.

Ник бе твърде замаян, за да усети вълнението в гласа на Зак.

— Злополука ли? Аз... — И ето че най-сетне му просветна. Споменът изпълни съзнанието му. — В бара. — Ръката му сграбчи завивката. — Рейчъл? Рейчъл добре ли е?

— Добре е. Час по час се отбива. Накарах Рио да я принуди да хапне нещо.

— Ами ти... — Ник го погледна внимателно още веднъж, за да бъде сигурен. — Не успя да те застреля.

— Не, глупчо. — Гласът му изневери. — Той стреля по теб.

Зак усети как краката му омекват и отново седна, зарови лице в шепи. Ръцете му също трепереха. Безкрайно изумен, Ник се вгледа как този човек, който за него винага бе олицетворение на самообладанието, се бори сам със себе си.

— Можеха да те убия, задето ме изплаши така. Ако не беше паднал, сигурно сам щях да те поваля с един удар.

Ала тези обиди и заплахи, изречени с тъй треперлив глас, не звучаха правдоподобно.

— Ей. — Ник вдигна ръка, ала сякаш не знаеше какво да прави с нея. — Ти наред ли си?

— Не, не съм наред — сопна се Зак, изправи се и се обърна към прозореца. Постоя така миг-два, додето се овладее. — Хубаво де, добре съм. Както изглежда, май и ти ще се справиш. Лекарите казват, че ще те преместят долу, някъде в отделенията, ако показателите ти са добри.

— А къде съм сега? — Ник с любопитство огледа стаята. Стъклени стени, примигващи пиукащи машинки. — Виж ти, пълно е с техника. Откога съм изключил?

— На няколко пъти без малко да дойдеш в съзнание. Тук разправят, че нямало да си спомниш. Доста бълнува.

— Гледай ти. И за какво?

— Флипери. — Зак отново приближи до леглото. — И за някакво момиче, Марси или Марли. Припомни ми по някое време да те нашляпам по този повод. — Стана му приятно, като видя лека усмивка да разтегля устните на Ник. — Поиска и пържени картофи.

— Какво да се прави? Те са ми слабост. Получих ли си ги?

— Не. Може по-късно да успеем да ти доставим някоя порцияка. Гладен ли си?

— Не зная. Не ми каза колко време е минало.

Зак посегна за цигара, спомни си къде се намира и въздъхна.

— Около дванайсет часа откакто свършиха да те кърпят. Ако беше те гръмнал в главата, вместо в гърдите, отдавна да си избягал. —

И той лекичко чукна с кокалчета челото на Ник. — Твърдо като камък. Много съм ти задължен, тъй да знаеш.

— Нищо не ми дължиш.

— Ти ми спаси живота.

Ник уморено притвори клепачи.

— Същото е, като да скочиш от кораб насред бурно море. Просто не мислиш. Разбираш ли какво ти казвам?

— Да.

— Зак?

— Тук съм.

— Искам да говоря с някое ченге.

— Трябва да си почиваш сега.

— Трябва да говоря с някое ченге — настоя Ник. — Онези ги познавам.

Зак се взира в лицето му, додето заспи, и понеже наблизко нямаше никой, нежно отметна косите от челото брат си.

— Казал ви, че състоянието му се подобрява — повтори доктор Марковиц. — Вървете си у дома, господин Мълдун.

— Няма да стане. — Зак се подпря на стената до вратата. Чувстваше се далеч по-добре откакто изведоха брат му от реанимацията, ала все още не бе готов да се върне на своя кораб.

— Господ да ме пази от твърдоглави ирландци. — Жената застрашително изгледа Рейчъл. — Госпожо Мълдун, вие имате ли някакво влияние върху този човек?

— Аз не съм госпожа Мълдун, а отговорът на въпроса ви е не. Струва ми се, ще успеем да го примамим навън, стига да се увери, че при Ник всичко е наред. Брат ми не бива да се застоява прекалено дълго.

— Онова ченге е ваш брат? — Жената въздъхна и поклати глава. — Добре тогава. Давам ви пет минути и след това да ви няма. Ще повикам охраната и ако се наложи, ще наредя да ви изхвърлят.

— Да, госпожо.

— Това се отнася и за онзи гигант, дето ме преследва като привидение из коридорите.

— И двамата ще ги заведе у дома — обеща Рейчъл и бързо се огледа, забелязала вратата да се отваря. — Алекси?

— Свършихме. — Не можеше да скрие огромното си задоволство. — Доста работа ми се отваря.

— Посочи ли кои са? — поиска да знае Зак.

— И тримата. Освен това изглежда е готов да свидетелства.

— Бих искал...

— Никакъв шанс — бързо-бързо изрече Алекси, забелязал Зак да свива ръце в юмруци. — Хлапето само избра най-правилния път, Мълдун. Поучи се от него. Помогни и ти с каквото можеш, Рейчъл.

— Ще се опитам — отвърна тя. — Ако наистина се каниш да говориш с него, съветвам те да се стегнеш, Зак.

— Оня кучи син стреля по брат ми.

— За което ще си плати.

Зак рязко кимна и влезе в стаята на Ник. Застана пред леглото, пристъпвайки от крак на крак.

— Как се чувстваш?

— Добре съм. — Чувстваше се изтошен след разговора с Алекси, но нямаше да си го признае. — Искях да поговорим. Да ти разкажа всичко. Да ти обясня.

— Това може да почака.

— Не. Нали аз съм виновен. Всичко стана по моя вина. Това бяха Кобрите, Зак. Знаели са кога да дойдат и как да проникнат вътре, защото аз им казах. Всъщност не знаех... Кълна ти се, не знаех какво се готвят да направят. Макар че не очаквам да ми повярваш.

Миг-два напрегнато очакване и едва тогава Зак се опомни.

— Защо да не ти повярвам?

Ник стисна очи, додето клепачите го заболяха.

— Ужасна каша забърках. Както винаги. — И сетне разказа за случайната си среща с Кеш в клубчето за електронни игри. — Мислех, че просто иска да си поговорим. А той през цялото време ме е цедил за информация. За да те накисна.

— Ти си му вярвал. — Зак мина от другата страна на леглото и хвана ръката на Ник. — Мислел си, че е твой приятел. Това не означава, че си забъркал каша, Ник, то просто означава, че се доверяваш на хора, които не го заслужават. Ти не си като тях. — Когато Ник отново отвори очи, Зак още по-крепко стисна ръката му. —

Объркал си единствено себе си, и то защото дълго време си се опитвал да бъдеш като тях. Но сега с тях е свършено.

— Няма да ги оставя да се измъкнат.

— Ние няма да ги оставим. Тази каша ще оправим заедно.

— Добре — въздъхна Ник. — Както кажеш.

— Всеки миг ще ме изритат оттук, за да те оставя на мира. Утре ще дойда пак.

— Зак — повика го Ник тъкмо преди да отвори вратата. — Не забравяй пържените картопки.

— Имаш ги.

— Е? — попита Рейчъл отвън.

— Всичко е наред. — Сетне я вдигна на ръце и я притисна. Стори му се дребна и тъничка, ала устойчива като желязна котва в буйно море. — Ела с мен у дома моля те — прошепна, притиснал лице в косите ѝ. — Остани при мен тази нощ.

— Да вървим. — Тя го целуна по бузата. — Пътем мога да си купя четка за зъби.

Доста по-късно, когато го обори сънят, тя остана да лежи будна до него. Чудесно знаеше, че в продължение на четирийсет и осем часа не бе подвивал крак за повече от пет минути. Странно, помисли си тя, загледана в лицето му на меката светлина, процеждаща се през спуснатите щори. Никога преди не беше ѝ хрумвало, че е толкова приятно да се грижи за някого. И все пак не можеше да отрече какво огромно удовлетворение изпита, когато му помогна да се отърси от напрежението и умората на изминалите дни, преди да потъне в обятията на съня.

Колкото са по-големи... каза си тя, но дори наум не довърши мисълта си, а просто го целуна по челото.

Тя самата се чувстваше безкрайно изморена, ала не успяваше да заспи. Колкото и неприятно да бе, трябваше да признае, че за първи път в живота си изпитва неувереност каква трябва да бъде следващата ѝ стъпка.

А любовта не следваше обичайната логика. Тя не се подчиняваше на прости правила или стари амбиции. И все пак броени

дни оставаха до мига, когато връзката помежду им щеше да се скъса. Щяха да влязат в съда и да изчакат официалното решение.

А сега трябваше да предвиди по-нататъшното развитие на събитията и да се примири с него.

Зак я бе помолил да се пренесе при него. Рейчъл се обърна по гръб, загледана в сенките, играещи по тавана. Това може би бе достатъчно смела стъпка. Или дори прекалено смела. В момента въпросът бе да реши с какво може да се примири и с кое не може да се раздели.

Боеше се, че на първо място трябва да превъзмогне потребността да се събужда до него.

Мъжът до нея потръпна, от гърдите му се изтръгна сподавен вик и ето че той се събуди. Рейчъл тутакси посегна да го успокои.

— Шшшт. — Докосна бузата му, погали го. — Всичко е наред. Не се тревожи.

— Урагани — като в несвяст промърмори той. — Някой път ще ти разкажа.

— Добре. — Тя сложи ръка на сърцето му, сякаш за да го укроти. — Хайде, заспивай, Мълдун. Ти просто си изтощен.

— Хубаво е, че си тук. Много ми е хубаво.

— И на мен ми харесва. — В следващия миг усети как той плъзва ръка нагоре по бедрото ѝ и вдигна вежди. — Не започвай нещо, което не ще бъдеш в състояние да завършиш.

— Искам само да ми върнеш фланелката. — Той плъзна ръце под меката материя, додето прелестните ѝ гърди изпълниха шепите му. Утеха. Възбуда. Съвършенство. — Точно както и предполагагах. Това тяло е направо неуправляемо.

— Играеш си с огъня — предупреди го Рейчъл.

— Присъни ми се онзи стар сън. — Умората просто забавяше движенията му, придаваше сладна нежност на всяка въздишка. Без да се усети, Рейчъл вдигна ръце, сякаш понесена от спокойни води. — Сънят ме накара да си спомня какво е да прекараш месеци наред в морето, без да видиш жена. — Той приближи устни до нейните, очерта ги с език. — Без да я вкусиш.

Рейчъл блажено въздъхна.

— Разказвай ми още.

Устните му отново посрещнаха нейните, сладостно меки, мамещи.

— Когато се събудих, усетих уханието на косата ти, на кожата ти. Седмици наред се събуждам с желанието да си до мен. А сега мога да се събудя и да съм сигурен, че ще бъдеш моя.

— И смяташ, че ще е толкова лесно?

— Да. — Той вдигна глава и й се усмихна. — Много лесно ще бъде, ще видиш.

Някак замислено тя го погали по гърба.

— Имам само още нещо да ти кажа, Мълдун.

— И какво е то?

— Всички на палубата! — И като избухна в смях, тя се претърколи и застана отгоре му.

И оттам нататък всичко тръгна като по вода.

— Държиш се просто неразумно — подхвърли тя към Ник на път към съдебната зала, придържайки ръката му. — При тези обстоятелства най-лесно е да поискаме отлагане.

— Искам най-сетне да се сложи край — повтори Ник и хвърли поглед през рамо към брат си.

— С теб съм, хлапе.

— Изобщо не си мисля, че мога да надвия двама ви едновременно — с негодувание призна Рейчъл. — Обаче ако залитнеш...

— Не съм инвалид.

— Преди два дни излезе от болницата.

— Доктор Марковиц му даде зелена светлина — вметна Зак.

— Не ме интересува какво му е дала доктор Марковиц.

— Рейчъл. — Леко задъхан от изкачването по стълбите, но все още напълно спокоен, Ник бутна ръката й. — Престани да играеш на разтревожена майка.

— Чудесно. — Тя рязко вдигна ръце, сетне побърза да оправи връзката на Ник, изтупа невидими пращинки от якето му. Забеляза ухилената физиономия на Зак и му се облеци насреща. — Млъквай, Мълдун.

— Слушам, сър.

— Мисли се за много интересен, като ми се прави на моряк. — Отстъпи крачка назад да огледа клиента си от глава до пети. Лицето му все още бе твърде бледо, но иначе ставаше за пред хора. — Сигурен ли си, че помниш всичко, което ти обясних?

— Рейчъл, това упражнение го повторихме поне десет пъти. — И той отново се обърна към брат си. — Можеш ли да ни оставиш за минутка насаме?

— Естествено. — Зак се обърна, но в последния миг хвърли поглед през рамо. — Долу ръцете, ей.

— Знам, де. — Не за пръв път си разменяха подобни реплики, ала сега от озлоблението и горчивината нямаше и следа. — Виж, Рейчъл, първото, което ще ти кажа... Е, много ми стана приятно, когато семейството ти дойде на посещение в болницата. Майка ти... — Пъхна неспокойните си ръце в джобовете, сетне отново ги извади. — Надонесе куп сладки и какво ли още не. Баща ти пък беше се приготвил да играем на дама...

— Не мисли, че са дошли по задължение.

— Да, но... Е, беше много приятно. Дори получих картичка от Фреди. А ченгето... Абе и него си го бива.

— Алекси е голям чешит.

— Опитвам се да ти кажа, че каквото и да се случи днес, ти направи страшно много за мен. Може би още не зная накъде ще тръгна, но поне съм сигурен, че старите пътеки не ме привличат. И всичко това дължа на теб.

— Не, не е така. — Уплашена, че може и да заплаче, Рейчъл заговори рязко, отсечено. — Мъничко може би, но причината е ето тук. — И тя го почука с пръст по гърдите. — От теб може и да излезе нещо, ЛеБек.

— Благодаря. И още нещо. — Огледа се, за да се увери, че Зак не ги чува. — Знам, че ти създадох куп ядове. Зак разправя, че може и да се съгласиш да се преместиш. Просто искам да знаеш, че няма да ви преча.

— Още не съм решила как ще постъпя. Освен това ти с нищо няма да ни попречиш. Ти си от семейството. Ясно ли е?

— Ясно ми е, разбира се. — Усмивка трепна в ъгълчетата на устните му. — Ако решиш да го чупиш, аз съм насреща.

— Ще го имам предвид. — И тя за последен път подръпна якето му. — Да вървим.

Няма причина да нервничиш, каза си тя, като поведе Ник към масата на ответника. Изявлението ѝ бе добре подготвено, а на съдийската банка щеше да седне приятелски настроен човек.

И все пак умираше от страх.

Изправи се на крака едновременно с останалите, когато в залата влезе съдия Бекет. Преглътна буцата в гърлото си и се усмихна окуражително на Ник.

— Е, господин ЛеБек — поде Бекет, като скръсти ръце. — Колко бързо лети времето. Едно птиченце ми каза, че наскоро сте претърпели злополука. Чувствате ли се напълно възстановен?

— Ваше благородие. — Озадачена от това отклонение от обичайната процедура, Рейчъл се изправи.

— Седнете, моля. — И Бекет махна с ръка. — Господин ЛеБек, попитах ви как се чувствате.

— Добре съм.

— Хубаво тогава. Ако правилно са ме информирали, успели сте да идентифицирате тримата бандити, нахълтали в бара на господин Мълдун. Тримата членове на Кобрите — групичка, с която доскоро сте били свързан, струва ми се... и които в момента са задържани в очакване на съдебния процес.

— Ваше благородие, в последния си доклад... — Поредният опит от страна на Рейчъл.

— Прочетох го, благодаря, защитник. Свършили сте чудесна работа. Предпочитам да чуя разказа на господин ЛеБек. Въпросът ми е, защо изобличихте същите тези хора, чиито имена предишния път решително отказахте да ми съобщите?

— Изправи се — прошепна Рейчъл.

Ник се намръщи, но се подчини.

— Госпожо?

— Разбрахте ли въпроса? Да го повтора ли?

— Няма нужда, разбрах го.

— Чудесно. Вашият отговор?

— Нахълтаха при брат ми.

— Аха. — Също като учителка, доволна от бързия напредък на свой ученик, Бекет се усмихна. — И това напълно променя нещата.

Забравил всички наставления на Рейчъл, Ник зае обичайната поза. Агресивно враждебна.

— Вижте, те нахълтаха с взлом, сцепиха главата на Рио, взеха да тормозят Рейчъл, а на всичкото отгоре размахваха пистолети. Нямаха право на това. Може би ще речете, че съм доносник, щом ги предавам, но знайте, че Рийс щеше да застреля брат ми. А такова нещо няма да допусна да му се размине.

— По-скоро си мисля, ЛеБек, че за кратко време сте се превърнали в трезвомислещ и способен да поема отговорности зрял човек, който не само умее да прави разграничение между добро и лошо, но и разбира какво е това преданост, което е дори още по-ценно качество. Твърде вероятно е отново да се случи да сгрешите, но се съмнявам, че провинението ви ще ви доведе обратно в моята съдебна зала. А сега, струва ми се, областният прокурор има да ми каже нещо.

— Да, ваше благородие. Щатът оттегля всички обвинения срещу Никълъс ЛеБек.

— Страхотно — неволно възкликна Рейчъл и скочи на крака.

— Свърши ли? — попита Ник.

— Още не — заяви Бекет и отново привлече всички погледи. Сетне удари с чукчето. — Е, сега вече свърши.

Рейчъл буйно прегърна Ник.

— Ти победи — прошепна му тя. — Искам да го запомниш. Ти сам победи.

— Няма да отида в затвора. — До този момент не бе допуснал никой, дори самия себе си, да прозре колко го плаши подобна възможност. За последен път прегърна Рейчъл сетне се обърна към Зак. — Отивам си у дома.

— Точно така. — Зак протегна ръка. Сетне изруга и привлече Ник в мъжката си прегръдка. — Ако правилно изиграеш картите си, хлапе, аз пръв ще покача мизата.

— Ще покачиш, друг път. Аз се готвя за съдружник.

— Ще ви помоля да ме извините, господа, чакат ме други клиенти. — Рейчъл ги дари със служебна целувка.

— Трябва да отпразнуваме случая. — Зак хвана ръцете я. Не знаеше какво да й каже. — Седем часа в бара. Не закъснявай.

— За нищо на света.

— Рейчъл — провикна се Ник след нея, — няма по-добра от теб.

— Има — отвърна тя през смях. — Макар че скоро смятам да елиминирам конкуренцията.

Рейчъл не успя да стигне навреме. Не стана по нейна вина. Откъде можеше да знае, че ще ѝ натресат въоръжено нападение точно в шест часа?

Две години в службата за обществена защита, напомни си тя и леко се усмихна, като бутна вратата.

Когато чу да я приветстват, застина на място. Гирлянди, балони, глуповати на вид шапчици. А на стената в дъното висеше надпис.

„С Рейчъл не може да се мери дори Пери Мейсън!“

С замах Рио я покачи на раменете си и я отнесе до бара. Когато я пусна, някой тикна в ръката ѝ чаша шампанско.

— Страхотно празненство.

Зак я дръпна за косата и не я пусна, додето не получи целувка.

— Постарах се да ги възпра, да ги накарам да те изчакат...

— Ей сега ще ги настигна... — започна Рейчъл и в следващия миг усети как зяпва от изумление. — Мамо?

— Вече хапваме от ребърцата на Рио — обяви Надя. — А баща ти ме е поканил на танц.

— Може по-късно и с теб да изкарам един танц — рече Юри и поведе Надя в ритъма на полка.

— Поканил си родителите ми. — Рейчъл поклати глава от изумление. — А онзи там, дето се тъпче с кюфтета, трябва да е Алекси.

— Частно празненство — рече Зак и чукна чашата си в нейната. — Ник сам изготви списъка. Погледни.

Рейчъл се привдигна на пръсти и го забеляза на една от далечните маси.

— Това там не е ли дъщерята на Лола?

— Направо се шашна, като разбра, че е прострелян.

— Един от най-добрите десет начина да направи впечатление на една жена.

— Ще го имам предвид. Искаш ли да танцуваме?

Рейчъл отпи от шампанското.

— Залагам седмичната си заплата, че не знаеш как се танцува полка.

— Губиш — заяви Зак и грабна ръката ѝ.

Празненството се проточи с часове. А Рейчъл загуби представа за времето, додето опита всички специалитети на Рио, отпивайки от хубавото шампанско. Танцува, додето краката ѝ започнаха да туптят, а накрая дори се съгласи да попее украински песни в дует със своя подпийнал баща.

— Хубаво празненство — обяви Юри, макар леко да се клатушкаше, докато си облече палтото.

— Да, папа.

Старецът се усмихна и се наклони към дъщеря си.

— А сега си отивам у дома да зарадвам майка ти.

— Само си приказваш. Ще захъркаш още в колата.

— Ами тогава ти ще ме събудиш.

— Може, може. — Надя целуна дъщеря си. — Гордея се с теб, моето момиче.

— Благодаря ти, мамо.

— Умно момиче си ти, Рейчъл. Ще ти кажа нещо, което вече сигурно и сама си открила. Намериш ли добър мъж, грабни го, нищо няма да загубиш, а изпуснеш ли го, губиш всичко. Разбра ли ме?

— Да, мамо. — Рейчъл погледна към Зак. — Мисля, че да.

— Това е хубаво.

Рейчъл ги проследи как си тръгват, хванати ръка за ръка.

— Страхотни са — избоботи Ник някъде зад нея. — А и брат ти си го бива... за ченге, де.

— О, аз съм доста привързана към него. — Рейчъл въздъхна и измъкна някаква цветна лентичка от косите си. — Май празненството скоро ще приключи.

— Това тук, да. — И Ник тръгна да помогне на Рио да сложат малко ред в бъркотията. И ако той действително добре познаваше брат си — както впрочем започваше вече да се убеждава, — до края на вечерта Рейчъл щеше да получи още една изненада.

Зак издържа да надзирава екипа по почистването цели двайсет минути, преди да заповяда на Рио да си върви у дома, а на Ник — да си ляга. Ако в следващите пет минути не успееше да остана насаме с Рейчъл, просто щеше да експлодира.

— Другото ще довършим утре.

— Ти си шефът. — Рио намигна на Рейчъл и намъкна палтото си.
— Засега.

Зак посегна към някаква полупразна бутилка.

— Останало е още малко шампанско. Искаш ли да ти наляя?

— Ще се справя, струва ми се. — Тя се настани пред бара и протегна чашата си. — Черпи ме едно, моряче.

— С удоволствие. — Зак напълни чашата ѝ и плъзна бутилката встрани. — Едва ли някога ще мога да ти се отплатя.

— О, не започвай пак.

— Искам да знаеш колко съм ти признателен.

— Аз просто си свърших работата най-добросъвестно. За което никой не ми дължи благодарност.

— По дяволите, Рейчъл, остави ме да ти обясня какво изпитвам.

В този момент през вратата на кухнята връхлетя Ник.

— Ако това е най-доброто, на което си способен, брат ми, ще имаш нужда от помощ.

С един-единствен поглед Зак без малко да го изпепели.

— Върви да си лягаш.

— Натам съм тръгнал. — Ала наместо по стълбите, той тръгна към автомата и пусна няколко монети. Поигра си с копчетата, сетне се обърна към тях. — Ама и вие двамата сте тежък случай. Послушайте човек, който достатъчно добре познава слабостите ви, и стига сте бягали един от друг. — С тези последни думи Ник намали осветлението и излезе.

— Как трябва да разбирам това, по дяволите?

— Не питай мен. Слабости ли? Та аз нямам слабости.

— Аз също — ухили се Зак насреща ѝ. — Но музиката е хубава.

— Наистина — съгласи се Рейчъл и се отпусна в обятията му.

— Напоследък събитията се развиха твърде бързо.

— О, да...

— Искях да поговорим за онова, което ти предложих преди време. Да се преместиш тук.

Рейчъл затвори очи. Вече бе решила, че отговорът ще бъде „не“. Безкрайно трудно ѝ бе да откаже, ала тя не бе човек, който приема половинчати предложения.

— Моментът може би не е много подходящ.

— Скоро едва ли ще имам друг случай. Въпросът е, Рейчъл, че не искам да се местиш тук.

— Ти... — Тя застина, сетне го блъсна и без малко наистина да го събори. — Добре тогава.

— Исках да кажа...

— Пет пари не давам какво искаш — сопна му се тя. — Бас държа, че винаги постъпваш така. Оправих ти бъркотиите и сега си готов да ме отпратиш.

— Не е истина...

— Млъквай, Мълдун. Сега ще говоря аз.

— Нима някой може да те спре?

Токчетата ѝ зачаткаха по пода, когато тя започна да крачи нервно напред-назад, за да укроти гнева си.

— Ти направо не си наред, капитане. Колко време те оставих да ми се натрапваш. Но ти просто не си свикнал да ти отказват.

— Че ти не си ми отказала — напомни ѝ той.

— Това няма нищо общо. — Застанала срещу него, тя сложи ръце на кръста си. — И тъй, значи не искаш да се местиш тук. Чудесно. Бездруго отговорът ми щеше да бъде „не“.

— Страхотно. — Той пристъпи напред и кресна в лицето ѝ: — Не си въобразявай, че ще се примиря да дойдеш на гости, за да си поиграем на гаджета. Искам да се омъжиш за мен.

— О, ако си въобразяваш... О, Господи! — Рейчъл усети как се люшва назад, сетне напред, подпря се с ръка на гърдите му, за да не изгуби равновесие. — Трябва да седна за малко.

— Ами сядай тогава. — Той я хвана през кръста и я вдигна да седне на бара. — А сега ме слушай внимателно. Добре си спомням как си обещахме да не се обвързваме задълго. Такова беше твоето желание, а и моето. Днес обаче обръщаме нова страница, Рейчъл, и правилата стават съвсем други.

— Зак, аз...

— Не. Не ще успееш да ме въвлечеш в спор. — Без съмнение тя щеше да спечели, а този път той бе твърдо решен да не се предаде. — Всичко съм премислил. Знам, че имаш амбиции или както там наричаш онези важни за теб неща. — Сграбчи ръцете ѝ, стисна ги здраво, за да бъде по-убедителен. Рейчъл реши да отложи за по-късно прегледа за счупени стави. В момента единственото, което усещаше, бе

изумление. — От теб се иска едно-единствено нещо, да добавиш едно име към списъка от приоритети. Моето. Не влизаше в плановете ми да се влюбя в теб, но сега това е факт, с който ще трябва да се примириш.

— Мога да кажа същото за себе си — промълви Рейчъл, но той сякаш не я чу.

— Може би ще кажеш, че в живота ти няма място... — Прегърна я още по-силно, забелязал, че изхълца. — Какво каза?

— Казах, че за мен е почти същото.

— Кое е същото?

— Нали ти твърдиш, че не влизало в плановете ти да се влюбиш, а аз ти казах, че при мен е същото... — Рейчъл бавно въздъхна, усетила как ръцете му се изплъзват от нейните. — Но сега това е факт, с който ще трябва да се примириш.

— Тъй ли?

— Тъй. — Както седеше на бара, тя обви ръце около врата му и опря чело в неговото. Направо невероятно, рече си тя. Та той беше уплашен не по-малко от нея. — Ти ме принуди да ти го кажа, Мълдун. Готвех се да откажа предложението ти, тъй като прекалено много те обичам и не бих се примирила с половинчато завоевание. Вече дни наред ходя като замаяна.

— Седмици. — И той опря устни до нейните. — Бях намислил съвсем деликатно да поставя въпроса, но просто не се стърпях. Дори с баща ти споделих какви са моите намерения.

Рейчъл се колебаеше дали да се засмее, или просто да изкрещи.

— Не си го направил.

— Все пак най-напред го напоих с водка, за всеки случай. А той ми заяви, че искал още внуци.

Рейчъл усети как запърха сърцето ѝ.

— И аз не искам да го разочаровам — заяви тя.

Нещо стегна гърдите на Зак, в следващия миг той усети как му олеква.

— Не се ли шегуваш?

Това е то, помисли си Рейчъл, взряна в очите му. Нова страница, нови правила. Нов живот, който да започнат заедно.

— Не се шегувам. Искам да имаме семейство. Искам всичко от теб. И това е мой избор.

Той обгърна лицето ѝ с ръце.

— Ти си всичко, за което съм мечтал, а никога не съм се надявал да получа.

— Ти си всичко, за което съм мечтала — повтори в отговор Рейчъл. — Макар да се преструвах, че изобщо не те искам. — Когато приближи устни към неговите, усети в гърлото ѝ да напират сълзи. — Няма сега да се разкисваме, нали, Мълдун?

— Кой, ние ли? — Зак се ухили и я грабна в обятията си. — За нищо на света.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.